

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/32 • 13 Ağustos 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Düzen içi dalaşmaya,
demokratikleşme aldatmacasına,
referandum oyununa**

BOYKOT!

**Devrimci
sınıf mücadelesini
yükseletelim!**

İÇİNDEKİLER

Temel gündem	
devrimci sınıf mücadelesidir!.....	3
“Hayırcı” solcuların	
mazeretlerine yanıtlar.....	4
Kürt halkı düzen içi	
dayanaksız hayallerde değil,	
devrim mücadelesinde ısrar etmelidir..	5
Kirli provokasyonun kaynağı düzeniniz,	
kirli ellerin sahibi ise sizsiniz!.....	6
BDSP işçi ve emekçileri referandum	
oyununu boykot etmeye çağırdı.....	7
Şerzan Kurt davasında ‘	
gizli duruşma’	8
Sermaye devletinin sözleşmeli	
öğretmenlere iki yüzlülüğü!	9
İşsizlik fonunu patronlar kadar sermaye	
devleti de yağmalıyor.	10
İnsanca yaşam ve	
çalışma koşulları!.. ..	11-12
Tersanede direniş çadırı kuruldu	13
İşçi ve emekçi hareketinden.. ..	14-15
Rejim krizi ve Kürt sorunu	16-18
ÇEL-MER direnişi dersleri.. ..	19
“Yaşasın ÇEL-MER işgalimiz!” ..	20-21
“İki... Üç...	
Daha fazla ÇEL-MER!”.....	22-23
BMİS Bursa Şube Başkanı’yla	
konuştuk... ..	24
Birleşik Metal-İş üyesi Çimsetaş	
işçileriyle Metal TİS süreci üzerine	
konuştuk...!	25
“Doğal afetler”in yıkıcı etkisini	
sınırlamanın yolu sistemi yıkmaktır! ..	26
Başbakan’a üç eşli danışman!	27
Referandum ve Kürtler.....	28
Mamak 7. Kültür Sanat Festivali	
gerçekleştirildi.....	29
Sömürsüz bir yaşam için.....	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak'tan...

YAŞ kararları üzerinden gerici düzen güçleri arasında günlerdir süren tartışmalar, düzen partilerinin aktörlerinin, baştan sona oyun ve aldatmacadan ibaret olan referandum gündemi üzerinden yaptıkları şovlar ve Kürt halkına dönük saldırganlığın boyutlandığı bir süreçte işçi ve emekçiler hak ve özgürlükleri için adımlarını sokağa, eyleme, mücadeleye atıyorlar.

ÇEL-MER işçilerinin işten atmalara ve sendikasıylaştırmaya karşı başlattıkları onurlu direnişlerinin 4 gün süren fabrika işgaliyle kazanımla sonuçlanması ise sermayenin saldırıları altında ezilen işçi ve emekçilere yol gösteriyor.

ÇEL-MER işçilerinin işgale kazandıkları direnişlerinin yanısıra UPS işçilerinin çeşitli illerde yürüttükleri kararlı direnişleri, sermayenin kölelik dayatmalarına karşı parça parça gelişen mücadeleler sermaye düzeni tarafından ortaya atılan referandum gündeminin kapladığı bulutları bir bir dağıtıyor.

Tıpkı ÇEL-MER direnişinde olduğu gibi sınıf hareketindeki örnek kazanımlar ve mücadelelerle ilerleyen bu süreç, temel gündemin gerici düzen güçlerinin iç dalaşması değil devrimci sınıf mücadelesi olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Süreç ilerledikçe ısınan ve etkisini daha da arttıracak olan 2010-2012 Metal Grup TİS süreci, belediye işçilerinin insanca bir yaşam talebiyle yürüttükleri toplu iş sözleşmesi mücadelesi, İSKİ işçilerinin direnişi, Tuzla tersanelerinde yakılan direniş ateşi ve parça parça gelişen diğer mücadeleler gerici düzen güçlerinin referandum sürecinde kullandıkları yalan ve aldatmacalarını teşhir etmenin imkan ve olanaklarını barındırıyor.

Bu süreçte, işgal silahını kuşanan ÇEL-MER işçilerinin direnişini ve UPS işçilerinin inatçı ve uzun soluklu direnişlerini farklı sınıf bölükleri içerisinde yaymak ilerici ve devrimci güçlerin önünde bir görev olarak duruyor. İşçi sınıfı ve emekçilere açıklık, sefalet ve kölelikten başka bir seçenek sunmayan sermaye düzenine verilecek en tok yanıt bu kazanımları çoğaltmak ve emekçi kitleler içerisinde ete kemiğe büründürmekten geçiyor.

Çeşitli illerde mücadelelerini sürdüren UPS Kargo işçilerinin direnişi önemli bir evreye girmiş bulunuyor. Parça parça yaşanan direnişler arasında öne çıkan bu direnişin önemli bir ayağını da İstanbul’da 14 Ağustos Cumartesi günü gerçekleştirecek dayanışma gecesi oluşturuyor. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçlerin desteğini hak eden bu gecenin güçlü geçmesini direnişin her açıdan güçlenmesini de sağlayacak önemli bir eşik olarak görmek gerekiyor. Dayanışma gecesinin anlamlı bir sınıf dayanışmasına sahne olması, kitlesel ve coşkulu bir atmosferde geçmesi için tüm imkan ve olanakların seferber edilmesi, hazırlıkların yoğunlaştırılması gerekiyor.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirilmeleri-3

Parti değerlendirilmeleri-4

Kitapçılarda...

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/32 * 13 Ağustos 2010

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: <http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Düzen içi dalaşmada gerici ve geçici bir uzlaşma daha...

Gerçek ve temel gündem devrimci sınıf mücadelesidir!

YAŞ kararları üzerinden gerici düzen güçleri arasında günlerdir süren tartışma geçici bir uzlaşmayla sonuçlanmış görünüyor. 22 Temmuz seçimlerinden bu yana devam eden ordu-hükümet çatışması dönem dönem durulmuş görünse de, Yüksek Askeri Şura (YAŞ) gündeminde olduğu gibi, çeşitli vesilelerle yeniden depreşiyor. Zira, bu çatışmanın arkasında burjuva kliklerin devlet içinde daha fazla mevzilenme yarışı ve çekişmesi yatıyor.

Komünistlerin, düzen içi çatışmayla kendini gösteren rejim krizine ilişkin yaptıkları değerlendirmelerde de vurguladıkları gibi, cumhurbaşkanlığını, polis ve zabıta teşkilatını, bürokrasinin önemli bir bölümünü, YÖK ve üniversiteler ile medyanın önemli bir bölümünü elinde ve hizmetinde tutan dinci parti AKP, 22 Temmuz seçimlerinden beri yaptığı hamlelerle hükümet olmaktan öteye bir iktidar gücü olmaya soyunmuştur. Devleti adım adım ele geçirmeye ve bunun bir parçası olarak da idari, hukuksal ve siyasal yapıyı kendine uyarlamaya çalışan AKP, toplum yaşamına da buna uygun bir şekil vermeye çalışmaktadır.

Dinci partinin güçlenmek için attığı her adımı karşılamaya çalışan, ordunun başını çektiği diğer burjuva gericiliği ise AKP'yi sınırlamak için değişik manevralar yapmakta ancak bunda istediği gibi başarılı olamamaktadır. AKP'nin devleti ele geçirmeye, orduya kafa tutmaya bu kadar pervasızca cüret edebilmesinin gerisinde sırtını dayadığı güçlerin desteği yatmaktadır. Bu güçlerin başını ise elbette ki emperyalist odaklar çekmektedir. "İlimli İslam" modelini Türkiye'ye AKP ile yerleştirmek isteyen ABD'nin başını çektiği emperyalist güçler, kendi çıkarlarına hizmet ettiği sürece AKP'yi desteklemektedirler.

Emperyalist odakların dışında AKP'nin arkasındaki diğer destek ise dinci ve muhafazakar Anadolu büyük burjuvasıdır. Dinci parti bugün bir bütün olarak işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkarlarına hizmet ediyor olsa da daha özeldir son yıllarda palazlanan dinci ve muhafazakar büyük burjuvazinin siyasal temsilcisi olarak varlık göstermektedir. Zaten rejim krizi de TÜSİAD kodamanları ile yeni palazlanan muhafazakar burjuvazinin ve temsilcilerinin yürüttükleri iç iktidar mücadelesinin bir sonucu olarak yaşanmaktadır.

Düzen güçleri arasında geçici bir uzlaşma daha...

Ordu ve hükümet çatışması, parti kapatma davaları, muhtıralar, Ergenekon ve Balyoz operasyonları gibi karşılıklı hamlelerle sürerken, her iki burjuva gericiliği de bir süredir Kürt halkına yönelik imha-inkar politikalarında birleşerek "yelkenleri suya indirmiş" görünüyordular. Ancak, son yaşanan YAŞ toplantıları durumun hiç de öyle olmadığını, tarafların fırsatını bulduğunda karşı tarafı geriletmek için elinden geleni yapmaya devam ettiğini gösterdi.

AKP cephesi, YAŞ görüşmeleri öncesi karşı bir atak yaptı ve Balyoz operasyonu çerçevesinde adı geçen 102 emekli ve muvazzaf subaya arama kararı çıkararak ordu içindeki AB-ABD karşıtı tonlar taşıyan öğeleri tümünden temizlemeye, kendine uyumlu bir üst

kademe yaratmaya çalıştığını gösterdi.

Bugüne kadar 6 YAŞ toplantısına katılan AKP, askerin "teamüllere göre" hazırladığı terfi kararlarını çoğunlukla imzaladı. Ancak bu yıl Tayyip Erdoğan, YAŞ'ta Orgeneral Hasan İğsız'ın Kara Kuvvetleri Komutanı olmasını engelledi. Balyoz davasının sanıklarından 11 generale de terfi izni vermedi. Karşı cephenin hamlesi olarak tanımlanan bir adımla ise, İğsız'ın yerine getirilmesi planlanan Orgeneral Atilla Işık gece yarısına kadar süren toplantıların ardından emeklilik dilekçesi verdi.

AKP, İğsız'ın terfisini engelleyerek 27 Nisan'ın rövanşını niteliğinde bir adım atmış oldu. Ancak Işık'ın istifasıyla AKP'nin de isteği bir bütün olarak gerçekleşmemiş oldu.

Bu durum hükümet payına bir kazanım gibi görünse de, Balyoz ve Ergenekon operasyonlarında adları geçen bazı subayların YAŞ toplantısına katılması, peşisıra hakkında tutuklama kararı çıkan 102 subay için arama kararının kaldırılması Amerikancı AKP hükümetinin düzen içi dalaşmanın son perdesinde geri adım attığını göstermektedir.

Görünen o ki, burjuva gericiliğinin her iki kanadı da aralarında vardıkları geçici bir uzlaşmayla şimdilik dalaşmaya ara vererek krizi ötelemiş durumdadır. Ancak bu çatışmanın ve rejim krizinin ilk fırsatta yeniden parlayacağı ortadadır. Çünkü, siyasal sahnede laik-şeriatçı, evetçi-hayırcı, darbeci-demokrat gibi adlar altında yaşanan kutuplaşmanın altında gerçekte tekeli büyük burjuvazinin iki ana grubunun sömürü ve yağmada daha etkin bir konum elde etmek için yürüttükleri iç iktidar mücadelesi yatmaktadır.

"AKP'nin arkasında bugün özel bir güçlü tekeli sermaye kesimi vardır ve tam da bu sayede bu kesim günden güne daha da güçlenmekte, bu durum başta TÜSİAD olmak üzere geleneksel tekeli sermaye kesimlerini gitgide daha çok rahatsız etmektedir. Fakat öteki kesim de elde ettiği politik avantajlara dayanarak iktidarda daha etkin bir konum kazanmak üzere halen hürsle yüklenmektedir. Türkiye'de dinsel gericiliğin feodal, yarı-feodal öğeler ile geleneksel orta burjuva katmanlara dayalı olarak sistemin eteğinde ve büyük burjuvazinin uyumlu bir eklentisi olduğu dönem artık geride kalmıştır. Bu kesim içinden güçlü tekeli gruplar çıkarmıştır ve bunlar devlete hakim olmak ve topluma kendi iktidar mevzilerini güçlendirecek biçimler vermek çabasındalardır. AKP bunun taşıyıcısıdır ve kendine özgü sınıfsal gücü aynı zamanda buradan gelmektedir. Özetle dinsel gericilik artık egemen burjuva gericiliğinin kitleleri denetim altında tutmakta yararlandığı bir yan eklentisi değil, fakat sistemin etkin ve asli bir öğesidir, giderek de hakim öge olmak isteği ve çabası içindedir." (Ekim, s. 251, Mart 2008)

İşçi ve emekçilerin gündemi devrimci sınıf mücadelesidir

Özellikle referandum süreci hem AKP hem de ordu için karşı tarafı geriletmenin ve üstünlük kazanmanın yeni bir manivelası olarak ele alınacak ve değerlendirilecektir. Düzen güçlerinin kendi aralarında giriştikleri bu güç ve nüfuz mücadelesi referandum

üzerinden kendini bir kez daha gösterirken, işçi sınıfı ve emekçi kesimlerin devrim cephesine kazanılmasının önemi daha da artmaktadır.

Zira, düzen güçleri kendi aralarında dalaşmalar ve çıkar çatışması yaşasalar da, hepsi bir bütün olarak sermaye düzenini ve onun burjuva sınıf gericiliğini temsil etmektedir. Anayasa referandumu süreci bir yanı sıra burjuva kliklerin kendi içlerindeki gerici iktidar mücadelesinin bir alanı olarak değerlendirilirken, diğer yanı sıra da emekçi kitleleri kendi gündemlerinden uzaklaştırarak burjuva siyasetine yedeklemenin bir aracı olarak kullanılmaktadır. Düzen cephesinin karşısında ise işçi ve emekçilerin, ezilen halkların tek ve gerçek kurtuluş umudu olan devrim cephesi bulunmaktadır.

Bir taraftan düzen partileri "evet-hayır" aldatmacasına yaslanarak kitleleri kendilerine yedeklemeye çalışırken, diğer taraftan 'hayır' söylemi üzerinden onların tuzağına düşen reformist sol örgütler emekçilere dayanaksız hayaller yaymaya çalışmaktadır. Öte taraftan ise Kürt hareketi ve onunla birlikte hareket eden reformist ve devrimci sol hareketler, anlamlı 'boykot' çıkışını anayasal formlar ve 'demokratik anayasa' ufkuna hapsederek, bir taraftan söz konusu taktiği güdükleştirmekte diğer taraftan ise 'düzeni aşmadan demokratikleşebilme' aldatmacasına dolaysızca kan taşımaktadır.

Oysa bu toplam tablo içerisinde direnişçi ÇELMER işçileri, işgal silahını kuşanarak yükselttikleri mücadeleleriyle bir kez daha gerçek gündemin sınıf mücadelesi olduğunu dostu düşmana göstermişlerdir. En ufak hak kazanımlarının bile sınıfın örgütlü gücüne dayanan militan mücadelesiyle elde edilebildiği gerçeği de bir kez daha ortaya konmuştur.

Bu gerçekliklerden hareketle, referandumu kendi özgünlüğü içerisinde işleyerek işçi ve emekçileri aldatmacalara karşı uyararak, aynı zamanda demokratik hak ve özgürlükleri somut talepler üzerinden yükseltme çağrısını yapmak temel önemdedir. Yoğun ajitasyon ve propaganda çalışmasını eylemli bir hatla birlikte öreceği olan sınıf devrimcileri, Kürt halkına dönük saldırganlığa ve grev-direnşler, TİS süreçleri üzerinden yükselen sınıf hareketine de referandum çalışması bütünlüğünde müdahale edeceklerdir.

Özcesi, düzen içi dalaşmayı, demokratikleşme aldatmacasını ve bu süreçte hepsini bütünlüyen referandum oyununa karşı devrimci sınıf çizgisinde "boykot" şiarını yükseltmek, günün acil, yakıcı aynı zamanda tutarlı görevini oluşturmaktadır.

“Hayırcı” solcuların mazeretlerine yanıtlar

Anayasa referandumu sürecinde “hayırcı” sol gruplar, tutumlarını haklı göstermek için boykot taktiğine yönelik eleştirilerle ortaya çıkıyorlar. Boykot tutumunun uygulanamazlığından, boykotun aslında “utangaç bir evet” olduğuna kadar geniş bir yelpazede öne sürdükleri argümanlarla kendilerini en “gerçekçi” siyasal özneler ilan ediyorlar.

Böyle yapıyorlar çünkü, eğer ortada bir boykot tutumu olmamış olsaydı, “hayırcılığı” “AKP karşıtlığı” ekseninde tanımlamaları zor olmayacaktı. Çünkü bu durumda üzerlerinde soldan gelen bir baskı olmayacak, gerçek konum ve kimlikleriyle boy göstermekte de bir o kadar rahat olacaklardı. Böylelikle sosyalist, devrimci, emekten yana iddialarıyla politik tutumları arasındaki tutarsızlıklar açığa çıkmayacaktı.

Burada ana başlıklar halinde bu iddiaların en önemlileri üzerinde durmak istiyoruz.

“Boykot Kürt illeri için doğru bir taktik tutum olabilir, ama batıda uygulanamaz”

Tutumlarını böyle gerekçelendirenler ya Kürt halkının sadece Kürt illerinde yaşadığı iddiasındalar ya da Kürt emekçi halkının diğer milliyetlerden işçi ve emekçilerden tümüyle kopuk bir yaşam sürdürdüğünü sanıyorlar.

Oysa durumun bunun tam aksi olduğu iyi bilinmektedir. Bugün Kürt emekçi halkı metropol kentler başta olmak üzere ülkenin dört bir yanına dağılmış durumdadır. Ayrıca Kürt emekçilerinin yaşadıkları bu kentlerin toplumsal yaşamından kopuk bir getto hayatı sürdürdükleri de iddia edilemez. Şovenizm emekçi halkları birbirinden ne kadar koparıp uzaklaştırırsa da, sonuçta işçi ve emekçiler ortak yaşam alanlarında ve en önemlisi de ortak üretim alanlarında yanyana gelmektedir.

Gerçek böyleyken bu güçlerin durumu böylesine çarpıtmaları, küçük-burjuva milliyetçi çizgilerinden ve parlamentarist budalalıklarından ileri gelmektedir. Böylelikle de objektif olarak işçi-emekçileri bölen bir konumdadırlar.

“Boykot işçi-emekçi hareketinin verili durumunda onları edilgenliğe mahkum etmekten başka sonuç vermez”

Belirtmek gerekir ki, boykot elbette ki özellikle devrimci kitle eylemiyle parlamenter sınırların aşılma imkanlarının doğduğu zamanlarda etkili bir taktik tutumdur. Zira bir taktik tutum belirlenirken sadece tarihsel ve siyasal doğrulardan hareket edilemez. Aynı zamanda kitlelerin o anki verili bilinç ve örgütlenme düzeyini hesaba katmak, kitleleri bu düzeyden yakalamak, ancak sürekli olarak bu düzeyi geliştirmeye odaklanmak üzere bir adım ileride olmak gerekmektedir. Verili durumu dikkate alarak, işçi-emekçileri burjuva politikasından bağımsız bir yola sokmaya en uygun taktik bir politik eylem çizgisini ortaya koymak gerekir. Eğer ortada böyle bir çizgi yoksa, ileri kesimlerin harekete geçirilmesi ve duyarlılıklarını bağımsız bir eylemle ifade etmeleri engellenmiş olur.

Şu durumda, işçi sınıfı ve emekçi hareketinin geriliği koşullarında, boykot taktiğini bağımsız bir eylem çizgisinde örgütlenme imkanının zayıf olduğu kuşkusuzdur. Bu koşullarda eğer seçim zemininde bağımsız bir politik seçenek oluşturmanın imkanı yoksa, bilinçli bir tutum olarak boş oy-geçersiz oy önermek mümkündür. Fakat burada devrimci bir parti açısından temel soruna sadece işçi sınıfı ve emekçi hareketinin koşullarından hareketle konulamaz, aynı zamanda toplumsal siyasal alan içerisinde ileride duran toplumsal-siyasal hareketlerin durumu da hesaba katılmak zorundadır. Mevcut durumda ise Kürt hareketinin tüm sınırlılığına ve yalpalama ihtimaline karşın aldığı boykot tutumu ileri bir duruşu ifade etmektedir. Eğer işçi sınıfının bilinç ve eylem planında gelişimini mekanik bir biçimde ele almayacaksak, bu durumda işçi ve emekçilerin de politik bilincinin gelişmesine de hizmet edecek biçimde taktik politikanın belirlenmesinde bu ileri çıkışı hesaba katmak gerekir.

“Boykot Kürt hareketinin siyasal çizgisinin gölgesinde kalmaya, bağımsız kimliğin silikleşmesine yol açar”

Kuşkusuz Kürt hareketi sahip olduğu kitle tabanı ve siyasal etkinlik nedeniyle toplumsal-siyasal alanda boykot tutumunun temsilcisi gibi görünmektedir. Bu bir gerçektir. Kürt halkına yönelik şoven saldırganlığın dizginsizce sürdüğü bir dönemde bundan gocunmak yersiz ve anlamsızdır.

Ancak bununla birlikte elbette Kürt hareketinin boykot tutumu, Kürt sorunun anayasal çerçevedeki çözümüyle sınırlıdır. Ayrıca bununla da bağlantılı olmak üzere hükümetle pazarlığa da açıktır. Eğer Kürt sorunu kapsamında bazı anayasal değişikliklerin yapılması sözü alındığında “boykot”tan vazgeçme ihtimali de vardır. Fakat bu böyle olsa dahi, sonuçta bugün alınan tutumun ileriliğini karartmaz, bu bir. İkincisi ise, elbette komünistler kendi devrimci boykot platformlarını Kürt hareketinin ve onun etkisi altında hareket edenlerden ayırabilirler, ayırmaktadırlar da. Sonuçta iki ayrı platformun ayırım noktalarına dikkat çekmek ve bunun üzerinden boykot çağrısını yapmak mümkündür, komünistler de bunu yapıyorlar. Temel siyasal kutupların varlığı koşullarında bunu pratik politika alanında bağımsız bir konum olarak hissettirmek kuşkusuz zordur, ancak bu zorluk nedeniyle devrimci bir çizgide ortaya

konulmuş boykot platformunu örgütlemekten de kaçınılamaz. Bu bir iddiasızlık ve güçsüzlük hali olur.

Diğer taraftan tüm politik-pratik yüklenmeye karşın ilkesel ayrımları pratikte belirginleştirememek en fazlasından bir siyasal ve örgütsel zayıflık göstergesi olabilir. Ama aynı durum “Hayırcılar” için söylenemez. Çünkü burada bir pratik zayıflıktan çok, ideolojik-politik bir zaaf sözkonusudur. Çünkü “Hayırcılar” cephesinden politik temsiliyet gerici düzen partilerine aittir. Bunun için “hayır” tutumu bu gerici düzen partilerine hizmet etmekten ve düzen içi çatışmanın minderine düşmekten başka bir sonuç vermez. Bu durumda ise “hayır”ın içeriğini ne denli burjuva partilerinden farklılaştırma gayreti olursa olsun farklı bir siyasal sonucu olmaz. AKP’nin zayıflatılması, AKP’nin anayasa hamlesinin karşılanması, düzen içi çatışmada diğer uçtaki güçlerin işine yarar, onların hanesine yazılır.

“Boykot utangaçça evet demektir”

Boykot tutumunu utangaç evetçilik olarak yorumlamak, en başta anayasa referandumuna ilişkin tutumu düzen içi dalaşmanın ifadesi olan “evet-hayır”dan ibaret görmek ve “hayır”ı da tartışmasız tek doğru tutum olarak varsaymaktır. İçeriğinin nasıl doldurulduğundan bağımsız olarak boykot tutumunu kategorik olarak reddetmek tam da burjuva hukukuna yaraşır bir tavrıdır. Oysa tam tersine ilk bakışta birbirine oldukça uzak bir tutum gibi görünen “evet-hayır” tutumları sorunun özü itibarıyla birbirine en yakın iki tutumdur. Zira her iki tutumun sahipleri de soruna anayasal bir çerçeveden bakmakta ve en “radikalinin” bile ufku bu düzenin sınırlarını aşmamaktadır. Zaten “evet-hayır” tutumuna damgasını vuranların düzen partileri olması hiç de rastlantı değildir. Söz konusu düzen partilerinin peşine takılan reformist sol partilerde bu gerçeği zerrece değiştirmemektedir. Referanduma katılarak “evet” ya da “hayır” demek, düzen güçlerinin birinin yanında tutum almak, gerici iktidar mücadelesinin yedeğine düşmektir. Bu nedenle de aslında “evetçiler”, utangaç hayırcı; “hayırcılar” ise, utangaç evetçilerdir!

Kısacası bugün işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkının gerçek kurtuluşu için biricik mümkün yol devrimci bir çözüm olabilir ancak. Bunun anlamı anayasal hayalleri bir yana bırakarak sermaye egemenliğini yıkacak bir mücadeleye yönelmektir.

Kürt hareketi “demokratik özerklik” açmazındaki ısrarını koruyor...

Kürt halkı düzen içi dayanaksız hayallerde değil, devrim mücadelesinde ısrar etmelidir

Farklı boyutları ile devam eden rejim krizi halen en kritik dönemeçlerini Kürt sorunu üzerinden yaşıyor. Her ne kadar ABD emperyalizmi ve TÜSİAD şahsında tekelci sermaye kısmi hak kısıntılarıyla bu sorunun “çözülmesi” için yoğun bir basınç yapsa da düzen içi siyasetin temel malzemesi olan Kürt sorununda mesafe almak hiç de kolay görünmüyor. Dahası, sermaye hükümeti AKP ve bir bütün olarak sermaye devleti, hem Kürt hareketinin bugünkü gücü ve bu çerçevedeki beklentileri hem de Kürt sorunu üzerinden yıllardır toplum üzerinde estirilen şovenist histeri dalgası nedeniyle ciddi bir kısır döngünün içinde bulunuyor.

Kürt hareketi “demokratik özerklik” çıkışını yineledi

Kendisi de benzer bir kısır döngü içinde bulunan Kürt hareketi ise, söz konusu krizi kendi lehinde kullanabilmek, kendisini sermaye devletine muhatap olarak kabul ettirebilmek için bir kez daha demokratik özerklik projesini gündeme taşıdı.

“Demokratik Özerklik Projesi” 2007 yılı Ekim ayında toplanan Demokratik Toplum Kongresi’nde (DTK) tartışılarak kabul edilmiş, on beş gün sonra gerçekleştirilen DTP 2. Olağan Kongresi’nde ise karar haline getirilmişti. O dönem broşür haline getirilerek milletvekilleri ve bakanlara da gönderilen proje, düzen temsilcilerinin “Kürtler ayrılmak istiyor!” korkularını depreştirmiş, inkar ve imhaya dayalı resmi devlet politikasının devamı ile yanıtlanmıştı.

Geçen 3 yılın ardından gündeme gelen “açılım politikası”, Kürt hareketindeki düzenle barış umutlarını bir kez daha depreştirdi. Her ne kadar söz konusu politika birçok açıdan henüz başlamadan iflas etse de, “açılım” sürecinde Kürt halkını aldatma rüzgarına kendi cephesinden güç veren TÜSİAD’ın çıkışları ve çeşitli burjuva kalemşörlerin “PKK ve Öcalan muhatap alınabilir!” mealindeki sözleri Kürt hareketini yer yer umutlandıran bir rol oynadı.

“Açılım”ın düzen aldatmacası olduğu gerçeğinin Kürt hareketince de kabulünü takiben, önce 13 ay süren tek taraflı ateşkes 1 Haziran tarihinden itibaren sona erdirilerek gerilla aktif pozisyona taşındı, ardından ise ‘saldırıları karşısında meşru savunma’ çizgisinde konumlanan gerillanın Türk sermaye devletine dönük silahlı eylemleri yoğunlaştırıldı. Ağustos ayının ilk haftasında ise KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan, kısa süre içerisinde “demokratik özerklik” ile ilgili açıklama yapacaklarını duyurdu. Bu açıklamaların ardından, Kürt illerinin BDP’li belediye başkanlarının açıklamaları ile bir kez daha gündeme taşınan “Demokratik Özerklik Projesi”nin, geçtiğimiz hafta sonu gerçekleştirilen Demokratik Toplum Kongresi sonrası bir kez daha temel bir politika olarak benimsendiği vurgulanmış oldu.

İçeriğine geçmeden önce belirtmek gerekiyor ki, “demokratik özerklik” tartışması Kürt hareketinin düzenle uzlaşmaya dayalı İmralı teslimiyeti çizgisinin

bir devamı olarak gündeme geldi. Yani “demokratik özerklik” talebi ile gündeme taşınan yine esasen Kürt halkının eşitlik ve özgürlük istemleri değil, Kürt hareketine hakim olan teslimiyetçi çizginin kendisine düzen içinde yer bulma arayışındır.

“Demokratik özerklik” ile ne isteniyor, ne istenmiyor?

“Demokratik Özerklik Projesi” ile gündeme gelen en temel talep, Kürt halkının ve diğer ezilen halkların birtakım kısmi haklarının anayasal güvenceye alınmasıdır. Bununla birlikte, tanımlanacak özerk bölgelerde yerel yönetim merkezlerinin oluşturulması ve merkezi iktidarın çeşitli yetkilerinin buralara devredilmesi de talep ediliyor. Dışişleri, maliye, savunma ve adalet gibi en temel maddeleri merkezi iktidara havale eden bu projeye, yerel “iktidarların” yetki alanlarındaki bölgeleri aslında kısıntılarla idare etmelerinin hedeflendiği açıkça ifade ediliyor.

“Demokratik ulus”, “demokratik vatan”, “demokratik cumhuriyet” ve “demokratik anayasa” öğeleri ile formüle edilen özerklik projesinin 4 temel ayağı ise “Örgütlü toplum ve demokratik katılımcılık”, “Ekolojik yaklaşım”, “Cinsiyet özgürlükçü yaklaşım” ve “Katılımcı topluluk ekonomisi” olarak ifade ediliyor. Bu ayakların muğlak anlam ve sınırlılıklarından bağımsız olarak, temel yürütme işlevlerini merkezi iktidara havale eden bir “yerel özerkliğin”, söz konusu ayakları dahi inşa etme iradesini pratikte nasıl göstereceği ise es geçiliyor.

“Demokratik özerklik” söyleminin içi boş karakterini ve aldatıcılığını ele veren tek noktayı ise burası oluşturmuyor. Kürt hareketinin temsilcileri, projeyi deklare etmeleriyle birlikte karşılaştıkları tepkileri hafifletmek için her fırsatta taleplerinin “ülkenin birliğine ve bütünlüğüne saygı çerçevesini aşmadığını” vurgulama ihtiyacı güdüyorlar.

Yani görünürde “radikal” bir söylem olarak ortaya konan “Demokratik Özerklik Projesi”, esasen Kürt halkının en temel ulusal hak ve istemlerinin bir kenara bırakılması ve taleplerin düzen içi sınırlara hapsedilerek kısıntı düzeyine indirgenmesi amacını taşıyor.

“Demokratik özerklik” de düzen içi çerçeveyi aşmıyor

Kürt halkının kısıntı düzeyindeki iğreti düzenlemelere razı edilmesi amacını taşıyan bu proje, aynı zamanda halkın örgütlü gücü ve mücadelesinden çok emperyalizmin politikalarına bel bağlıyor. Her fırsatta Avrupa’daki burjuva demokrasilerinden “çözüm” önerileri taşıyan Kürt hareketi temsilcileri, “Demokratik Özerklik Projesi”ne Türkiye’nin de taraf olduğu “Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı”nı temel dayanak olarak öne sürüyor. Söz konusu şartnameyi sermaye devletinin temsilcilerine düzenli olarak hatırlatan Kürt hareketi temsilcileri, böylece emperyalist güçlerin “çözüm”üne bel bağladıklarını

bir kez daha itiraf ediyorlar.

Öte yandan, öne sürülen “Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı”, özünde işçi ve emekçilerin kazanılmış birçok hakkının gaspına yol açan bir nitelik taşıyor. Keza AKP hükümeti tarafından gündeme getirilen “Kamu Yönetimi Reformu Yasa Tasarısı” ve CHP’nin “Yerel Yönetimler Programı” da aynı şartnameyi dayanak olarak hazırlanmış bulunuyor.

Bunun dışında, Kürt hareketinin bir başka temel dayanağını ise Türk sömürgeci sermaye devletinin temel yapı taşları oluşturuyor. Bin yıllık Kürt-Türk kardeşliği her iki halkın ezilen sınıflarını buluşturmak için değil, Türk egemen sınıflarına biat etmek için öne sürülüyor. Yine burjuva cumhuriyetin kuruluş dönemine methiyeler düzülerek 1921 Anayasası’nın aslında olmayan “demokratik özü” keşfediliyor. Hatta daha da ileri giden Kürt hareketi, burjuva devletin kuruluşu için ihtiyacı olan desteği aldıktan sonra Kürtleri bir kenara iten, inkar ve imhaya dayalı çizginin mimarı Mustafa Kemal’in aslında Kürtlere özerklik vermeyi amaçladığını iddia edebiliyor.

Gerçek ve kalıcı çözüm sosyalizmde!

“Demokratik Özerklik Projesi” ile Kürt halkı bir kez daha düzenle bütünleştirilmeye, talepleri düzen içi sınırlara hapsedilmeye ve kısıntı derekesine indirilmeye çalışılmaktadır. Oysa ulusal hak ve özgürlüklerin gerçek anlamda kazanılmasının tek yolu devrimci mücadeledir. Kürt halkı, sahip olduğu devrimci enerji ve davasına sahip çıkma bilinci ile bu yolda yürüyecek gücü taşımaktadır.

Bu tablo karşısında çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin, ilerici ve devrimci güçlerin acil görevi ise Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini düzenle pazarlık malzemesi haline getiren söz konusu politikalara karşı çıkmak, gerçek ve kalıcı çözüm için devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmektir.

Erdoğan, Kürt halkına yönelik linç saldırılarının bazı sorumlularını suçladı!**Kirli provokasyonun kaynağı düzeniniz,
kirli ellerin sahibi ise sizsiniz!**

Burjuva partiler ister yekpare bir görüntü sergilesinler, isterlerse de aralarında çıkar çatışmalarına dayalı kliklere bölünmüş olsunlar; hepsinin ortak özelliği toplumu uyutmak için yalan ve demagojilerden medet ummalarındır. Her fırsatta yeni yalanlar söylerler, gerçekleri çarpıtarak işçi ve emekçileri aldatırlar. Bugün de referandum tartışmaları bu yalan ve demagojilerin adeta desteksizce havalarda uçuşması için biçilmiş bir kaftan olarak ortaya çıktı. Birbirlerini referandum sandığında altetmek isteyen taraflar, geçmiş yalanlarını gölgede bırakacak bir bilgi kirliliğine, çarpıtma ve kandırma yarışına giriştiler. Referandum sürecinin temel gündemlerinden olan Kürt sorunu da kuşkusuz ki bu yarışta özel bir yerde durmakta.

İster evetçi, isterse hayırcı cephe sözkonusu olsun, hepsinin de Kürt sorununa karşı aynı devlet politikasının savunucusu olduğu biliniyor. Yine aynı tutumu yani “ez ve çöz” politikasını savunan tarafların birbirlerini Kürt sorununu çözmemekle ve hatta PKK’yi desteklemekle suçladığı da bilinmekte. Bu süreçte özellikle AKP kendisini bir nebze daha demokrat ve statüko ile hesaplaşan bir konumda göstermenin de kaygısını güdüyor. Bu politika çerçevesinde gerek Kürt sorunu, gerekse kirli savaş konusunda hem destekçi pozisyonda yer alırken hem de sözde bir muhaliflik görüntüsü de çizmeye çalışıyor.

Son olarak İnegöl ve Dört Yol’da gerçekleşen linç girişimlerine dair Afyon’da konuşan Erdoğan bir kez daha provokasyon edebiyatı yaptı ve linç girişimlerini tezgahtayan kirli elleri aradığını söyledi. Erdoğan ayrıca bu tuzaklara düşmeme çağrısı yaparak bunun “terör örgütü” olarak adlandırdığı PKK’nin işine yarayacağını belirtti.

Hayırcılara yüklen, devlete sahip çık!

Burada Erdoğan’ın tepkisini okurken gerçekleştirilen linç girişimlerinin, hayırcı cephe tarafından AKP’nin açılım fiyaskosunun ve “ülkeyi karpuz gibi böldüğü”nün kanıtı olarak gösterilmek istendiğini göz önüne almak gerekiyor. Erdoğan’ın verdiği tepkiyi de bu yanıyla iki boyutlu olarak ele almak gerekiyor. Erdoğan bir yandan devlet güçlerinin bildik “münferit olay” mazeretini öne sürerken bir yandan da olayların AKP karşıtı bir muhtevaya evrilmesini engellemek için eylemi gerçekleştirenleri hain ilan etme ve hatta PKK’ye destek olmak ile suçlama hamlesine başvuruyor.

Öncelikle söz konusu linç saldırısı devletin bugüne kadar onlarca kez tezgahladığı şoven kışkırtmaların bir yenisinden ibaret. Bugüne kadar Trakya olayları, 6-7 Eylül, Çorum, Maraş, Sivas gibi belli başlı katliamların devlet eliyle nasıl düzenlendiği iyi biliniyor. Üstelik tüm bu saldırılardan sonra da devlet yetkilileri olayları “münferit” ilan eder, üç beş kendini bilmez işi olarak nitelendiriyorlar. Böylece hem linç tezgahlayıp, hem de sorumluluğu üç-beş kişinin üzerine atarak işin içinden sıyrılıyorlar. Erdoğan da “Kirli bazı eller, bazı vatan hainleri kalabalığın içine giriyor, kalabalığı galeyana getiriyor,

polis karakollarına, polis otolarına, dükkanlara, evlere yönlendiriyor” diyerek devleti aklama ve sorumluluğu birilerinin üzerine atma yoluna gidiyor.

Hatırlanacağı üzere linç girişimlerinin hemen ardından da AKP’li bakan ve valiler tarafından benzer açıklamalar yapılmış, olayların üç-beş amigonun işi olduğu söylenmişti. Oysa İnegeöl ve Dört Yol’a dair İHD tarafından hazırlanan raporlar olayların doğrudan devlet güçlerince örgütlendiğini gösteriyor. En küçük bir hak arama eylemine bile vahşice saldıran polisin gözü dönmüş linççi güruhu izlemekle yetindiği, dahası Dört Yol’da belediyeye bağlı araçlarla çevre ilçelerden faşist katillerin kente taşındığı, olayı yönlendirenlerin herhangi bir kovuşturmaya uğramadığı raporlarda ayrıntılı biçimde yer alıyor.

“Çivi çiviye söker”

Ancak sermaye devletini korumak için çaba harcayan AKP, biryandan da başta MHP olmak üzere

hayırcı cephenin AKP’yi Kürt sorunu üzerinden sıkıştırma girişimlerine de karşılık verebilmek için yine bu linç girişimlerinden faydalanmaya çalışıyor. Bunu yaparken de “çivi çiviye söker” diyerek aynı yönteme yani “terör” edebiyatına sığınmaktan geri durmuyor: “Kim ki bu tahriklere aldanırsa, bilsin ki şu şehitliklerde yatan şehitlerin kemiklerini sızlatır. Kim ki öfkeye kapılır, hiddete kapılıp, şiddetle eline taş alıp, komşusuna, komşu sokağa, komşu mahalleyle fırlatırsa, bilsin ki şehitlerimizin ruhu bundan azap duyar. Kim ki öfkeye kapılır, hiddete kapılır, şiddete başvurursa, bilsin ki, terör örgütünü sevindirir, terör örgütünün amacına, hedefine hizmet eder.”

Bu sözler, bir halka karşı gerçekleştirilen vahşi bir linç girişimini o halkın sahip çıktığı ve ardında yürüdüğü bir örgüte mal edebilecek kadar alçalabilen AKP’in bakışını ortaya koymak için yeterli. AKP’nin niyeti kendisine yöneltilen PKK’yi güçlendirdiği yönlü şoven iddiaları aynı biçimde püskürtmek ve kendisini suçlayanları bu kez terörü güçlendirmekle, teröre hizmet etmekle suçlamak. Oysaki her iki tarafında “terör” diye bahsettiği Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı aynı tavıra sahip olduğu açık.

AKP bu yolla kendisinin de parçası olduğu linç girişimlerinden sıyrılmak, devleti ve AKP’yi temize çıkarmak, bunu yaparken de muhalefeti suçlamak ve referandum oyununda öne geçmek kaygısı güdüyor. Oysaki bugüne kadarki tüm linç girişimlerinin, katliamların ve kirli savaşın devlet terörünün biçimleri olduğu, tüm burjuva partilerin de bu katliamların öyle ya da böyle suç ortağı olduğunu biliniyor. Düzen partilerinin bu alçakça yarışlarının devletin katliamcı yüzünü örtmesine izin vermemek içinse katiller sürüsüne karşı etkili bir mücadele vermek, öncelikle de onların önümüze koyduğu anayasa oylamasını boykot ederek bu düzenlerinden bir beklentimiz olmadığını göstermemiz gerekiyor.

Kıyat’ın açıklamaları itiraftır

Kayıp yakınları, her cumartesi günü İstanbul’da Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdiği eylemlerine 7 Ağustos günü de devam ettiler. Emekli Koramiral Atilla Kıyat’ın “1990-2000 yılları arasında gözcü olarak kaybetme ve faili meçhul cinayetler bir devlet politikası olarak uygulandı” sözlerini hatırlatan Cumartesi Anneleri eylemlerinin 280. haftasında savcılara göreve çağırdı.

Eylemde Tayyip Erdoğan’ın “Cumartesi Anneleri’nin ne iş yaptığını bilmiyorum” açıklamalarına da değinen kayıp yakınları, Atilla Kıyat’ın söz ettiği OHAL valilerinden Necati Çetinkaya’nın Erdoğan’ın danışmanı olduğunu dile getirdiler.

Basın açıklamasını okuyan Sebla Arcan, savcıların Kıyat’ın açıklamalarını ihbar kabul ederek soruşturma başlatması gerektiğine işaret ederek “Bizlerin ne iş yaptığını bilmeyen başbakan, Atilla Kıyat’ın açıklamalarını dinlesin. Şu anda oturduğu makamda bir zamanlar oturanların ‘emir vericiler’ olduğunu öğrensin” dedi. Arcan, Atilla Kıyat’ın söz ettiği OHAL valilerinden Necati Çetinkaya’nın Erdoğan’ın başdanışmanı ve milletvekili olduğunu sözlerine ekledi.

Açıklamanın ardından 1995 yılında İstanbul’da kaybedilen Fehmi Tosun’un eşi Hanım Tosun, Atilla Kıyat’ın açıklamalarını 15 yıldır dile getirdiklerini ifade etti. Tosun, yıllardır burada Mehmet Açar’ın, Süleyman Demirel’in, Tansu Çiller’in ve dönemin tüm yetkililerinin bu suça ortak olduğunu ve cezalandırılmaları gerektiğini söylediklerini vurgulayarak devletin Kürt halkını ezmek için her şeyi yaptığını belirtti. “Özgürlük isteyenleri öldürmekle cevap verdiler. Bunlardan neden hesap sormuyorlar? Devlet diyor ki biz bir adım atarsak tüm kirlilikler ortaya çıkar. Kendi kirlerinin açığa çıkmasını istemiyorlar. Ama bu devlet tüm suçları için bir gün hesap verecek ve bizim elimiz bu hesap görülene kadar yakanızda olacak” dedi.

BDSP, işçi ve emekçileri referandum oyununu boykot etmeye çağırdı...

“Referandum sandığına değil devrimci sınıf mücadelesine!”

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 8 Ağustos günü Taksim Meydanı'nda gerçekleştirdiği eylemle işçi ve emekçileri düzenin anayasa referandumunu oyununu boykot etmeye çağırdı.

Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen sınıf devrimcileri, buradan sloganlar ve ajitasyon konuşmaları eşliğinde Galatasaray Lisesi önüne yürüdü. Eylemde “Referandum oyununa boykot! Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde! / Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu” pankartı açıldı.

Sınıf devrimcileri yürüyüş boyunca gerçekleştirdikleri ajitasyon konuşmalarıyla da civardaki işçi ve emekçilere hak ve özgürlükler için referandum sandığına değil, devrimci sınıf mücadelesine katılma çağrısında bulundular. Referandumun düzen aktörlerinin gerici iç mücadelesinin bir sahnesi olduğuna sıklıkla değinen sınıf devrimcileri, referandum tuzağına alet olanların peşinden gitmeme çağrısı da yaparak gerçek ve kalıcı çözüm için sosyalizm mücadelesini yükseltmenin gerekliliğini vurguladılar.

Oldukça coşkulu bir atmosferde gerçekleşen yürüyüşe çevredeki bir çok işçi ve emekçi de yoğun ilgi gösterdi. Ajitasyon konuşmalarını ve sloganları alkışlarla destekleyen emekçilerin zaman zaman sloganlara katıldıkları da gözlemlendi.

Yürüyüşün ardından Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklama kapsamında BDSP'nin referandum üzerine yayınladığı “Düzen içi dalaşmayı boykot ediyoruz!..” başlıklı metin okundu.

Açıklamada, işçi ve emekçilere düzen içi dalaşmayı boykot etme, hak ve özgürlükler için referandum sandığına gitmeme ve sınıf mücadelesini büyütme çağrısı yapıldı. Çözümün devrimde, kurtuluşun sosyalizmde olduğu vurgulandı. “Referandum gerici iç iktidar mücadelesinin sahnesidir” denilen açıklamada, düzenin efendilerinin bir kez daha seçim sandığını işçi ve emekçilerin önüne koyarak, bin türlü yalanla, demagojiyle, aldatmayla, istismarla emekçilerin desteğini almaya çalıştıkları söylendi. Yaşanan bu mücadelenin özünde düzen güçlerinin iktidar uğruna verdikleri gerici güç ve etkinlik mücadelesi olduğunun altının çizildiği açıklamada referandum aldatmacasının, yıllara yayılan gerici dalaşmanın yeni sahnesi olduğu ifade edildi.

İşçi ve emekçilere, demokratikleşme aldatmacasına kanmamaya çağrısı yapılan açıklamada, “evetçi” düzen güçlerinin demokrasi havarisi olarak işçi ve emekçilerin karşısına çıktığı belirtildi. Açıklamada, “hayırcı” cephenin ise benzer bir riyakarlıkla emekçilerin talep ve özlendilerini istismar ettiği söylenirken, “hayırcı” cephenin bir kesiminin ise, “açılım” fiyaskosunu kullanarak şovenizmi, böylece Kürt halkına yönelik düşmanlığı körüklediği, yeni bir kirliliğin bayraktarlığını yaptığı dile getirildi.

Açıklamanın devamında, “hak ve özgürlükleri söke söke almaktan başka yolumuz yoktur” denilerek gerici düzen partilerinin sunduğu kırıntıları bir yana iterek temel hak ve özgürlükler için örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

Açıklamanın sonunda şunlar söylendi:

“Bugün işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkının ihtiyacı sözde ‘demokratik anayasa’ hayalleri ile

oyalanmak değil, burjuvazinin azgın sömürü ve zora dayalı egemenliğini yıkacak bir mücadeleye yönelmektir. Bu devrimci çözümdür ve gerçek kurtuluş için biricik olanaklı yoldur. İşçi sınıfı ve emekçiler birleşik devrimci mücadeleyle sermaye sınıfını ezecek, onun hizmetindeki kurulu devlet düzenini yıkacak, kendi iktidarlarını kuracaklardır. Bu emekçiler ve ezilenler

üzerindeki sömürü, baskı ve köleliğin son bulmasıdır. Bu, tüm zenginliklerin halka devredilmesi, halkın hizmetine sunulmasıdır. Bu, sosyalizmdir! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde! İşçi sınıfı savaştıkça, sosyalizm kazanacak!”

Basın açıklaması atılan sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Düzen içi dalaşmayı boykot ediyoruz!

İzmir’de boykot çağrısı!

Düzen cephesi, anayasa referandumunu tartışmaları kapsamında türlü yalan ve demagoji ile işçi ve emekçi kesimleri kendilerine yedeklemeye çalışıyorlar. Bu referandum oyununa ve anayasal hayallere karşı komünistler de faaliyetlerine başlamış bulunmaktalar.

İzmir BDSP, 8 Ağustos Pazar günü gerçekleştirilen seminer ile referanduma dair boykot kampanyasını başlatmış oldu. “Referandum ve devrimci tutum” başlığı ile gerçekleştirilen seminer kapsamında referandumun oluşturduğu koşullar, anayasa tanımı ve anlamı, anayasanın sınıfsal konumu gibi pek çok konudan bahsedildi.

Anayasa ekseninde yürütülecek mücadelenin anayasal hayalleri beslediği belirtilerek komünistlerin boykot taktiği gerekçelendirildi. Referanduma dair düzen cephesinin yanısıra reformist sol, geleneksel devrimci akımlar ve ulusal hareketin tutumları tartışıldı.

Gerçekleştirilen sunum ve yapılan tartışmaların ardından önümüzdeki referandum sürecinin işçi ve emekçileri mücadeleye çağırarak, anayasal hayallere karşı devrim ve sosyalizm çağrısını yükseltmek için kullanılması gerektiği vurgulandı.

Referandum çalışması kapsamında İzmir’in dört bir yanında boykot afişleri ve bildirgeleri kullanılıyor. 9 Ağustos Pazartesi ve 10 Ağustos salı günleri Menemen, Çiğli, Bayraklı, Alsancak, Basmene ve Buca’nın merkezi geçiş güzergahlarına BDSP imzalı, “Referandum oyununa boykot! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” şiarlı afişler yapıldı.

10 Ağustos Salı sabahı ise referandum bildirgelerinin Çiğli’de dağıtımı gerçekleştirildi. Bildirgeler sesli ajitasyonlar eşliğinde Çiğli Organize Sanayi girişinde işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

İzmir’de boykot çağrısı ilerleyen günlerde dağıtım ve afişlemelerin yanısıra, ev toplantıları, eylem ve etkinliklerle de sürecek.

Kocaeli boykot çalışması

Kocaeli’den sınıf devrimcileri de çalışmalarının startını verdiler. Sınıf devrimcileri “Referandum oyununa boykot! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” şiarlı afişleri İzmit Merkez’e yaygın bir biçimde astılar. Çalışma, propoganda materyallerinin sanayi havzalarına ve emekçi mahallelerine taşınmasıyla devam edecek.

Kızıl Bayrak / İzmir - Kocaeli

Şerzan Kurt davasında 'gizli duruşma'

Şerzan Kurt'un Muğla'da 11 Mayıs tarihinde ülkücü-faşist saldırı sırasında polis kurşunuyla katledilmesine ilişkin açılan davada ilk duruşmanın beklenen tarihten bir gün önce, 9 Ağustos günü gizlice görüldüğü ortaya çıktı.

Muğla Valiliği, Muğla Üniversitesi öğrencisi Şerzan Kurt'un katledilmesiyle ilgili Gültekin Şahin isimli polis hakkında müebbet hapis istemiyle Muğla 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan davanın, "güvenlik" gerekçesiyle başka yerde görülmesini talep etmişti. Başvurunun Muğla 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde kabulünün ardından olağanüstü toplanan Yargıtay 9. Dairesi, davanın Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmesine karar vermişti. Bir polis hakkında açılan göstermelik davanın her aşamasında devletin katliamcı yüzünü örtme çabası içerisinde olan düzen güçlerinin, olayı kamuoyu önünden kaçırmak ve duruşma sırasında oluşacak tepkiyi sönmülmendirmek için başvurdukları bu hamle, Şerzan'ın ailesinin ve avukalarının, ilerici ve devrimci güçlerin tepkisini çekmişti.

Devletten ayak oyunu

Kamuoyuna 9 Ağustos günü yansıyan karara göre, ilk duruşma 10 Ağustos günü Muğla 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek ve davanın sonraki duruşmalarını Eskişehir'de görülmesi kararı okunacaktır.

İlerici ve devrimci güçlerin Muğla Adliyesi önünde gerçekleştirecekleri basın açıklaması öncesi kentte yoğun polis ablukası yaşandı. Şehir dışından gelen araçları durdurarak tacizkar biçimde kimlik kontrolü ve arama yapan polislere, şehre girişteki karayolları üzerinde jandarma tarafından takviyeler yapıldı.

Aralarında BDP Muş Milletvekili Sırrı Sakık ve KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek'in de bulunduğu ilerici ve devrimci güçler, basın açıklamasını gerçekleştirmek için yoğun çevik ablukası altındaki adliye binası önüne geldiklerinde duruşmanın aslında 9 Ağustos günü gizlice görüldüğünü öğrendiler.

Kurt ailesi tepkili, avukatlar usulsüzlüğe itiraz etti

Katilleri aklama çabasında olduğunu her fırsatta gösteren sermaye devletinin bu ayak oyunu karşısında tepkilerini dile getiren eylemciler, her şeye rağmen Şerzan Kurt davasını sonuna kadar takipçisi olacaklarını dile getirdiler.

Avukatlar ise duruşmanın kendilerine ve Şerzan'ın ailesine tebliğ edilmeyerek görüldüğünü belirterek söz konusu usulsüzlüğe ilişkin mahkemeye itirazda bulundular. Ancak mahkeme heyeti pervasızlığını koruyarak avukatların duruşmanın bugün (10 Ağustos günü) görülmesi yönündeki itirazını reddetti.

Avukatların mahkeme heyetinin kararını adliye önündeki kitleye aktarmasını ardından, Şerzan'ın kurşunlandığı Recai Güreli Caddesi'ne sloganlar eşliğinde bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşün ardından Şerzan Kurt Adalet ve Eşitlik İnişiyatifi tarafından basın açıklaması gerçekleştirilerek Şerzan için yere karanfiller bırakıldı.

Basın açıklamasının ardından Sırrı Sakık, Şerzan'ın avukatları ve anne-babası konuşmalar gerçekleştirdi. Devletin katliamı aklama çabasına ve davadaki usulsüzlüklere dikkat çekilen konuşmalarda, davanın mutlaka takipçisi olunacağı vurgulandı.

Dörtüyl linç raporu açıklandı

Hatay Dörtüyl'da Kürt halkına dönük linç girişimlerini inceleyen İHD, raporlaştırdığı incelemelerini kamuoyuna duyurdu. Bu noktada devletin olaylardaki rolünü sorgulayan raporda bazı devlet görevlileri hakkında soruşturma açılması talebi dile getirildi.

Av. Beyhan Güneşli, Av. Ömer Ayaz, Adana Şube Başkanı Aydın Sincar, Mersin Şube Başkanı Ali Tanrıverdi ve Hatay Şube Başkanı Mithat Can'ın oluşturduğu İHD'nin inceleme heyeti, İHD Adana Şube binasında bir açıklama yaptı.

Buna göre raporun hazırlık aşamasında yerel yöneticiler, Dörtüyl Kaymakamı, Belediye Başkanı, parti başkanları ve saldırıların mağdurlarıyla görüşüldüğü dile getirildi.

Av. Beyhan Güneşli, yerel yöneticilerin olaya yeterince müdahil olmadıklarını ifade ederek özellikle kolluk kuvvetlerinin olayı seyretmeyi tercih ettiğini söyledi. "İnsanların gergin ve üzgün olması" gerekçe gösterilerek kolluk kuvvetlerinin ciddi zafiyetinin açıklanmaya çalışıldığını belirtti.

Olayların büyüme noktasında tedbir alınmadığına dikkat çeken Güneşli, kitlenin dağıtılmamasını buna örnek olarak gösterdi.

Saldırı neticesinde 40 civarında işyerinin tahrip edildiği, BDP binasının, içindeki eşyalarla birlikte yakıldığı, çelik kapısının balyozlarla kırıldığı söylenirken işyeri sahiplerinin tahrip edilen işyerlerine 'linç edilirdiz' korkusuyla sahip çıkamadığı söylendi.

"Dörtüyl ilçesinin girişinde devasa boyutta olmak üzere hemen hemen bütün iş yerlerinde ve evlerde bayrak asılı olduğu tespit edilmiştir. Hatta Kürt olup da korkudan işyerine bayrak asmak zorunda olduğunu beyan eden mağdurlara da rastlanmıştır. 'Bayrak asan vatansever, asmayan hain' fetişizminin Dörtüyl'da da yoğun bir şekilde yaşandığı, gerek gösterilerde kullanılan, gerekse de ev ve işyerlerinde asılı duran bayraklarla da ortaya çıkmıştır. Mağdurların can ve mal emniyeti ve geleceğe yönelik kaygılarının çok güçlü olduğu bu anlamda tehlikenin potansiyel olarak devam ettiği tespit edilmiştir" denilen açıklamada bununla beraber çevre il ve ilçelerden kent merkezine mesaj ve telefonlarla binlerce kişinin çağrıldığı tespit edildi. Yetkililerin bu ırkçı toplanmaya göz yumdukları ve ırkçı-milliyetçi kesimlere müsamaha gösterdikleri dile getirildi.

Güneşli, Belediye Başkanı'nın Kürtlere karşı ayrımcı politikalarda bulunduğu ve olaylarda il ve ilçelerden belediye aracılığıyla insan taşıdığı yönündeki bilgilerin de araştırılmasını isterken, valinin saldırıları "anlayışla karşılaması"na da tepki gösterdi.

Polisin yeni oyuncacı: FN303

Sermaye devleti en ufak hak arama eylemlerinde bile kitleye azgınca saldırabilirken İstanbul 1 Mayıslarında estirilen devlet terörü hala akıllarda.

Polisin kullandığı "orantılı" güç, attığı gaz bombaları ile İstanbul'un savaş alanına çevrilmiş görüntüleri hafızamızdaki yerini korurken, İstanbul Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü terörünü daha da arttırma niyetinde. Sermaye devletinin içinde debelendiği ekonomik kriz, Kürt sorunundaki çözümsüzlük, işçi ve emekçilerde biriken öfke devleti yeni önlemler almaya itiyor. Devlet faşizan uygulamalarını daha da derinleştiriyor.

İstanbul Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü, 2008'den beri envanterinde bulunan Amerikan yapımı FN303 model plastik mermi atar tüfeklerini "toplumsal olaylarda" kullanma kararı aldı.

Buna göre tanesi yaklaşık 2 bin dolar olan FN303 tüfekleri, Ankara, İstanbul, Diyarbakır, Batman, Hakkari, Adana, Mersin ve Van olmak üzere 30 ilde kullanılmaya başlandı.

PVSK ve TMY ile cezasızlıkla ödüllendirilen kolluk güçlerinin işlediği cinayetler ortadayken bu silahın kullanımının yeni ölümlere kapı aralayacağı aşikar. ABD'nin Boston kentinde 2004 yılında 21 yaşındaki gazetecilik öğrencisinin, polisin FN303 tüfeğinden çıkan merminin gözüne isabet etmesi sonucu öldüğü gerçeği ortada duruyorken, Türkiye'de de ölümler kaçınılmaz olacaktır.

FN303'ler 4 farklı renkte 4 çeşit mermi atıyor. Gri mermi darbe etkisi yaparken atılan kişinin psikolojisini bozarak geri adım atmasını sağlıyor. Sarı mermi silinebilir sarı boya bulaştırılıyor. Turuncu mermi silinemeyen turuncu boyayla noktıyor. Kırmızı mermi ise yüzde 20 oranındaki biber gazıyla "saldırganı" etkisizleştiriyor.

Sermaye devletinin sözleşmeli öğretmenlere iki yüzlülüğü!**Tercih değil dayatma!**

Referandum sürecinde il ve ilçelere hücum eden Başbakan ve AKP bakanları halkın 12 Eylül' de 12 Eylül anayasasına karşı oy toplama seferberliğine devam ediyorlar. Bu süreçte daha demokratik anayasa söylemi ile yola çıkan AKP hükümeti halka "daha eşit, katılımcı ve özgürlükçü bir anayasa" sunduğunu iddia ediyor. Sermaye hükümetinin bu vaatleri daha önceki vaatleri gibi hep sözde kalmaya mahkumdur. Çünkü işsizliğin, açlığın, gelecek güvencesinden yoksunluğun ve sömürünün en yoğunun biçimde yaşandığı bir dönemdeyiz. Bunların sorumlularının başında sermaye uşağı AKP geliyorken söylediklerinin vaatten öteye bir anlamı yoktur. Yaklaşık 8 yıldır iktidar koltuğunda oturan AKP ve kurmayları bu durumu düzeltmek yerine daha da kötüleştirdiği bilinen bir gerçektir. Çünkü toplumun geleceğe olan güvensizliği ve çalışma koşullarındaki geriye dönüş en çok da AKP döneminde gerçekleşmiştir.

Emekçilerin güvencesiz ve geleceksizliği gerçeğini son olarak Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu Kırklareli'ndeki mitingde itiraf etmiş oldu. Çubukçu referandumda halkın evet oyu vermesi çağrısında bulunduğu konuşmasından sonra, yanına gelen iki sözleşmeli öğretmenin tepkisiyle karşılaştı. Elif Dönmez ve Filiz Küçükhacer isimli sözleşmeli öğretmenler Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu'yla konuşmak istediklerini söyleyerek bakanın yanına gittiler. KPSS'den 79 puan almasına rağmen hala kadro beklediğini söyleyen Elif Dönmez, çalıştığı okulda kendisinin yarı puanını alan kadrolu öğretmenler olduğunu ifade etti. Ağrı'da sözleşmeli öğretmen olarak çalışan Filiz Küçükhacer ise "Öğretmenlerimizi, ülkemizde sözleşmeli ve kadrolu öğretmenler olarak siz bölmediniz mi? Siz sözleşmeli öğretmenliği kaldıracığınızı söylediniz, fakat hala sözleşmeli öğretmen alıyorsunuz" dedi

Bu sözler karşısında Bakan Çubukçu'nun "Siz de sözleşmeli öğretmenliği tercih etmeseydiniz" diye cevap vermesi gündeme oturdu. Sermaye devletinin yol açtığı bu durumundan bizzat sorumlu olan Bakan Çubukçu'nun bu sözleri büyük bir pervasızlığın ifadesidir. Üstelik bununla sınırlı kalmayarak "eş durumundan tayin hakkı için" ataması yapılmayan öğretmenlerin eylem yapmasına tehditle karşılık verdi. Bakanlıktan yapılan açıklamada "İmzaladıkları sözleşme hükümlerini yerine getirmeyen öğretmenler bundan doğacak her türlü hukuki durumu kabul etmek durumundadır" denilmesi demokratik bir eyleme ve talebe bile tahammülü olmadıklarını göstermiştir.

Geçmişte sözleşmeli öğretmenlerin güvenceli hale getirileceğini vaat eden AKP bakanları, şimdi ise ikiyüzlü bir biçimde öğretmen alımlarında sözleşmeli personel alımına ağırlık vereceklerini açıklamakta ve uygulamaktadırlar. Sözleşmeli öğretmenlerin kadrolu öğretmenlerle farkı olmadığını söyleyen eski eğitim Bakanı Hüseyin Çelik de bu zihniyetin bir temsilcisidir. Sözleşmeli olamayıp da ücretli olan öğretmenlerinin durumu ise çok daha vahim, ücretli kölelik sisteminin bir parçası olan bu öğretmenler saat başına ücret almaktadırlar ve haftada en fazla 20 saat öğretmenlik yapabilmektedirler. Ücretli öğretmenlerin ders saati başına ücreti 7 TL olarak belirlenmiştir. En iyimser ihtimalle ve kabaca bir hesap yaparsak aylık ücretleri 560 TL'yi (yani asgari ücretin altında) geçmemektedir. Ücretli öğretmenler aylık ortalama 400-500 TL ye tekabül eden ücretlerle çalışmak zorunda kalıyorlar. Bakan Çubukçu'nun ve sermaye

devletinin fikrinin yansıdığı "Sözleşmeli öğretmenliği tercih etmeyebilirdiniz" ifadesinin peşi sıra Çorlu'da ücretli öğretmenlik yapan Ahmet Fazlı Elçi sıcağın altında hamallık yaparken kalp krizi geçirerek öldü. Yaz tatili dolayısıyla öğretmenlik yapamayan ve yapamadığı için ücret alamayan Elçi, ailesinin ve kendi hayatını idame ettirebilmek adına yaz tatilinde hamallık yaparken can verdi.

Sözleşmeli öğretmenler kadrolularla aynı statüde öğrenim görmüş eğitim fakültesi mezunlarıdır fakat aynı iş güvencesine sahip değildirler. Kadrolu öğretmenlerle aynı eğitimi görmüş olmaları ve aynı şartlarda ve aynı işi yapmalarına rağmen bu sözleşmeli statüsünde çalışmaktadırlar. Her yıl yeniden sözleşme yapmak zorundadırlar. Bunun yanı sıra sözleşmeli öğretmenler eş, doğum, çocuk yardımları, yolluk, tayin hakkı gibi temel sosyal haklardan da mahrum bırakılmışlardır. Sözleşmeli öğretmenlerin öne çıkan sorunlarından bir diğeri ise eşlerin ayrı illerde görev yapması ve aynı bölgeye tayin isteme haklarının özel koşullara bağlanmasıdır. Sözleşmeli öğretmen olabilmeyen yaş sınırı 40'tır. Bu yaştan sonra sözleşmeli olarak çalışmanın koşullarında belirsizlikler sürmektedir. Ayrıca yasal düzenlemede sözleşmeli personele olan ihtiyacın ortadan kalkması durumunda sözleşme feshedilebilir. Bu da keyfi bir sözleşme feshine yol açabileceği gibi öğretmenlerde iş güvencesi ve gelecek kaygısına yol açmaktadır.

Sözleşmeli öğretmenlere her daim geçici gözüyle bakılmakta ve bu durum örgenci velilerinin de tepkilerine konu olmaktadır. Tüm bunların varlığının sürüyor ve gelecekte yoğunlaşacak olması öğretmenlik mesleğinin niteliğine dair de artan güvensizliğe neden olmaktadır. Gelecek yıllardaki atamalarda sözleşmeli alımları çoğalacaktır. Yapılan araştırmalara göre emekli olan kadrolu öğretmenlerin yerine yeniden atamalar yapılmamaktadır. AKP hükümeti yeni alınan öğretmenlerde sözleşmeli veya ücretli öğretmen tercih etmektedir. Böylece gelecek 5 yılda her 2 öğretmenden biri sözleşmeli veya ücretli öğretmen olacaktır.

Hükümet temsilcilerin yaptıkları açıklamalarda sözleşmeli öğretmenlerin kadrolu öğretmenliğe geçirileceğine dair palavralara karşın sözleşmeli öğretmenlik insanların önüne bir tercihmiş gibi sunuluyor. Ülkenin birçok bölgesinde öğretmen açığı yıllardır çözümsüz bırakılmış durumda. Bu açığı kapatmaya yetecek düzeyde öğretmen bulunuyorken gerekli kadro açma işlemi ve atamalar yapılmamaktadır. Bu yapıldığı durumda ise öğretmen adaylarının önüne sözleşmeli ya da ücretli çalışma koşulları konmaktadır. Emekçiler öğretmen adaylığı noktasına gelene kadar her hangi bir müdahalede bulunmayan sermaye devleti ise gelinen noktadan sonra işi bir tercih olmaktan çoktan çıkarmış bulunmaktadır. Bu haliyle sözleşmeli ve ücretli çalışma bir tercih değil sermayenin ve onun uşağı AKP'nin dayatmasıdır.

Öğretmelerin sözleşmeli ve ücretli çalıştırılmasının bir tercih olarak lanse edilmeye çalışılması orada yatan sömürünün gizlenme çabasıdır. AKP ve sermaye iktidarın ikiyüzlülüğün bir göstergesidir. Bir yönüyle de sermaye devletinin yarattığı geleceksizliğin perdelenme çabasıdır.

Öğretmenliğin kutsal meslek olduğu palavralarını diline dolayan sermaye devletinin temsilcileri artık denizi tüketmişlerdir. Bakan Çubukçu'nun ifadeleri bir kişinin fikrinin dile gelmesinden ötedir. Söz konusu olan düzenin emekçileri gün geçtikçe daha fazla soyması, haklarını tırpanlaması ve geleceksizleştirmesidir. Dolayısıyla güvencesiz, geleceksiz, sağlıksız ve düşük ücretle çalışma koşullarını dayatan sermaye düzeni ortadan kaldırılmadığı sürece sorunların ortadan kalkmasının da imkanı yoktur.

Ücretli öğretmen hamallık yaparken öldü

Ücretli öğretmenlik yapan Ahmet Fazlı Elçi, hamallık yaparken kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti. Derslere giremediği süreçte ücret alamadığı için ek iş yapmak zorunda kalan Elçi, yaşamakta olduğumuz ücreti kölelik düzenin son kurbanı oldu.

Sermaye devletinin işçi ve emekçilere dayattığı güvencesiz çalışma koşulları bir can daha aldı. Öğretmenlerin elinden kadrolu çalışma hakkını alan ve onlara kölelik koşullarında çalışmayı dayatan sermaye devleti onbinlerce öğretmenin atamasını yapmayarak, eğitim emekçilerine geleceksizliği reva görüyor.

Çorlu'da Atatürk Çok Programlı Lisesi'nde ücretli öğretmenlik yapan evli ve 2 çocuk babası, 44 yaşındaki Ahmet Fazlı Elçi de kendine dayatılan "geleceğin" kurbanı oldu. Derslere giremediği zamanlar ücret alamadığı için çeşitli işlerde çalışan Elçi, hamallık yaparken kalp krizi geçirerek yaşamını yitirdi. Okula gelen kitapları hamallık yaparak taşıyan Elçi'nin geçimini sağlamak için gerçekleştirdiği bu işi 40 TL karşılığında yaptığı belirtildi.

Ahmet Fazlı Elçi'nin yeğeni Nurcan Sandalcı, dayısının yaz aylarında derslere giremediği için maaş alamadığını belirterek şunları söyledi: "Dayım paraya ihtiyacı olduğu için ek iş yapıyordu. Okulda çalıştığı dönemlerde ortalama 700 TL kazanıyordu. Yazları maaş alamadığı için sıkıntı çekiyordu. O yüzden bulunduğu her işte çalışırdı. Üniversite mezunu bir insanı bu hale getiren büyüklerimiz utansın."

İşsizlik fonunu patronlar kadar sermaye devleti de yağmalıyor

Sermaye devleti krizin bütün yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yüklerken, bütçenin ağzını ise sermayeye sonuna kadar açıyor. Krizde patronlara muazzam kolaylıklar sağlayan sermaye devleti, oluşan devasa bütçe açığını emekçilerden alınan vergilerle, emekçilerin ücretlerinden yapılan kesintilerle dengelemeye çalışıyor.

İşsizlik Sigortası Fonu da bu çerçevede sermaye devletinin temel kaynaklarından biri haline gelmiş durumda. Kölece çalışma koşullarında, karın tokluğuna çalıştırılan işçilerin ücretlerinden yapılan kesintilerle oluşturulan fon, sermayenin ağzını sulandırırken, bu fondan işçilerin dışında herkes yararlanıyor.

Patronlara kaynak aktarıyor

Örneğin, İşsizlik Sigortası Fonu “kısa çalışma ödeneği” adı altında yağmaya açılıyor. Krizi fırsata dönüştüren patronlar, işçilere hakları olan ücreti vermediği gibi, bu ücretlerden yapılan kesintilerle oluşturulan fondan da faydalanıyor. İşçi ve emekçilerden kesilen paralar sermayenin cebine aktarılıyor. Patronların yükümlülükleri İşsizlik Sigortası Fonu’ndan finanse ediliyor.

Sermaye devleti de benzer bir biçimde çıkardığı yasa ve yönetmeliklerle bu fondan kendine kaynak aktarıyor. Bu fondan yararlanamayanlar ise işçiler oluyor. Çünkü işsiz kalınması durumunda fondan para alabilmenin şartları oldukça ağır. Prim ödenen gün sayısı ve miktarı vb. bir dizi sınırlama nedeniyle, sigortalı işçilerin dahi büyük bölümü bu uygulamadan yararlanamıyor.

İşsizlik Fonu’ndan, kurulduğu tarihten bu yana toplam 13 milyar 26 milyon liralık ödeme yapılırken bunun sadece 3.3 milyar TL’lik bölümünün işsizlere yapılan ödemelerden oluşması, geri kalan 9.7 milyar liralık bölümünün ise devlete aktarılması bunun açık göstergesi.

Fonun en büyük ortağı sermaye devleti

İşsiz kalanlar için belli bir süre ile maddi destek sağlama gerekçesiyle yağmaya açtığı İşsizlik Sigortası Fonu’ndan sermaye devleti, patronlar kadar kendi de yararlanıyor.

İşsizlik Sigortası Fonu’nda temmuz sonu itibarıyla biriken miktar 43.8 milyar TL’yi buluyor. Aslında toplamda fonda 53.5 milyar TL olması gerekirken vergi kesintileri ve GAP’a aktarılan kaynakla beraber meblağın 43.8 milyar TL’ye düşmesi fonun kimin için oluşturulduğu konusunda soru işaretlerine yer bırakmıyor.

Yağma için yasal düzenlemeler

2007 yılına kadar 25 milyar liralık büyüklüğe ulaşan fonun elde ettiği faiz gelirlerinden 2007 yılı mart ayından itibaren stopaj alınmaya başlandı.

Fondan 2007’de 295 milyon, 2008’de 466.6 milyon, 2009’da 550 milyon lira, bu yılın yedi aylık döneminde de 397 milyon liralık vergi kesildi. Böylece üç yıllık sürede hazine bonusu ve devlet tahvili faizlerinden elde edilen gelirler için fondan

temmuz sonu itibarıyla toplam 1 milyar 708.6 milyon lira vergi alındı.

GAP ve DAP gibi projelere de kaynak aktarılması için iş kılıfına uyduruldu. Yapılan yasal düzenlemelerle nema gelirlerinin dörtte birinin bütçeye aktarılması sağlandı. Böylece 2008 yılında fondan bütçeye 1.3 milyar TL aktarıldı. Ağgözlü sermaye devletine bu da yetmemiş olacak ki, geçen yıl yapılan bir başka yasa değişikliğiyle kesinti oranı daha da yükseltildi. Nema gelirinin dörtte biri dörtte üç olarak değiştirildi.

Böylece bütçeye 2009 yılında 4.1 milyar TL, bu yıl yedi aylık dönemde de 2.5 milyar TL’lik kaynak aktarımı yapıldı. Fonun nema gelirlerinden GAP ve

DAP için bütçeye aktarılan toplam kaynak tutarı da 7 milyar 976 milyon TL’ye ulaştı.

İşsizlik Fonu’ndan, kurulduğu tarihten bu yana toplam 13 milyar 26 milyon liralık ödeme yapıldı. Bunun sadece 3.3 milyar liralık bölümü işsizlere yapılırken geri kalan 9.7 milyar liralık bölüm sermaye devleti tarafından yağmalandı. Devlet, fona ödediği para kadar da kullandı.

Sermaye devletinin 2000 yılından bu yana fona toplam 6 milyar 38 milyon TL katkı payı öderken fondan sadece 2007-2010 yılları arasında 9.7 milyar TL aldı. Yani verdiği yüzde 50 daha fazlasını geri almış oldu.

AKP'nin özelleştirme karnesi

Balyoz soruşturması, YAŞ krizi, referandum gündemi derken AKP'nin 8 yıllık özelleştirme bilançosunun ağırlığı da ortaya çıkmış bulunuyor. Özelleştirmenin en yağlı parçaları olan KİT'ler AKP döneminde ihaleye çıkarıldı ve haraç mezat satıldı. Özelleştirme uygulamaları kapsamında toplam 31 milyar 603 milyon 630 bin 785 ABD Doları tahsil edildi. CHP Denizli Milletvekili Ali Rıza Ertemür'ün soru önergesine Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, 1 Ocak 2002 ile 31 Mayıs 2010 tarihleri arasındaki dönemde 57 kuruluştaki bulunan kamu hisseleri ve 51 işletmenin hisse/varlık satış/devir yoluyla özelleştirildiğini açıkladı.

Söz konusu açıklamadan yansıyan bazı çarpıcı bilgilere göre, özelleştirilen 31 kuruluş ile varlık satış/devri yoluyla özelleştirilen 51 tesis ve işletmede devir tarihleri itibarıyla kapsam içi statüde çalışan kişi sayısının 27 bin 877 olduğu görülüyor. Bunlardan 18'i hisse/varlıkların alıcılara devrinden önce emekliye ayrılmış, 12 bin 672'si iş akitleri devir tarihlerinde feshedilmiş, 15 bin 187'si ise özelleştirilen şirkette kalmış. 21 bin 975 kişinin ataması yapılırken bunlardan 16 bin 98 kişi göreve başlamış. 3 bin 178 kişi görevine başlamazken, 2 bin 699 kişinin durumu da belirsizliğini koruyor.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in, özelleştirilen şirketlerde çalışan işçilere ne kadar ödeme yapıldığına ilişkin kayıtlarda herhangi bir bilgi olmadığını ifade etmesi de dikkat çekiyor. Şimşek bu durumu, “özelleştirilen kuruluşlarda çalışan işçilerin kıdem tazminatlarını ödeme yükümlülüğü şirket üzerinde bırakıldığından, bunlara ne kadar ödeme yapıldığına dair Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB) kayıtlarında herhangi bir bilgi ve belge bulunmamaktadır” diyerek açıklamaya çalıştı.

Şimşek, 1 Ocak 2002 ile 31 Mayıs 2010 tarihleri arasındaki dönemde gerçekleştirilen satış/devir uygulamalarının toplam tutarının gerçek bedelinin oldukça altında olarak 32 milyar 46 milyon 947 bin 845 ABD Doları olduğunu ifade etti.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in açıklamalarından yansıyan sınırlı bilgiler bile özelleştirmenin öncelikle işsizliği artıran nedenler arasında önemli bir yer tuttuğunu gösteriyor. Düşük ücret, kölece çalışma koşulları, yoğun sömürü ve her an kapının önüne konularak “işsizler ordusu”na eklenmek, esnek üretimin de bir gereğidir. Özelleştirme, sokakların yeni işsiz kitlelerle dolması demektir. Dahası krizle birlikte hafifletici mekanizmalar da büyük ölçüde devreden çıkmış ve sermaye devletinin başına geçen bütün hükümetlerin yaptığı gibi AKP hükümeti de işçi ve emekçilere karşı başka bir yol izlemiyor ve izleyemez de.

Özelleştirme, açıktır ki, IMF-TÜSİAD damgalı sosyal yıkım saldırı programının en önemli ayaklarından birisidir. Elbette bu, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yöneltilmiş bir saldırıdır. Satış fiyatlarının düşüklüğü-yüksekliği, yağmacıların hangi milliyetten olduğu, sorunun özünü belirleyen şeyler değildir.

İşçi sağlığı ve güvenliği piyasaya açılıyor...

İnsanca yaşam ve çalışma koşulları için mücadeleyi yükseltelim!

Sermaye sınıfı adına AKP hükümeti tarafından yeni saldırı paketleri işçi sınıfı ve emekçilerin karşısına birer birer çıkarılıyor. Son olarak TOBB ve TÜSİAD'ın da direktifleriyle beraber Çalışma Bakanlığı tarafından hayata sokulan işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda bazı kanunlarda değişiklik yapılmasını öngören kanun teklifi ile işçi ve emekçilerin çalışma koşulları daha da köleleştirilirken esnek üretim ve taşeronlaştırmaya tampon işlevi göreceği yeni uygulamalar hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Bu yasa ile beraber işçi sağlığı ve iş güvenliğini sağlamakla yükümlü olan patronların eli rahatlatılarak bu konuda uzman işyeri hekimi ve iş güvenliği mühendislerinin eğitiminin ve istihdamının tamamen piyasaya sunulmasının önü açılmakta, yeni kaza ve cinayetlerin önü düzlenmektedir.

Yasada iş güvenliği mühendisi ve işyeri hekimi salt tanım olarak dillendirilmekte, bunun ötesinde yetki ve sorumluluklarına dair hiçbir ibare yer almamaktadır. Burada her iki uzman kolun taşeronlaştırılıp işgüvencesi konusunda patronların insafına kalacak pozisyona düşürülmesi sağlanmaktadır. Patronların hiçbir dayatmasına ve emrine tabi kalmaması gereken ve tamamen bağımsız koşullarda çalışması gereken uzmanlar yasa ile beraber gerçekleştirilecek basit iş sözleşmeleri ile tarafsızlığımıza darbe vurulacak düzeyde iş güvencesinden yoksun hale getirilmektedir.

Aynı zamanda yapılan değişiklik ile işçi sağlığı ve iş güvenliği eğitimi ticarileştirilmektedir. İş güvenliği mühendisliği eğitimi kendi bünyesine alan Bakanlık, aynı zamanda eğitimi ve hizmeti de özelleştirmiştir. "Eğitim hizmeti satın almak" düzenlemesi, iş güvenliği mühendislerinin eğitimi alanında bir sektörün doğacağını haber vermektedir. Böylelikle tamamen piyasaya teslim edilen alan, bu haliyle patronların talimatlarını yerine getirmekten başka bir işe yaramayan, yaşanacak iş cinayetlerinin üzerini örtmekte üzerine düşeni kusursuz bir şekilde yerine getirecek birer köle ordusu yaratmak için ideal hale getirilecektir.

Örnekle somutlarsak, Tuzla tersaneler bölgesinde faaliyet gösteren GİSBİR Ortak Sağlık Birimi'nde çalışan hekimlerin hemen hemen hepsi olaylara tarafsız yaklaşımları gerekirken iş güvencesi kaygısı nedeni ile yaşanan kaza ve cinayetler karşısında özellikle cinayetlerin üzerini örten tutumlar içine girerek, patronlardan yana tutum sergilemektedirler. Nitekim 14 Haziran günü SELAY tersanesinde iş cinayetine kurban giden Mehmet Tağrikılı isimli işçinin ölümünün ardından cinayetin kamuoyundan gizlenmesi üzerine Tersane İşçileri Birliği Derneği'nin yoğun çabaları karşısında GİSBİR hastanesinde çalışan hekimlerin patron karşısında düşükleri acz ve verdikleri kaçamak cevaplar buna somut örnektir.

Keza madenler için de aynı durum geçerlidir. İş güvenliğinin sağlanabilmesi için tedbirler konusunda tarafsız ve uzman kişiler bulundurması gereken başta devlet işletmeleri ve özel sektördeki maden patronları için bu kısmını taşeronlaştırmaktadırlar. Bu durum neticesinde iş güvenliği denetimleri taşeronlar aracılığı ile hiçbir uzmanlığı olmayan ustabaşları veya işçilere ya da daha alakasız kişilere verilmekte neticesince iş cinayetleri ya da kazalar yaşanmaktadır. Bu yasa ile

beraber iş güvenliği uzmanlarının eğitim ve istihdam koşulları bakanlığa devredilip oradan da özel eğitim kurumlarına havale edilerek aynı tipoloji ve vasıfta elemanlar yetiştirilecektir. Yani özetle hiçbir hukuksal yanı bulunmayan ve taşeronlar eli ile fiili olarak uygulanan bu uygulamalar artık yasal statüye kavuşturulacak ve yeni cinayetlere zemin hazırlanacaktır. Örneklenecek olursa, Zonguldak Karadon maden ocağında yaşanan iş cinayetinin oluşum süreci bu durumu özetlemektedir. Uzman kişiler tarafından yapılması gereken gaz ölçümü işten anlamayan kişilere verilerek cinayete zemin hazırlanmıştır. Şimdi de bu düzenlemeler sonucu işçi sağlığı ve güvenliği alanı tümüyle piyasaya açılacak, bu alandaki taşeron firmalara rant ve kâr alanı sağlanacaktır.

Yasa ile beraber iş güvenliği mühendisleri ve işyeri hekimlerinin eğitimi tamamen Çalışma Bakanlığı'na devredilmektedir. Esas itibarıyla üniversitelerin kapsamına giren bu iki uzmanlık kolu bakanlığa bağlı müdürlük tarafından hiçbir akademik vasfı ve niteliği olmayan kişilerin ellerine bırakılmaktadır. Yüksek öğretim alanında hiçbir yetkisi bulunmayan ve örgütlenmesinde de buna uygun olarak herhangi bir kadrosu mevcut olmayan Çalışma Bakanlığı, TBMM'de görüşülmekte olan yasayla, hekimlerin işyeri hekimi olabilmesi ya da mühendislerin iş güvenliği uzmanı olabilmesi için almaları gereken eğitimi belirleyen, bu eğitimleri verecek kuruluşları yetkilendiren ve eğitimler sonunda sınavları yaparak ya da yaptırarak hekim ve mühendisleri işyeri hekimi/iş güvenliği uzmanı olarak çalışabilmesi için belgelendiren kurum haline gelmektedir.

Taşeronlaştırma sonucu güvencesiz ve esnek çalışmanın yaygın biçimlerde görülmesiyle Türkiye'de ortalama her gün üç işçi yaşamını yitirmekte, onlarcası sakat kalmaktadır. Yasada yapılması planlanan değişiklikle İş Yeri Hekimliği, İş Güvenliği Uzmanı eğitimleri Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın uygun gördüğü özel kurumlar vasıtasıyla verilir,

eğitime katılan kişiler yine aynı kurumlarca belgelendirilebilecektir. Böylece işyerlerinde daha güvencesiz ve sağlıksız ortamların oluşmasının önünü açacak denetim mekanizması; sermaye için yeni bir rant alanı olarak piyasanın hizmetine sunulmaktadır.

Aynı şekilde her ne koşulda olursa olsun bağımsız kalması gereken bu uzmanlık alanı bakanlığın bünyesine geçirilerek bu kollarda bağımsız örgütlenmenin önünü de tıkamaktadır. Bu konudaki rahatsızlıkları açık olan sermaye hükümeti ve bakanlıkları daha önce ve şimdi birlik ve odaları bu ve benzer gündemler üzerinden yürüttükleri mücadele sonucunda edindikleri kısmi hukuksal kazanımlar üzerinden "Bir kanun yaparız, deriz ki Eczacılar Birliği, Tabipler Birliği, Diş Hekimleri Birliği'nin birlik kanunları iptal edilmiştir. Hadi bakayım, Danıştay karar alsın da görevim bakayım! Hangi kararı alacağını ondan sonra görelim!" şeklinde tehditler yağdırmaktalar.

Zira oda ve birlik seçimlerinde çevirdikleri dalaverelerden istedikleri düzeyde sonuç alamadıkları için şimdi de bu yolla hareket etmek istemektedirler. Bu nedenle yönetmelikte "İşyeri Tehlike Sınıfı" başlığı altında düzenlenen 27. madde bilimsel ölçütlerden uzak hazırlanarak, TMMOB ve TTB dışlanmakta ve sıradanlaştırmaktadır. Bu maddenin ikinci fıkrasında "İşyerlerinin iş sağlığı ve güvenliği açısından hangi tehlike sınıfına gireceği; bu maddenin birinci fıkrasında belirtilen hususlar ile iş kazası ve meslek hastalığı istatistikleri göz önünde bulundurularak, İş Sağlığı ve Güvenliği Genel Müdürü başkanlığında oluşturulan ve üyeleri aşağıda belirtilen komisyonca belirlenir" denilmekte ve bu komisyonda görev alan TMMOB ve TTB bu düzenleme ile komisyondan çıkarılmaktadır.

Yasa taslağında, iş kazalarının yoğun yaşandığı KOBİ'lerde iş kazalarını önlemeye ilişkin bir yapılanma söz konusu değildir. İşçi sağlığı ve iş güvenliği kurulu 50 ve daha fazla işçi çalıştıran işyerleri için zorunlu kılınmış, bunun altında işçi

çalıştıran işyerleri için bir düzenleme söz konusu değildir. Komisyon bileşenlerinin önerisi olan küçük işletmeler için ortak işçi sağlığı ve iş güvenliği kurulları yine göz ardı edilmiştir. Ağır sanayi kolları dışta tutulursa zaten iş kazalarının yoğun olarak yaşandığı alanlar hep küçük işletmeler olmaktadır.

Zira bu işletmeler her haliyle devletin denetiminden uzak yoğun çalışma koşullarının yanı sıra kaçak ve çocuk işçi çalıştıran işletmelerdir. "İş kazalarının yüzde 60.5'inin 50'den daha az işçi çalıştıran yani 'İşyeri Sağlık ve Güvenlik Birimi' nin kurulmasının zorunlu tutulmadığı mikro ve küçük ölçekli sanayi işyerlerinde yaşandığı gerçeği ne yazık ki gün gibi ortada durmaktadır. Bu yasanın neticesinde daha önce gerçekleştirilen kanun değişikliklerinin bir uzantısı olarak küçük işletmeler üzerindeki devlet denetimi ortadan kaldırılarak 50 kişinin üzerinde işçi çalıştıran ana firmaların bölünmeye gitmesini ya da işi taşeron eliyle parçalayarak istihdamını alt sınırlarda sağlamanın önünü açmaktadır. Dikkat edildiği takdirde taşeron firmaların hiç birinin 50 kişinin üzerinde işçi çalıştırmadıkları görülecektir. Bu da devlet denetiminden muaf olmanın ve kağıt üzerindeki belli yaptırım ve dayatmalardan "zoraki" durumlarda kurtulmanın imkanını sağlamaktadır.

İşçi sağlığı ve güvenliği alanını tümüyle piyasaya açan, bu alandaki taşeron firmalara rant ve kâr alanı sağlayan sermaye hükümeti kuşkusuz işçi ve emekçilerin sömürsü konusunda kendilerine dikensiz bir gül bahçesi yaratabilmenin telaşı içerisinde. Bu anlamda saldırılar dört bir koldan işçi ve emekçilerin karşısına çıkarılmaktadır. Bugüne kadar sayısız mücadeleye konu edilen ve devlet tarafından alınması ve kaldırılması talep edilen işçi sağlığı ve güvenliği tedbir ve uygulamaları şu haliyle tamamen rafa kaldırılmak istenmekte her defasında olduğu gibi sermaye sınıfının ana mantığı olan kar mantığının devreye sokularak işçi ve emekçiler için bu yaşamsal kar elde edebilmenin zemini düzlenmektedir.

Kölece çalışma koşullarının oluşturulmasının yanında sağlık sektörünün özelleştirilerek piyasaya açılmasının da bir parçası olarak kölece yaşam koşullarının da oluşturulmaya çalışıldığı ortada durmaktadır. Şu haliyle dağılmış vaziyette duran işçi ve emekçi bölüklerinin karşısına rahatından bu politikalarla çıkabilen sermaye sınıfı ve onun sadık hizmetkarları her geçen gün daha da pervasızlaşacaktır. Bu nedenle işçi ve emekçilere düşen görev, bir an önce bu saldırıların bilincine vararak mücadelenin zeminini örmeye başlamaktır. Kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı insanca yaşam ve çalışma koşulları şiarı etrafında bir araya gelmek bu gün işçi ve emekçiler için kaçınılmaz bir durumdur. Bu zemin üzerinden işçi ve emekçileri mücadeleye sevk etmek görevi sınıf devrimcilerine düşmektedir.

Bir Limter-İş klasiği...

Limter-İş Sendikası'nın tepesine egemen olan reklamcı, grupçu yaklaşım herkesçe bilinmektedir. Her vesileyle bu yönünü ön plana çıkaran Limter-İş Sendikası'nın yönetiminin ne kazandığı, ne kazandırdığı ortadadır. Daha önce de kamuoyuna açıkladığımız üzere, yıllardır Tuzla tersanelerinde çalışmalarımızı bloke etmeye, bizi yok saymaya, kamuoyu gözünde yalan ve çarpıtmalarla bizi karalamaya çabalayan Limter-İş Sendikası yönetiminin bugüne kadar başarılı olamadığı herkesçe görülmüştür. Buna rağmen Limter-İş alışıldık davranışlarında ısrar etmektedir. Grupçu, reklamcı anlayışın en uç örneklerini sergileyen sözkonusu sendika, 11 Ağustos günü gerçekleşen HSGGP eyleminde bu davranışına bir yenisini daha eklemiştir.

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu bileşenleri olarak işçi sağlığı ve iş güvenliği yasa tasarısının onaylanmasına tepki olarak 11 Ağustos günü Tuzla Gemi Tersanesi önünde gerçekleştirecek basın açıklaması için bir araya geldik. Burada HSGGP temsilcilerine basın açıklamasını, Tuzla Gemi'de direnişe geçen Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) Başkan Yardımcısı Zeynel Kızılaslan'ın okumasını önerdik. HSGGP temsilcileri tereddüt etmeden bunu kabul ettiler. Buna rağmen biz platform temsilcilerine "Siz kabul ediyorsunuz ama bir de bunu Limter-İş'e söyleyin, onlar itiraz edecektir" dedik. Nitekim de öyle oldu. Limter-İş Genel Başkanı Kamber Saygılı, direnişçi işçinin basın açıklamasını okumasına itiraz etti. Bununla beraber açıklamayı kendilerinin okuması gerektiği konusunda fazlasıyla ısrarcı oldu. Bu örnek, sözkonusu kişilerin ve temsil ettikleri siyasal anlayışın reklamcılıkta vardığı pervasız boyutu göstermektedir.

2,5 yıl tersanelerde çalışan ve faaliyetlerinden dolayı işten atılan bir işçinin basın açıklamasını okumasını ancak Limter-İş'in yönetiminde cisimleşen anlayış reddedebilir. Zira onlar bu konuda fazlasıyla hadlerini aşabilecek davranışları daha önce de sergilemişlerdi. Limter-İş bu konuda fazlasıyla sicili bozuk bir sendikadır. Üstelik sadece TİB-DER ile değil, bir çok siyasetle de aynı sorunu yaşamışlardır.

Limter-İş'in böylesi tutumları genel bir davranış halini almışken, bu tutumlara tanık olan bir dizi kurum neden tavrı almıyor? Bu ortada duran bir sorudur. Eğer tavrı alınıyorsa bunun adı oportünizmdir.

Kuşkusuz sorun basın açıklaması okuyup okumamak üzerinden tartışılmıyor, konu buraya sıkıştırılmıyor. Mevcut dar grupçu anlayış kendini her alanda gösteriyor. Dolayısıyla da bu tersane işçisinin sınıf çıkarlarına aykırıdır ve bu durumun sorumlusu bizzat Limter-İş Sendikası yönetimidir. Bizler Tersane İşçileri Birliği Derneği olarak bu sorunun, bu eylem vesilesiyle HSGGP içerisinde tartışılması, Limter-İş Sendikası'nın bu davranışının eleştirilmesi ve mahkum edilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bunun aksi bir durumda HSGGP ile Tuzla'da yol yürümümüzün zemini kalmayacaktır.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

"Herkeseye sağlık güvenli gelecek!"

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP) 23 Temmuz günü meclisten geçirilen torba yasaya ilişkin 11 Ağustos Çarşamba günü Tuzla Gemi tersanesi önünde eylem gerçekleştirdi. Eylem platform bileşenlerinin saat 17.00'de Tuzla Gemi Tersanesi önünde bir araya gelmesiyle başlatıldı.

"Güvenli gelecek birleşik mücadele ile mümkün. İşçi sağlığı ve iş güvenliği hizmetleri taşeron firmaların kar hırsına kurban edilemez! / HSGGP" pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını platform adına Yunus Öztürk okudu.

Açıklamada, işçi sağlığı ve iş güvenliği alanının uzmanlık gerektirdiği belirtilirken bu nedenle de bu alanda işyeri hekimleri ve iş güvenliği uzmanı mühendislerin görev aldığı söylendi. Bu alanda görev yapan uzmanların bugüne kadar sağlık örgütleri ve meslek odaları tarafından yetkilendirildiğinin hatırlatıldığı açıklamada yeni yasa ile doktor ve mühendislerin de çalışma koşullarının ağırlaşacağı vurgulandı. İş yükünün artacağı ve sermayenin suçlarına ortak olunacağı dile getirildi.

"Yeni yasayla bu alanda hizmet verecek olan özel şirketler, taşeron firmalar olacağı için, şirketlet kağıt üstünde önlem almış sayılacak, iş güvenliği uzmanı çalıştırmış olacaklar. Böylece ihmal ve kusur işçide aranacak." denilen açıklamada, işçi sağlığı ve iş güvenliği kurallarının işletilmesi, denetlenmesi ve gerekli nitelikte hizmetin verilebilmesi için, sendikaların sağlık ve meslek odalarının oluşturacağı bir komisyon ile sürecin izlenmesi ve yeni bir yasa tasarısı hazırlık çalışmalarının başlatılmasını talep edildi.

Eylemde sık sık "Artık ölmek istemiyoruz!", "Herkeseye sağlık güvenli gelecek", "İşten atılan işçiler geri alınsın!", "Tersane işçisi köle değildir!" sloganları atıldı.

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) eyleme "BETESAN patronu hesap verecek!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "Taşeronluk sistemi kaldırılсын", "İşten atılmalar yasaklansın" şiarlı dövizlerle katıldı.

Tersaneler havzasında kuralsızlıklara karşı mücadele ettiği için BETESAN patronu tarafından işten çıkarılan TİB-DER Başkan Yardımcısı Zeynel Kızılaslan da "Tersane işçisi köle değildir / TİB-DER" imzalı önlüğü ve "Direnişimin 1. günü - İşimi geri istiyorum!" şiarlı dövizini ile eylemde yerini aldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tersanede direniş çadırı kuruldu

Tuzla'da Tersane İşçileri Birliği Derneği'nin (TİB-DER) örgütlenme çalışması yürüttüğü BETESAN elektrik firmasında kriz gerekçesiyle 6 Ağustos günü işten atılan TİB-DER Başkan Yardımcısı **Zeynel Kızılaslan** bu sabah işe giriş saatinde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla Tuzla Gemi tersanesi önünde direniş çadırını kurdu. Sabah saat 07.30'da Tuzla Gemi Tersanesi önünde bir araya gelen TİB-DER üyeleri "**BETESAN Patronu kuralızsızlıkta sınır tanımıyor... İşten atmalar yasaklansın / TİB-DER**" yazılı ozalit açarak eyleme geçti. Burada açıklamayı TİB-DER Başkan Yardımcısı Zeynel Kızılaslan okudu.

Tersanelerde yaşanan iş cinayetlerine ve kriz gerekçesiyle yaşanan kitlesel işçi kıyımlarına dikkat çekilen açıklamada TİB-DER Başkan Yardımcısı Zeynel Kızılaslan işten atılış sürecini aktardı. 2 yıl 3 aydır çalıştığı BETESAN'dan kriz bahanesiyle işten atıldığını belirten Kızılaslan krizin faturasının işçilere yüklendiğini söyledi.

Açıklamada şu ifadeler yer aldı:

"Biz Tersane İşçileri Birliği Derneği üyeleri de bu zamana kadar yapılan bu haksızlıklara karşı boş durmadık. Bu sorunlara karşı mücadeleyi bırakmadık. Biz TİB-DER çalışanları olarak bu sorunları ilk kez yaşamıyoruz. Buradan tersane patronlarına tekrar söylüyoruz; bizler mücadelemizin bedelini ödemeye hazırız. Ne baskılarınız ne tehditleriniz, ne işten atmalarınız bizlerin mücadelesini yıldıramaz. Sadece kapitalist sisteme karşı sınıf kinimizi bilir. Burada bu günden itibaren bu haksızlığa karşı TİB-DER olarak direnişimizi başlatıyoruz. Bir yandan hukuksal sürecimizi başlatırken diğer yandan ise direniş çadırımızla BETESAN şirketinin karşısında olacağız ta ki kazanana kadar"

"BETESAN patronu hesap verecek!", "Direne direne kazanacağız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!", "İşgal, grev, direniş!" sloganları atıldı. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ve OSİM-DER'in de destek verdiği eylem sırasında yoğun çevik kuvvet ve sivil polis ablukası dikkat çekti.

Açıklamanın ardından direniş çadırının kurulması sırasında polislerle gerilim yaşandı. Polis, çadır kurmanın yasak olduğunu belirtti. Bunun karşısında "Biz çadırımızı ne olursa olsun kuracağız, siz de saldırın, gene kuracağız" yanıtını veren TİB-DER

yöneticileri direniş çadırını kurdular. Direniş çadırı önüne gelen Tuzla Emniyet Müdürü, Tuzla Gemi Tersanesi'ne girerek patronlarla görüşmelerde bulundu. Tersane önünde bekleyen polisler ise çadırın kurulmasının ardından bölgeden çekildiler.

Tersane işçilerinin direniş çadırına gösterdikleri ilgi dikkat çekerken BETESAN formeninin görüşme talebi Zeynel Kızılaslan tarafından reddedildi.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Direnişte ilk gün...

Bugün saat 7.30'da Tuzla Gemi Tersanesi önünde "İşimi geri istiyorum" talebiyle eylem gerçekleştirdik. Direniş çadırını basın açıklamasıyla beraber kurduk. Açıklama öncesinde polislerle çadır kurma üzerinden tartışma yaşadık. Çadırımızı kuracağımızı kararlılıkla belirttik. BDSP, OSİM-DER ve Kartal işçi Kültür Evi'nden arkadaşlar çadırı kurmamıza yardım ettiler.

Çadırı kurduğumuzda birçok tersaneden daha önce birlikte çalıştığım arkadaşlarım beni görünce yanıma geldiler. Süreç üzerine konuştuk. Tuzla Gemi Tersanesi'nin kadrolu işçileriyle de sohbet ettim. Direnişin ilk günü olmasıyla hayli kalabalık vardı.

Saat 11.00 sularında BETESAN şirketinin yaverleri direniş çadırının yanıma geldiler. Bunları tersleyince konuşmak için geldiklerini ve taleplerin kabul edilebileceğini söyledi. Bizim asıl muhatabımız olmadığı ve satılık bir kişi olduğu için bu kişiyi direniş yerinden kovduk. Asıl muhatabın BETESAN patronu olduğunu ve sorunun TİB-DER'le görüşerek çözüleceğini söyledim. BETESAN'da çalışan iki arkadaşım ziyaretime geldi. Öğle vakti yaklaşınca hukuksal mücadeleyi nasıl yürüteceğimiz üzerine bilgi almak için avukatlarımla görüşmeye gittim. Görüşmeden sonra direniş yerine geldim. Direniş çadırında Birgün gazetesiyile röportaj yaptım. HSGGP bileşenleri direniş çadırını ziyaret ettiler. HSGGP'nin Tuzla Gemi önünde yaptığı basın açıklamasına katıldım. Basın açıklamasından sonra DİHA muhabiri ile yaşanan süreç üzerine bir röportaj yaptık. Halk Cephesi'nden arkadaşlar çadırı ziyaret ettiler.

Akşam iş çıkışından sonra çadırı topladık ve arkadaşlarla derneğe geçtik. Mücadelemiz kazanana kadar devam edecek. Duyarlı kitle örgütlerini ve tüm kurumları destek vermeye çağırıyorum.

BETESAN işçisi Zeynel Kızılaslan

İzmir'de UPS direnişi ile dayanışma afişleri

UPS işçilerinin sendikal hakları için sürdürdükleri onurlu direniş 100'lü günlerini geride bıraktı. İzmir, İstanbul ve Balıkesir'de direnişlerini sürdüren UPS işçileri haklarını kazanıncaya dek direneceklerini her fırsatta dile getiriyorlar.

Direnişin zafere ulaşması için içerideki örgütlülük kadar önemli olan bir diğer ayağın UPS işçileri ile sınıf dayanışmasının yükseltilmesi olduğunu ifade eden sınıf devrimcileri direnişin sesini geniş kesimlere duyurmak için yaygın bir afişleme faaliyeti yürütüyorlar.

Bu çerçevede, "UPS işçileri sendikal hakları için direniyor! / Sınıf dayanışmasını yükseltelim!" şiarlı BDSP afişleri Menemen, Çiğli, Bayraklı, Alsancak, Basmane ve Buca'da yaygın biçimde kullanıldı. Afişleme sırasında faaliyete ve afişlere ilgi gösteren, bilgi almak isteyen pek çok kişiye direnişin geldiği nokta anlatıldı. UPS işçilerinin talepleri ifade edildi.

Afişleme faaliyetinin yanısıra sınıf devrimcileri direniş alanını düzenli ziyaret ederek Kızıl Bayrak gazetesini direnişçi işçilere ulaştırıyorlar.

Kızıl Bayrak / İzmir

İşçiler dayanışma gecesinde buluştu

İSKİ'nin su sayacı okuma, açma-kapama ve bilgi işlem işlerini devrettiği 3 ayrı taşeron şirketle sözleşmeleri feshetmesiyle işten çıkartılan ve 16 Mart 2010 tarihinden itibaren direnişlerine Aksaray'daki İSKİ binası önünde devam eden İSKİ işçileri, 06 Ağustos Cuma günü Labella Düğün Salonu'nda "Direnişteki İSKİ işçileriyle Birlik ve Dayanışma Gecesi" düzenledi.

"Taşeronlaşmış hayatlar istemiyoruz" şiarı ile düzenlenen geceye TEKEL işçileri, UPS işçileri, Atık kağıt işçileri ve ÇEL-MER işçileri katıldı. 4 günlük işgal eyleminin ardından sendikalaşma hakları tanınan ÇEL-MER işçileri salona "İşgal, grev, direniş!" sloganıyla girdiler. Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde yaklaşık bir aydır direnişte olan Türkan Albayrak ise geceyi mesaj göndererek selamladı.

BDSP, Mücadele Birliği, DBH, Halk Cephesi, DÖB'ün de yer aldığı etkinliğe HKMO ve MMO'dan şube yöneticileri de katıldı. Dayanışma gecesi İSKİ işçilerinin direnişini anlatan sinevizyon gösterimi ile başladı. İSKİ işçilerinin gerçekleştirdiği açılış konuşmasının ardından, geceye gelen mesajlar okundu.

Sendikalardaki bürokratik işleyişe dikkat çekilen konuşmada "Biz bu haldeyse ve biz bu dayanışma gecesinde, direnişlerde hala bu kadarsak, kabahatin hepsi değil ama çoğu bizde işçi kardeşler!" denildi. İSKİ direnişinin süreci ve işçiler üzerindeki dönüşümü de anlatıldı. Direnişte kurdukları işçi komitesi ile birlikte karar aldıklarını söyleyen İSKİ işçileri, işçi komitelerinin önemini anlattılar.

Etkinliğe verilen aranın ardından, geceye katılan direnişçi işçiler kürsüye çıktı. UPS işçisi Olgun Ballıkaya, TEKEL direnişçisi Metin Arslan ve ÇEL-MER işçilerinin de söz aldığı etkinlikte Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu da bir konuşma yaptı. Kriz gerekçesiyle tersanelerde birçok kişinin işten atıldığını söyleyen Nihadioğlu, insanca yaşam ve çalışma koşulları için mücadele eden UPS, ÇEL-MER ve İSKİ işçilerinin direnişleriyle dayanışma içinde olduklarını söyledi.

Adana'dan gelen atık kağıt işçisi Eyüp Can da bir konuşma yaparak, atık kağıt işçilerinin sorunlarına değindi.

Yapılan konuşmaların ardından, Sefaköy İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu'nun sergilediği tiyatro oyunu ilgiyle izlendi. Tiyatro oyununun ardından Sefaköy İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu ezgileriyle etkinlikte yer aldı. Esenyurt İşçi Kültür Evi Şiir Grubu da şiir dinletisi sundu. Eğitim Sen 3 No'lu Şube'den bir kamu emekçisi de Ruhi Su'nun "İnsan ve emek" şiirini okudu. Etkinlik Bandista'nın sunduğu müzik dinletisi ile sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eren Kağıt'ta iş kazası

6 Ağustos Cuma günü Bağcılar'da bulunan Eren Kağıt fabrikasında gerçekleşen iş "kazası" sonucu Deniz A. isimli işçi gözünden yaralandı. Kağıtların geri dönüşüme hazırlandığı bölümde makinanın parçalayıcı bıçaklarından seken sert bir cismin Deniz A.'nın gözüne isabet etmesi sonucu korneasında çeşitli yırtıklar oluşan ve gözünde kanama olan işçi, hastaneye kaldırılarak ayakta tedavi edildi.

Patronlar, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini almayı yük olarak görürken, en basit iş güvenliği önlemleri alınmadığı için önlenemez iş kazaları birer cinayete dönüşüyor. Kölelik koşullarında hep daha fazlası istenerek çalıştırılan işçiler patronların servetlerini katlarken çalışma koşulları işçiler açısından tam bir cehennemi andırıyor. Eren Kağıt fabrikasında da süren üretim koşulları bu tablonun bir parçasını oluşturuyor.

Günlük üretim miktarını arttırmak için işçiler aşırı kapasite ile çalıştırılırken, ayıklanması gereken kağıtların yoğunluğundan ötürü makinaya giren yabancı cisimler yeterince temizlenemiyor. Geri dönüşüm amaçlı toplanan kağıtlar, yine patronun açgözlülüğü nedeniyle aynı anda hem yabancı cisimlerden ayıklanıyor hem de kalitelerine göre kendi aralarında ayrıştırılmaları isteniyor. Bu işlem ise eş zamanlı olarak aynı bantta yapılıyor. Bu ise kağıtların parçalanmasını sağlayan ve büyük bir hızla dönen metal bıçaklara yabancı cisimlerin de düşmesine yol açıyor. Kağıtlarla birlikte çeşitli organik atıkların yanısıra metal, plastik ve cam gibi sert cisimlerin buraya düşmesi de bu atıkların kimi zaman buradan geri sekmeleriyle sonuçlanıyor.

Eski bir çalışanın ifadesine göre önceden bu geri sekmeleri önleyebilmek için ek olarak çeşitli plastik bantlar yer alıyormuş, Ancak yaklaşık 3 hafta önce üretim bandı yeniden kurulurken Eren Kağıt patronunun ve idarecilerinin üretime hızlıca başlamak istemelerinden dolayı bu plastikler, kazanın gerçekleştiği gün yerlerinde yoktu.

İş kazasını saklama çabası

Kazanın hemen ardından işçi kendi talebi ile hastaneye götürüldü. Bu anda dahi kaza geçiren işçiyi hastaneye kimin götüreceği tartışıldı ve herkesin "iş" olduğu için üretime en az "zarar" verecek kişi bulunana dek işçi bahçede bekletildi. Ardından ise işçiye amir tarafından "İstersen yolda taş sekti diyelim, iş kazası olarak boşuna kayıtlara geçmesin" aklı salık verildi. Yol boyunca da idarenin atadığı şoför işçiyi bir yandan "rahatlatmak" isterken bir yandan da "İş kazası raporuna gerek yok, boşuna ceza ödenecek. Bu devlet zaten cezalarla yaşıyor, işleri güçleri ceza yazmak!" sözleriyle işçinin iş kazası yaşandığını dillendirmemesini talep etti.

Koruyucu gözlükler işçilere kazadan sonra verildi

Kazanın iş kazası olarak hastanede rapor edilmesinin ardından ise polisin fabrikaya gelecek olması nedeniyle fabrikada çalışan sigortasız taşeron işçiler fabrikadan çıkarıldı. Bantta üretim yapanlara Eren Kağıt'ın depolarında hazır tutulan koruyucu gözlükler verildi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Paşabahçe direnişine saldırı

Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde taşeron temizlik işçisi olarak çalışırken sendikal faaliyetleri gerekçe gösterilerek işten atılan ve hastane bahçesinde direnişe geçen Türkan Albayrak, 5 Ağustos günü sabah saatlerinde polis ve zabıta ekiplerinin tehditlerine maruz kaldı.

Sabah saat 10.15 civarında gelen polis ve zabıta ekipleri direniş çadırlarını kaldıracaklarını söylediler. Türkan Albayrak çadırı kaldırmayacağını, saldırı olması durumunda ise direneceğini ifade etti. Albayrak'ın çadırına kolluk güçleri ve zabıta 9 Ağustos sabahı saat 05.00 sularında saldırıda bulundu. Polis çember oluştururken, zabıta Türkan Albayrak'ın çadırına müdahale etti. Albayrak'ın direniş çadırına, giysi, kitap ve tüm eşyalarına el konuldu.

Tekrardan çadır kurmak isteyen Albayrak ve destek için direniş alanında bekleyen ilerici ve devrimci güçlere polis saldırdı. Saldırıdan sonra Paşabahçe Hastanesi önünde yeniden pankart açılırken polis ve zabıta pankart ve dövizlere ikinci kez saldırdı. Saldırı sırasında 2 kişi gözaltına alındı. Türkan Albayrak direniş çadırına yönelik gerçekleştirilen saldırıyı 10 Ağustos günü protesto etti. Eyleme Halk Cephesi, ÇHD, DİH, DİBH, Tüm-Bel-Sen 3 No'lu Şube, Genel-İş Anadolu Yakası üyeleri destek verirken gazeteci Ece Temelkuran da eylemde yer aldı.

Açıklamada direniş sürecini anlatan Albayrak, sendikalaştıkları için işten atıldığını dile getirdi. İşçi geri dönme talebiyle sürdürdüğü direnişinin baskı, ihanet ve iftiralarla geçtiğini ifade eden Albayrak, sürekli polis ve zabitanın tacizine uğradığını sözlerine ekledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi ve emekçi hareketinden..

Belediye işçileri İBB'yi uyardı!

Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri, İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) ve iştirakleri ile ilçe belediyelerde yürütülen TİS görüşmelerinde grev kararı asılmasına rağmen hala anlaşma sağlanamadığı için eylem gerçekleştirdi. Belediye-İş Sendikası binası önünden İstanbul Büyükşehir Belediyesi önüne düzenlenen yürüyüşte İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin uzlaşmaz tutumu protesto edildi.

Basın metnini okuyan Belediye-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Serdar Özkul, İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile iştiraklerinin yanı sıra Zeytinburnu, Gaziosmanpaşa, Sultangazi, Üsküdar Belediyeleri, Tes-İş Sendikası'na bağlı İSKİ ve İGDAŞ'da TİS görüşmelerinin, İBB yönetiminin uzlaşmaz ve katı tutumu yüzünden anlaşma sağlanmadığını söyledi. Benzer bir biçimde, AKP'li tüm ilçe belediyelerinin de toplu iş sözleşmelerini tıkadığını, aradan 180 gün geçmesine rağmen bir uzlaşmanın sağlanmadığını ifade etti.

Özkul, bu süre içerisinde İBB'nin, yandaş sendika olan Hak-İş ile İETT'de çalışanların büyük bölümünün haberinin dahi olmadığı TİS imzaladığını sözlerine ekleyerek, bunun Türk-İş'e bağlı sendikalarla yapılacak daha iyi bir toplu iş sözleşmesinin önünü kesmek için hayata geçirildiğini belirtti.

Basın açıklamasının ardından, belediye işçileri yolu kısa süreliğine trafiğe kapattıktan sonra İBB'nin karşısındaki parka geçtiler.

İtfaiye işçilerinden eylem

Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) ve Ulaştırma Çalışanları Memur Sendikası havaalanlarında görev yapan ARFF (Havaalanını Kurtarma ve Yangınla Mücadele) personelinin özlük ve sosyal hak talepleriyle ilgili İstanbul Atatürk Havalimanı Başmüdürlüğü önünde basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında 15 ilden gelen itfaiye (ARFF) çalışanları taleplerini dile getirdiler.

DHMİ'ye bağlı itfaiye personeli adına açıklama yapan BTS 2 No'lu Şube Başkanı Yakup Tağı, TC Ulaştırma Bakanlığı'na bağlı Devlet Hava Meydanları İşletmesi Genel Müdürlüğü tarafından işletilen 40'a yakın havaalanında yaklaşık 780 itfaiyecinin yeni adıyla ARFF personelinin görev yaptığını belirtti. ARFF personelinin, kurum personel ücret skalasının en alt grubundan ücret aldığı hatırlatan Tağı, uçak hizmetlerine en yakın birimlerden biri olmasına rağmen havacılık tazminatının en alt grup içerisinde değerlendirildiğinin altını çizdi. Ayrıca ARFF personelinin asli görevleri dışında diğer hizmet alanlarında da çalıştırıldığını söyledi. Eylemde talepler sıralandı.

Elkim'de TİS görüşmeleri başladı

BMİS Kocaeli Şubesi'ne bağlı Elkim Radyatör Elektromekanik San. İç ve Dış Tic. A.Ş. ve Elkim Metal İşleme San. İç ve Dış Tic. A.Ş. işyerlerinde toplu iş sözleşmesi görüşmeleri başladı.

Düzce 2. Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Elkim'de örgütlenme çalışması başlatarak çoğunluğu sağlayan sendika, mart ayı içerisinde işten atma

saldırısıyla karşı karşıya kalmıştı.

BMİS üyesi 12 işçi patron tarafından işten atılırken, işçiler direnişi seçerek saldırıyı yanıtlamışlardı. Yürütülen mücadele ile işe geri dönüşler sağlarken, işçiler ilk toplu sözleşmede taleplerinin karşılanmasını istiyorlar.

Ege'de TİS imzalandı

Birleşik Metal-İş İstanbul 1 No'lu Şube'ye bağlı Ege Sanayi A.Ş.'de 2010-2012 dönemi TİS görüşmeleri anlaşmayla sonuçlandı.

BMİS'in yaptığı açıklamaya göre sözleşmede birinci 6 ay için % 4,25 oranında ücret artışı yapıldı. Ayrıca sosyal paket adı altında her ay ödenecek şekilde net 56 TL kabul edildi.

Real'de TİS imzalandı

Tez-Koop-İş'le Real Hipermarketleri arasında bir süredir devam eden TİS görüşmeleri anlaşmayla sona erdi. 19 Temmuz günü gerçekleşen TİS görüşmesinde sağlanan anlaşmaya göre; birinci yılda ücretlerin enflasyon oranında artırılmasına ve her ay ödenen gıda yardımında %10'un üzerinde bir artış sağlanmasına karar verilmişti.

UPS işçilerinden coşkulu yürüyüş!

UPS işçileri, İzmir'deki direnişlerinin 104. günü olan 7 Ağustos günü TÜMTİS binası önünden Eski Sümerbank önüne yürüdüler. Yürüyüşte "UPS'den atılan işçiler geri alınsın" pankartının arkasında direnişçi işçilerle omuz omuza işçilerin aileleri de yer aldı.

Yürüyüşün ardından söz alan TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli, ilk günkü gibi kararlı ve inançlı olduklarını ifade etti. Günseli, haklı mücadelelerinin zaferle sonuçlanıncaya kadar süreceğini vurguladı. Konuşmasını İzmirli işçi ve

7 Temmuz 2010 / İzmir

emekçilere seslenerek bitirdi.

Günseli'nin ardından sözü UPS direnişine destek olmak için Türkiye'de bulunan Almanya Gıda İşçileri Sendikası'ndan Selahattin Yıldırım aldı. UPS'nin uluslararası koordinasyonunda çalıştığını söyleyen Yıldırım, UPS'nin Almanya'daki sendikal örgütlenmeyi de engellemek için çok para harcadığını ve Türkiye'de de aynı tarz uygulamaları devam ettirdiğini söyledi.

Tek Gıda-İş adına söz alan Gürsel Köse ise TÜMTİS'in mücadeleci bir sendika olduğunu belirterek konfederasyon ayrımı yapmadan sınıf mücadelesi veren işçileri kucaklama çağrısında bulundu.

Basın açıklamasını okuyan TÜMTİS Genel Örgütlenme Sekreteri Cafer Kömürcü, UPS patronunun işçi kıyımına ve sendika düşmanlığına devam ettiğini belirterek artan saldırılara karşı onurlu direnişlerini sürdürdüklerini söyledi.

Büyük bir coşkuyla gerçekleşen ve sloganların hiç susmadığı eyleme Deri-İş, Tez-Koop-İş, Tes-İş, Tek Gıda-İş, Hava-İş, Harb-İş, BDSP, Alinteri, MBP, EHP, İHD ve TÖP destek verdi.

ve sorunları

"Sınıf eksenli partiye geçiş" III. Parti Kongresi'nde temel bir hedef olarak saptanmıştır. Bu yalnızca partinin değil aynı zamanda yeni bir döneme geçişin işaretlerini veren sınıf hareketinin de temel bir ibtidatıdır.

Sınıf saflarında biriken mücadele dinamiklerini ilerletmek

Hem sınıf hareketi hem sol güçler açısından yeni bir yer alan bahar süreci, bu yıl daha geniş bir ölçekte gerçekleşti. Diğer mevsim direnişlere kıyasla bu baharın hareketliliği ve dinamizmi, ancak dönemin Ecevit başbakanlığındaki IMF-TÜSİAD kuklası koalisyon hükümeti, emekçilerin 17 Ağustos Marmara depreminde etkizaltımda kalmalarını fırsat bilerek, işyeri kapanmalarını ve işsizlik operasyonuyla

Sendikal mücadelede devrimci önderlik

3. Parti Kongresi "sınıf eksenli partiye geçiş" sorununu temel önemde bir görev olarak parti örgütünün önüne koymuş bulunmaktadır. Özgünde her dönem çalışmamızın temel hedefi olan işyeri kesiminin cisimleşmiş ifadesi olan parti, bu hareketin her düzeydeki eyleminin de dolayısızcıdır. En geri eylem ve örgütlenme biçiminde, sendikal bürokrasinin geriye kalan kesiminin, yani icazetçi-bürokratik sendikacılığın temel

Daha işlevli bir MYO'nun anlamı ve önemi

Parti yayınları arasında apayrı bir yeri olan MYO'nun işlevini yerine getirebilmesi, Parti örgütleri ve kadroları tarafından her açıdan sahiplenilmesine bağlıdır. MYO'nun sahiplenilmesi, yazın katkısından ötürü, inceleme tartışılmasından dağınık bir şekilde kadar birçok alanı kapsamaktadır. Ancak yazık ki tüm bu alanlardan MYO'nun yeterince sahiplenildiğini söylemek mümkün değildir. Temel değerlendirmelerimizde MYO'nun işlevine dair şunlar söylenmektedir:

Örgütsel güvenlik sorunları...

Savaşçı militan kimliği güçlendirmenin önemi

Komünistler olarak temel tarihsel hedeflere bağlı stratejik bir savaş yürütüyoruz. Günün görev ve sorumluluklarına buradan bakıyor, siyasal mücadelenin karşısına çıkardığımız güncel sorunları bu hedefler üzerinden ele alıyoruz. Aynı yaklaşım "devrimci örgüt ve örgütsel güvenlik sorunları" açısından da böyledir. Zira program şahsında ilan ettiğimiz devrimci stratejik hedefler, en başta bunun ciddi yetine uygun mücadele biçimlerini, davalarını belirler. Örneğin "sınıfların birliğinde dayanışma" da en başta "sınıfların birliği" çerçevesinde ele alılabilecek büyük önem taşımaktadır. Savaşçı militan kimliği "savaşçı kimliği" şekillendirilmesinin de onkösülü budur. Ancak çoğu zaman güvenlik sorunu "anlık-dönemsel gelişmeler ve tedbirler sınırları" alanlarında ortaya çıkar.

TKİP III. Kongresi tutanaklarından...

Parti inşa süreci üzerine

TKİP III. Kongresi Gündemi'nin parti çalışması ve örgütlenmesinin sorunlarına ayrılmış ikinci ana bölümü için Cihan yoldaş tarafından yapılan sunuş konuşmasının bir bölümüdür...

III. Parti Kongresi Gündemi'nin Parti'ye ayrılmış bu ikinci ana bölümünün ilk maddesi "Parti İnşa Süreci Üzerine" başlığı taşıyor. Bunu bu ana bölüme bir tür giriş saymak gerek. Burada güncel sorunlarımızdan çok önemli stratejik sorunlarımızın da bahsediliyor.

"Bölgesel güç" olma hevesi ve sermaye iktidarının açmazları

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından ABD'nin Irak'a karşı giriştiği birinci Körfez Savaşı, Balkanlar'da işkurtulan etnik çatışmalar, '99'da NATO ordularının Yugoslavya'ya saldırısı, 11 Eylül olaylarının ardından Afganistan ve Irak'ın işgal edilmesi, Kardeşler daki çatışmalar, Suriye ile İran'ın sürekli tehdit taciz edilmesi...

Son yirmi yılda gerçekleşen bu çatışma ve savaşların gerisinde emperyalist güç odakları arasındaki hegemonya mücadeleleri var.

İkinci paylaşımlı savaş sonrası ise ABD emperyalizmi çözülmüş gelişim yasasının sonucu olarak dünya gündemine gelecektir. "Güneşin üzerinde barınmadığı krallık" olarak anılan İngiltere ise büyük bir gerileme yaşamış, son 50 yılda ise, ABD emperyalizminin başlattığı yıkıcı savaşların en büyük suç ortağı olmuştur.

Her yeniden paylaşım bir savaşa yol açmaktadır.

Akibeti baştan belli sözde "Kürt açılımı"...

(Devletin Kürt Açılımı, Ekim, Sayı: 259, Ekim 2009, Bayraktar)

İsmlendirilmesi artık resmen böyle yapılmısa da gündemde yeniden bir "Kürt açılımı" var, tartışma ve girişim olarak. Tartışma tüm kesimlerde yapıyor ve girişim, bu kez tüm kesimler tarafından, hükümet üzerinden

EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

ÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 267, Ağustos 2010

Rejim krizi ve Kürt sorunu

Ekonomik krizin de etkisiyle sınıf eksenli kitle hareketinde son iki yıldır kendini gösteren yeni canlanma, bu yılın başında toplum ölçüsünde büyük etki ve yankılar yaratan TEKEL Direnişi'yle birlikte yeni bir safhaya ulaştı. İstanbul Taksim'deki görkemli 1 Mayıs ise bu yeni canlanmanın doruğu oldu. Böylece sol eksenli toplumsal muhalefet uzun bir aradan sonra toplum gündeminde kendine

alınacak sonuca bağlı bulunan anayasa referandumu hariç öteki üçü, Temmuz 2007 seçimlerinden beri düzen içi çatışmada belirgin biçimde güç kazanan ve devlete iyiden iyiye yerleşen, bu arada toplumsal etki ve denetimini de yayıp güçlendiren AKP eksenli dinsel gerici cephesini zayıflatma, buna bağlı olarak da ortaya yeni bir güçler

Rejim krizi

Ekonomik krizin de etkisiyle sınıf eksenli kitle hareketinde son iki yıldır kendini gösteren yeni canlanma, bu yılın başında toplum ölçüsünde büyük etki ve yankılar yaratan TEKEL Direnişi'yle birlikte yeni bir safhaya ulaştı. İstanbul Taksim'deki görkemli 1 Mayıs ise bu yeni canlanmanın doruğu oldu. Böylece sol eksenli toplumsal muhalefet uzun bir aradan sonra toplum gündeminde kendine yeniden bir alan açmış gibi görüldü ve sonrası için umutları güçlendirdi. Ne var ki, halen tek tek işçi direnişleri birbirini izliyor olsa da, toplumsal hareketlilik şu sıralar büyük ölçüde hız kesmiş bulunmaktadır. Sendikal bürokrasi tarafından rezilce ortada bırakılan 26 Mayıs eyleminin belirgin başarısızlığı bu açıdan bir dönüm noktası oldu.

Düzen cephesinde yaşanan ve toplumsal muhalefet için yeni tehlikeler ve tuzaklar da barından gelişmeler ise bunun üzerine geldi. Sözde Kürt açılımının iflasının tescili olarak Kürt silahlı direnişinin yeniden başlaması, devleti adım adım ele geçiren AKP'nin bu kez yüksek yargıyı denetim altına almak üzere gündeme getirdiği Anayasa paketinin kutuplaştırıcı gerilimi, düzen muhalefetine kısmen de olsa canlılık ve özgüven kazandıran CHP'deki liderlik değişimi, ve nihayet, şu sıralar küllenmiş görünse de AKP hükümetinin ABD ve İsrail ile ilişkilerde yaşadığı sorunlar, üst üste binen bu yeni gelişmelerin başlıcaları oldular.

Tüm bu olaylar yeni oldukları ölçüde, yaratacakları muhtemel etki ve sonuçlar da henüz önemli ölçüde belirsizliğini korumaktadır. Yine de, etkisi doğal olarak alınacak sonuca bağlı bulunan anayasa referandumu hariç öteki üçü, Temmuz 2007 seçimlerinden beri düzen içi çatışmada belirgin biçimde güç kazanan ve devlete iyiden iyiye yerleşen, bu arada toplumsal etki ve denetimini de yayıp güçlendiren AKP eksenli dinsel gericilik cephesini zayıflatma, buna bağlı olarak da ortaya yeni bir güçler dengesi çıkarma potansiyeline sahiptir. Erken ya da zamanında yeni bir parlamentaryo seçimine de sahne olacak olan önümüzdeki bir yıldan az süre içinde bu gelişmelerin etkisiyle şekillenecek burjuva siyaset tablosu ve dolayısıyla yeni güçler dengesi de açıklık kazanacaktır. Bunun ilk önemli safhasını Eylül'de yapılacak Anayasa paketi referandumu oluşturmaktadır. Referandumun hemen ardından olaylar hızlanacak, fiilen de genel seçim sürecine girilmiş olacaktır.

AKP'nin önlenemez yükselişinin ve gücünün sırrı

Hükümet olmasının ilk evresinde Kemal Derviş'in hazırladığı IMF patentli sosyal yıkım programını eksiksiz uygulayan, kapsamlı özelleştirmeleri gerçekleştiren, yeni köleci iş yasasını çıkararak, AB'ye uyum adı altındaki dayatmaları demokratikleşme cilası eşliğinde hayata geçiren, tezkere kazasına rağmen Türkiye'yi Irak'taki ABD işgali için lojistik cephe gerisi haline getiren, bölge politikalarında Amerikan çıkar ve tercihlerine uşakça bir uyum gösteren, bütün bunlarla düzenin iç ve dış efendilerine kendini yeni bir düzeyde

kanıtlayan AKP, tüm bunların ödülünü 27 Temmuz 2007 seçimlerinde, hizmette kusur etmediklerinin aktif desteğini kazanarak aldı.

Seçmen desteği ve parlamentodaki çoğunluğu ne olursa olsun, AKP'nin gücünün ve özellikle de ikinci hükümet dönemindeki pervasızlığının gerisinde asıl olarak işte bu, dışarıda ABD ve AB emperyalizminin (bağlantılı olarak da siyonizmin), içeride ise hemen tüm kesimleriyle büyük burjuvazinin eksiksiz desteği vardı. Gündemdeki açılımların en önemli engeli olarak görülen ordunun burnunu sürtüp hizaya getiren, sağdan sola gerici-şoven kaygılarla ABD'ye karşı çatlak ses çıkararak sindirip etkisizleştiren Ergenekon davalarının (ki Erdoğan'ın Bush ile ünlü 5 Kasım görüşmesinin hemen ardından asıl eksenine oturmuş ve hız kazanmıştı) sırrı da bu destekte saklıdır.

Temmuz 2007 seçimlerini izleyen AKP'nin yeni hükümet dönemi, emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi için içeride ve dışarıda "açılımlar" dönemi oldu aynı zamanda. Bu kapsama içeride Kürt sorunu ile AB dayatmalarının "reform" olarak sunulan gerekleri, dışarıda ise Kıbrıs sorunu, Güney Kürdistan sorunu, Ermenistan sorunu vb. giriyordu. Mesafe alabilmek için de tüm bu sorunlara ilişkin geleneksel "milli" kabullerin gözden geçirilmesi, "kırmızı çizgi"lerin değiştirilmesi, buna direnç gösterecek kesimlerin ise etkisizleştirilmesi gerekiyordu. Emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkarları, dolayısıyla da tercihleri bu konuda tam olarak çakıştıyordu. Bu çakışmadan büyük güç ve Bush yönetimi ile gerçekleştirilen 5 Kasım 2007 mutabakatıyla da start alan AKP iktidarı (artık salt hükümet değil giderek güç kazanan bir iktidar gücüyü söz konusu olan), başta ordu olmak üzere devlet ve düzen bünyesinde buna engel olabilecek güçlere karşı bilinen operasyonlar zincirini gündeme getirdi, zaman içinde dozunu artırdı ve alanını genişletti.

Üç yıla yaklaşan bu sürecin toplamına bugünden bakıldığında, asıl amacın gerici-şoven kaygılarla ABD'ye ve işbirlikçi büyük burjuvaziye yeni "açılımlar"da güçlük çıkaran kesimlerin etkisizleştirilmesi ve itibarsızlaştırılması olduğu artık bütün açıklığı ile görülebilmektedir. Operasyonların bu denli rahat ve pervasız yürüyebilmesinin, düzen politikası üzerindeki geleneksel ordu vesayetinin bu denli kolay etkisizleştirilebilmesinin bütün bir açıklaması da buradadır. Kitlelere "devletin temizlenmesi", "demokratikleşme", "askeri vesayetinin kaldırılması" vb. ambalajlar içinde sunulan ve reformist solun bir kesimini de bu çerçevede yedekleyen operasyonlar zincirinin anlamı ve amacı gerçekte tümüyle ve yalnızca bu idi.

Bütün bu süreç içinde AKP, kendini önceleyen hükümetler zincirinden farklı olarak, hükümet olmanın ötesinde önemli bir iktidar gücü haline geldi. Bu sayede her biçimiyle dinsel gericilik önemli bir güç ve büyük bir özgüven kazandı. AKP, tarikatlar ve cemaatler devlete daha yaygın ve etkili bir biçimde yerleştiler. Ekonomide ve toplumsal yaşamın tüm öteki alanlarında çok önemli mevziler kazandılar. Bu önlenemez

ve Kürt sorunu

yükselişin düzen bünyesinde yarattığı yeni güç dengelerinin bir sonucu olarak, tüm cumhuriyet dönemi boyunca tedavülde kalan “irtica tehditi” de artık resmi söylemden (buna ordunun tepesi ile düzen muhalefeti de dahil) düştü. Şimdilerde Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’nden de çıkarılacağı bildiriliyor. Bu, düne kadarki irtica güçlerinin rejim için potansiyel bir tehdit olmaktan çıkıp gerçek birer iktidar gücü haline geldiklerinin de resmi tescilidir doğal olarak.

Bütün bunlar hükümet icraatının dinsel gericilik cephesi için bir bakıma kendiliğinden ödülleri oldular. Asıl amaçsa emperyalizm ve büyük burjuvazi payına yeni koşulların gerektirdiği bir dizi “açılım”ın önünü açmaktı.

Asıl amaç “açılımlar” idi ama buna engel olabilecek güçlerin bertaraf edilmesinde gösterilen büyük ve nispeten kolay başarıya rağmen, gelinen yerde, herhangi bir mesafe katedebilmek bir yana hemen tüm cephelerde tam bir iflas tablosu durmaktadır orta yerde. Kıbrıs açılımı çöktü. Ermenistan açılımı çöktü. Güney Kürdistan açılımı, geleneksel kırmızı çizgiler resmen bir yana bırakıldığı halde halen sancılı bir belirsizlik içinde ve bundan sonraki seyri içerdeki Kürt açılımının akibetine sıkı sıkıya bağlı.

AKP hükümeti açılımların dış cephesi için işe koyulurken, bunu “tüm komşularla sıfır sorun” gibi iddialı bir formülasyonla yaldızlamıştı. Ne var ki “tüm komşularla sıfır sorun” diyerek yola çıkanlar, aradan geçen üç yılın ardından, sorunlu komşularıyla herhangi bir sorunu çözemedikleri gibi, ikili ilişkilerde en sorunsuz komşu olan siyonist İsrail ile önemli sorunlar yaşar duruma düşmüşlerdir. BM’deki İran oylamasında ABD ile ters düşmek hemen bunun ardından gelmiş, gelişmelerin tuzu biberi olmuştur.

Bütün bu iflaslar serisinin sonuçları bakımından en önemli halkası ise kuşkusuz, iddialı söylemler ve büyük gürlütüler eşliğinde gündeme getirilen içerdeki Kürt açılımıdır.

Sözde açılımın iflası ve Kürt sorununda yeni durum

“Açılımın sınırlarına ilişkin olarak oluşan açıklığın özü özeti, Kürtlerin bir ulus olarak varlığının ve bundan doğan siyasal haklarının reddi ve inkarıdır. Bu, geleneksel çizginin özünde korunması ama biçimde reforme edilmeye çalışılmasıdır. Bununla mantıksal bir uyum çerçevesinde, hükümet açılım için Kürt cephesinden resmen ve açıktan herhangi bir muhatap kabul etmemektedir. Bu elbette Kürt hareketinin hesaba katılmadığı anlamına gelmiyor. Ama hükümet, açılımı devlet yapmaktadır, Kürt hareketine düşense buna kolaylık sağlamaktır havasında ve hesabında. Kürt hareketinin bugünkü gücü ve beklentileri düşünüldüğünde bu olmayacak duaya amin demekle aynı şeydir ve halen açılımın en büyük handikapını oluşturmaktadır.” (Devletin Kürt Açılımı, Ekim, Sayı:

259, Ekim 2009, Başyazı)

Bu pasaj başlı başına yeterli bir fikir veriyor olsa da, bugün açığa çıkmış bulunan kaçınılmaz akibetine daha baştan işaret eden *Ekim*'in sözkonusu değerlendirmesinin giriş bölümünü ekte ayrıca sunmak, bizi burada sözde Kürt açılımının neden kısa zamanda açık bir iflasla sonuçlanmak zorunda olduğunu irdeleme yükünden kurtarmaktadır.

Faturası bugün AKP'ye çiksa da gerçekte ABD'nin telkiniyle, AB'nin desteğiyle ve tüm kesimleriyle büyük burjuvazinin destek ve özendirmesiyle bizzat devlet katında, yani bir “devlet politikası” olarak gündeme getirilen açılım politikası iflasa mahkumdu. Zira bu politikanın bir nebze olsun tutunabilmesinin olmazsa olmaz koşulu, Kürt hareketinin muhatap alınması ve açılım sürecinin etkin bir tarafı haline getirilebilmesi idi. Oysa aradan geçen bir yıla rağmen içeriği hala da belirsiz bu politikanın açık ve belirgin tek yanı amacıydı ve amaçsa, silahlı biçimiyle Kürt hareketini etkisizleştirmek, giderek de tasfiye etme. Bu açılımın en büyük handikapı idi ve sözde açılıma öngörülmesi zor olmayan bugünkü akibeti hazırladı.

Aradan geçen bir yıllık süre hedeflenen amaca bu şekliyle, yani Kürt hareketi hiçe sayılarak ulaşılamayacağını bütün açıklığı ile herkese göstermiş bulunmaktadır. Silahlı biçimiyle Kürt hareketini tasfiye etmenin biricik olanaklı yolu ve olmazsa olmaz koşulu, ona sistem içinde meşru bir alan açmaktır. Bu bile o muhatap alınmaksızın, dahası belli talep ve beklentileri karşılanmaksızın olanaksızdır. Olaylar bunu göstermiş bulunduğu içindir ki artık düzen cephesinde bugüne kadar yapılmamış tartışmalar yapılabilen, Kürt hareketinin doğrudan muhatap alınmasından Kürt kimliğinin anayasal düzeyde tanınmasına ve bölgesel özerkliğe kadar çeşitli düşünceler çok farklı çevrelerce dile getirilebilmektedir.

Buna dayalı yeni tartışmaların yeni duruma bağlı

olarak öncelikle TÜSİAD bünyesinde ortaya çıkması ve böylece bunun başka çevreleri de cesaretlendirmesi, kuşkusuz son derece anlamlı ve açıklayıcıdır. Kürt sorununu içeride bir handikap olmaktan çıkarmanın büyük önemini hiç kimse, büyük burjuvazinin en büyük kesimini ve öncü kolunu temsil eden ve Türkiye'nin artık bir bölge gücü olmaktan öte küresel bir güç olarak da hareket etmesi gerektiğini dillendirmeye başlayan TÜSİAD'dan daha derin duyamaz, daha iyi bilemez ve daha açık biçimde dile getiremez. İngiliz *Independent* gazetesi, “Kürt gerillalar TC'nin zayıflığını tüm dünyaya gösterdi, tam da daha güçlü ve aktif görüldüğü bir sırada...” derken (23 Haziran 2010), böylece büyük burjuvazinin duyduğu sıkıntının canalcı kaynağını da en sade ve özlü bir şekilde özetlemiş oluyordu.

TÜSİAD'ın, onun şahsında tüm kesimleriyle işbirlikçi büyük burjuvazinin, sorunu ve sıkıntısı tam da budur. Kürt sorunu bölge ve dünya siyasetinde soyundukları yeni rolleri gölgeliyor, etki ve inandırıcılıklarını sınırlıyor, ABD emperyalizmiyle bölgesel düzeydeki uyumlu işbirliğini zora sokuyor (Anmış bulduğumuz *Devletin Kürt Açılımı* başlıklı değerlendirme, Türk dış politikasının yeni yönelimleri ile içerde Kürt sorununu yatıştırıp denetim altına almak ihtiyacı arasındaki kopmaz ilişkiyi genişçe irdeliyor...) Çatışmaların yeniden başlamasının ardından TÜSİAD adına yapılan resmi açıklamada “artık yeter!”, “sabırımız son noktaya vardı” türünden inlemelerin, hükümete yönelik beceriksizlik, açılımın içini dolduramamak, KCK tutuklamaları vb. türden eleştirilerin gerisinde tam da bunlar var.

Burada dikkat değer olan, TÜSİAD'ın bu çıkışının İsrail krizi ve İran'a yaptırım oylaması sonrasında gerçekleşen ABD gezisinin dönüşüne denk gelmesidir. Böylece bunu ABD'nin de yaklaşımı olarak anlayabiliriz. AKP sayesinde yığıldıkları görülmemiş boyutlardaki kârlar ve yine AKP eliyle gündeme getirdikleri “açılımlar” hatırına epeydir sesleri kısık duranların şimdi aniden yüksek perdeden ve en temel siyasal sorunlar üzerinden konuşmalarının açıklaması da buradadır. ABD ve TÜSİAD, bazı sınırları aşan ve bu arada açılımları eline yüzüne bulaştıran AKP'yi silkeleme, terbiye etme, bundan başarısız kalırsa eğer, gelinen yerde artık yol verme konusunda fikir ve tutum birliği içindedirler. Tıpkı düne kadar onu her alanda ve tam olarak desteklemekte tutum birliği içinde oldukları gibi.

Peki, ABD'nin özel telkini ve yönlendirmesi, AB'nin onu tamamlayan tutumu ve büyük burjuvazinin mutabakat halindeki desteğine rağmen AKP büyük iddialarla ve üstelik devlet politikası sunumuyla gündeme getirilen Kürt açılımını neden eline yüzüne bulaştırmıştır? Yanıtı basitçe şudur: Çünkü siyasal bedel ödemeyi göze alamamıştır. Başbakan sık sık ülkenin geleceği kurtulacaksa biz bedel ödemeye hazırız türünden cömert laflar etse de, Habur karşılamalarının yarattığı şovenist cereyanın seçmen desteğini hızla düşürdüğünü görür görmez hükümet açılımdan yüzgeri

etmiştir. O günden sonra da açılım fiilen ölmüş, yerini kapsamlı KCK tutuklamalarında görüldüğü gibi Kürt halkının örgütlü güçlerine çok yönlü saldırılara bırakmıştır. Böylece de açılımın iflası kesinleşmiş, Kürt hareketine ise kendini muhatap kabul ettirmek üzere yeniden silahlı direnişe geçmek seçeneği kalmıştır.

Açık iflasa ve çatışmalarla belirlenen yeni döneme rağmen hükümetin açılım sürüyor deyip durması, başbakanın “açılım konusunda ok yaydan çıktı, bunun geri dönüşü yok” mealinde konuşması, yalnızca muhalefet tarafından kendilerine fatura edilmeye çalışılan başarısızlığı kabullenmemekten gelmemektedir. Bunun daha esaslı nedeni, zamanında kendilerini bu açılıma özendirilenlerin bugün de onun sürmesi gerektiğini daha açık ve kararlı bir dille ifade etmeleridir. AKP, dışarıda ABD ve AB’nin, içeride büyük burjuvazinin (ve başta MİT olmak üzere devletin bir kesiminin) açılımın sürmesini istediklerini biliyor ve onların desteğini korumak üzere bu isteme uygun hareket ediyor. Yeni bir genel seçime kadar bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmasa da.

Kaldı ki yeni dönemde işlerini kolaylaştıracak ve siyasal bedel riskini belirgin biçimde azaltacak bazı yeni gelişmeler de var. TÜSİAD yönetimi ABD gezisinden, siyasal bedel ödemek sözkonusu olduğu sürece hiçbir partinin kendi başına yeni bir açılım macerasına girişemeyeceğini gözetten bir yeni formülle döndü ve bunu “*iktidar partisiyle, muhalefet partileriyle, kurumlarıyla tek bir söylemden oluşan, partilerüstü bir anlayış ile geri dönüşü olmayan bir yol haritasının süratle saptanarak kamuoyuna duyurulması*” olarak ifade etti. Bu formül, sözkonusu “milli mutabakat” sağlanırsa eğer, açılımın iç politik malzeme olması handikapını ortadan kaldırır kuşkusuz ama başarı sağlar mı bu fazlasıyla kuşku. Bir parça başarı için, iflas eden “açılım”ın amacını gözden geçirmek ve bu arada örgütlü Kürt hareketini muhatap almak olmazsa olmaz koşullardır. Muhtemel bir “milli mutabakat”ın ürünü olabilecek “yeni yol haritası” bunları gözetirse belki yeni bir durum doğabilir, aksi takdirde ise bugünkü açmazlar olduğu gibi sürer ve geçici de olsa bir sonuca ulaşmak şansı kalmaz. (Halihazırda tartışmalar “terörün nasıl ezileceği” ekseninde sürdüğüne göre, böyle bir şans da görünür bir gelecek için ortada görünmüyor demektir).

CHP’nin henüz yerine alışmaya çalışan yeni lideri Kılıçdaroğlu, Ecevit’in tarihsel inkarcılığa dayalı ilkel yaklaşımını yineleyip dursa da, böylece daha sorunu bile açıkça dillendirmekten uzak kalsa da, ABD ve büyük burjuvazinin istek ve eğilimlerine fazlasıyla duyarlı olduğunu tüm temel konularda olduğu gibi Kürt sorunu üzerinden göstermekte gecikmedi. Açılımın iflası konusunda AKP’ye yüklenmeyi sürdürse de sorunu iç politik malzeme yapmaması, bu konuda hükümetle işbirliğine hazır olduğuna ilişkin söylemleri bunun ifadesidir ve büyük sermaye çevrelerinin haklı takdirini kazanmaktadır.

Fakat ABD ve büyük sermaye çevrelerine güven vermeye çalışan CHP’nin Kürt sorununun üstesinde gelmeye yönelik bir “milli mutabakat” a kendi yönünden destek vermesi sorunu çözmektedir. Zira başta MHP olmak üzere muhalefetin bir bölümü ile Ergenekon sürecinden zarar gören hemen tüm kesimler bunun karşısındadırlar ve onlar için açılımın iflası ile çatışmanın yeniden başlamış olması, AKP’yi iktidardan düşürmenin bulunmaz bir olanağıdır. Bu doğrultuda onlar toplumun önemli bir kesimine egemen şovenist zehirden en iyi şekilde yararlanmaya çalışacak, bu yolla bundan kendisi de beslenen CHP’yi de açmaza alacak ve bu sorun üzerinden AKP’yi yıpratmaya çalışacaklardır. Nitekim olayların halihazırdaki seyri de bu doğrultudadır.

Düzen cephesindeki bu irade ve politika bölünmesi Kürt hareketine belli kolaylıklar sağlıyor görünse bile, silahlı direnişin ezilmesi ve Kürt halk hareketinin dizginlenmesi konusunda fiili mutabakatın bundan

böyle de süreceğinden kuşku duyulmamalıdır. Düzen cephesinde tartışmalı olan bu değil fakat yeni bir açılım oyununun kendisidir.

Gerek Abdullah Öcalan’ın kitaplaştırılmış savunmaları (*Bir Halkı Savunmak*, 2004, s.334) ve gerekse PKK’nin Yeniden İnşa Kongre Belgeleri (2005, s.129), silahlı mücadelenin asıl işlevinin, ölçülü bir yüklenme ile, devleti PKK’yi muhatap almaya ve pazarlık masasına oturmaya zorlamak olduğunu ortaya koymaktadır. Sorunun ele alınışını ve çözümünü düzen sınırları içinde ele alan, düzenin egemenleriyle makul bir uzlaşmaya endeksleyen bu reformist yaklaşım, Kürt sorununun ve özgürlük mücadelesinin kısır bir döngüye hapsedilmesini de beraberinde getirmektedir. Birbirini izleyen ateşkes ve savaş döngüleri bunun ifadesidir.

Abdullah Öcalan’ın son açıklamalarında peşpeşe yinelediği “devlet uzlaşmaya, PKK devrime yanaşmıyor” mealindeki sözleri gerçekte bu kısır döngünün itirafıdır. Ama bunun teorik-ideolojik mimarı da bizzat Abdullah Öcalan’ın kendisidir. Devlet uzlaşmaya yanaşmadıkça bu PKK’yi devrime değil fakat devleti uzlaşmaya zorlamak üzere yeniden savaşa yöneltmekte, böylece sözkonusu kısır döngü oluşmaktadır. Bundan çıkış yolu kuşkusuz devrime yönelmekten geçmektedir. Devrim ise kurulu düzene karşı emekçi sınıfların ve ezilen kitlelerin işi ve harcıdır. Onların sosyal çıkarlarına dayalı bir çizgiye geçilmedikçe, ulusal sorun bu eksen üzerinden yeniden anlamlandırılmadıkça ve nihayet bu çizgi ekseninde Türk emekçileriyle birleşik mücadele yolu tutulmadıkça, devrim üzerine söylenenler anlamsız boş laflar olarak kalırlar.

AKP’nin zor dönemeci

Emperyalizme ve tüm kesimleriyle tekeli burjuvaziye büyük hizmetler sunan AKP iktidarı gelinen yerde bir sallantı sürecine girmiş görünmektedir. Birbirine eklenerek bu durumu yaratan bir dizi gelişme içinde ikisi özellikle ön planda ve belirleyici önemdedir. İlki İsrail ve ABD ile ilişkilerde birbirini izleyerek ve dolayısıyla etkisi katlanarak yaşanan sorunlar, ikincisi ise sözde Kürt açılımının gelinen yerde tam bir iflasla sonuçlanması ve Kürt silahlı direnişinin yeniden başlamış olmasıdır. İlki dış ikincisi iç politikayla ilgili bu iki etken birarada Türkiye’de herhangi bir hükümeti, dolayısıyla da mevcut AKP hükümetini götürmeye kendi başına yeterlidir. Bunlara gündemdeki anayasa referandumunu kaybetmek ihtimali ile CHP’deki liderlik değişiminin düzen muhalefetine kazandırdığı yeni soluk da eklenebilir.

Bütün bunlar karşısında AKP’nin halen iki önemli avantajı var. Bunlardan ilki, herşeye rağmen hala korumayı başarabildiği önemli seçmen desteğidir. Bundan da önemli olan ikincisi ise, bugünkü düzen siyaseti tablosu içinde, ABD emperyalizmi ve işbirlikçi büyük burjuvazi için belirli bakımlardan hala da öncelikle tercih edilen parti olmasıdır.

Ülke gündeminde Kürt sorununun daha çok ön plana çıkması ve çatışmanın şiddetlenmesi durumunda bunun şovenizmi azdırması ilkinin, seçmen desteğini, parlamento dengelerini bozacak denli zayıflatabilir. Bunun AKP payına anlamı parlamento çoğunluğunu ve dolayısıyla tek başına hükümet olmak olanağını yitirmek, muhtemel bir koalisyon karşısında muhalefete düşmektir. İkincisinin, emperyalizmi ve işbirlikçi büyük burjuvazi için öncelikli tercih olarak kalabilmenin zorunlu koşulu ise, AKP’nin İsrail karşıtı söylem ve tutumundan yüzgeri etmesi ve ABD’ye yeniden güven vermesidir (İsrail ile kriz ile İran’a yaptırım oylamasının ardından bu kendisinden adeta resmen talep de edilmiştir). AKP bunları yaparsa, İsrail’e karşı tüm esip güremlerini yer yutar ve İran politikasında ABD ile tam uyum çizgisine dönerse, ABD (ve elbette

TÜSİAD) için öncelikli tercih olmayı sürdürür, fakat bu kez de dışarıda burnu sürtülmüş konumuyla içeride zor durumda kalır, seçmen desteğini bugünkü düzeyde koruyamaz. İkisi bir arada bunlar halen AKP için önemli açmazlardır.

Anayasal hayaller değil devrimci sınıf mücadelesi!

Son gelişmelerin özel önemi, rejim içi çatışmada dengelerin ciddi biçimde sarsılması ve değişmesi ihtimalinden gelmektedir. Gündemdeki anayasa referandumunun kendi sınırları ötesinde bir önem ve anlam kazanması da bundan dolayıdır. Halen rejim içi çatışmanın basit bir aracına dönüşmüş bulunan anayasa referandumu, kazanacak tarafa belirgin bir politik ve moral üstünlük kazandıracaktır. Hemen sonrasının fiilen bir yeni genel seçim süreci olduğu düşünüldüğünde, bunun önemi çok daha iyi anlaşılır.

Böylesi bir düzen içi çatışmanın tarafı ve aleti olmamak, bugünün Türkiye’inde devrimci olmanın ve öyle kalmanın asgari koşulu idi. Nitekim tüm yapısal zaaflarına rağmen devrimci çizgide tutunmaya çalışan çevre ve akımların hemen tümü bunun bilincinde olduklarını aldıkları boykot tutumuyla ortaya koydular. Çatışan tarafların inkarcı ve Kürt halkının ulusal istem ve beklentilerini hiçe sayan ortak tutumları, Kürt hareketinin de benzer bir tutumda hareket etmesini kolaylaştırdı. Pek az istisnayla reformist akımlar ise AKP eksenli dinsel gericiliğin kazanmış bulunduğu güç ve etkinin ezici ağırlığı altında düzen gericiliğinin öteki kanadının yedeğine düştüler.

Komünistler için referandumda boykot taktiğinin anlamı ve işlevi, yalnızca rejim içi çatışmanın tarafı ve dolgu malzemesi olmayı kesin bir biçimde reddetmek değil, aynı zamanda her türden anayasal hayallere karşı işçilerin ve emekçilerin bilincini ve eylemini devrimci bir çizgide geliştirmek demektir. İşçi sınıfının ve emekçilerin birleşik örgütlü gücü ve mücadelesiyle elde edilip korunmadığı sürece, yasal ya da anayasal hiçbir sözde hakkın gerçek yaşamda gerçek karşılığı olamaz. Bilimin genel gerçeklerinin ötesinde bunu bize siyasal yaşamın gündelik olayları döne döne göstermektedir, tam da şu sıralar izlemekte olduğumuz gibi. Anayasa referandumu üzerinden hak, hukuk ve demokratikleşme üzerine bunca lafın edildiği bu aynı günlerde, salt halen anayasada mevcut bir hakkı kullanarak sendikalaştıkları için, metal ve nakliyat işçilerinin karşı karşıya kaldıkları saldırılar bunun son derece açıklayıcı örnekleri olarak durmaktadır önümüzde.

Bu aynı saldırılar karşısında işçilerin ortaya koydukları direnme kararlılığı ise, çıkış yolu kadar çıkışa dayanak olacak temel sınıfsal güce de işaret etmektedir. Çıkış yolu örgütlü sınıf mücadelesi, temel dayanağı ise işçi sınıfı hareketidir.

(Başyazı, EKİM, 267, Ağustos 2010)

ÇEL-MER direnişleri dersleri

Krizin yükü gün geçtikçe işçi sınıfı içerisinde hoşnutsuzluğu tetiklerken diğer yandan da örgütlenme eğilimini attırıyor. Özellikle TEKEL işçilerinin sergilediği uzun soluklu, kararlı ve militan direniş bu eğilimi güçlendiren önemli bir faktör oldu. Sınıf içinde yaşanan olumsuz ruh hali tekel direnişleriyle birlikte çözülmeye başladı. Dahası hoşnutsuzluk içerisindeki işçi ve emekçiler, örgütlenerek ve dışı dış bir mücadele yürüterek haklarını kazanabileceklerini görmüş oldular. İşte ÇEL-MER direnişini de bu tablo içinde düşünmek ve kavramak gerekmektedir.

ÇEL-MER işçileri “düşük ücretler, sosyal hakların gaspı vs..” nedenlerle kısa sürede örgütlenmiş ve sendikaya üye olmuşlardır. Ve bu aşamadan sonra da hak arama mücadelesi yürüten tüm işçi ve emekçilerin karşısına çıkan türlü engel ve baskılarla da karşı karşıya kalmışlardır. Bu saldırıların başında da elbette işverenin işten atma saldırısı, içerideki örgütlülüğü dağıtmaya dönük baskı ve ayak oyunları, ve nihayet kolluk güçleri aracılığı ile sürdürülen direniş sindirme amaçlı zor uygulamaları gelmektedir. ÇEL-MER de de işçiler örgütlendikleri andan itibaren alışıldığı üzere patronun ve sermayenin kolluk güçlerinin peşi sıra saldırı ile karşı karşıya kalmıştır. Yine altını çizelim ki, iki sınıfın dolaysız biçimde ve kendi çıkarları çerçevesinde karşı karşıya geldiği bu koşullarda sermayenin ve kolluk güçlerinin bu saldırıları elbette ki anlaşılır bir durumdur. Mücadele de elbetteki bu gerçeğe uygun bir biçimde örgütlenmelidir.

ÇEL-MER işçilerinin direnişe başladıkları andan itibaren etkin bir mücadele örgütleyebilmelerinin önündeki en büyük engel ise yine sendikal bürokrasi olmuştur. İşçileri yukarıda bahsettiğimiz mücadelenin gereklerine uygun olarak hazırlamak bir kenara, sendika bürokratları daha en başından “Kazanacağız, kazandıracağız”, “Amacımız üzüm yemek, bağcı dövmek değil”, “Yasal zeminden ayrılmayalım” gibi söylemlerle sınıf mücadelesinde kötürümleştirici rollerine soyunmuş, işçilerdeki mücadele azmini pasifize etmeye çalışmıştır. İşgal sürecinde dahi görevlerini, “görüşmeler” ile sınırlamış, hatta yaptığı görüşmeleri “başarı” olarak adlandırmaktan çekinmemiştir. Oysaki valiyi, kaymakamı, emniyet müdürünü, işvereni ve sendikayı aynı masaya oturtan şey işgal eylemi ve ÇEL-MER işçilerinin mücadele kararlılığıdır. Bu noktada sendikanın “bi zahmet” görüşmelerini sendika adına başarı olarak yutturmaya çalışmak bu sendikacılar açısından itiraf niteliğindedir. Çok açıkça söyleyebiliriz ki, ÇEL-MER işçilerinin direniş sendikal bürokrasinin katkısını alarak değil, sendikal bürokrasiyi aşarak yürüttüğü mücadele ile bu başarı tablosunu yaratmıştır. Bu kör gözlerin bile görebileceği netliktedir artık.

Sol hareketin direniş ve işgale yaklaşımı

ÇEL-MER işçilerinin direniş süreci sol çevrelerin son derece zayıf ilgisine konu oldu. Diyebiliriz ki sol hareket direniş sürecine ilgisiz kalmıştır. İşgal eylemi ile dayanışma ise yine son derece zayıf kalmıştır. Bölgedeki muhalif güçlerin zayıf tablosu bu açıdan önemli bir etken olabilir, ancak bu ortada duran görevlerin savsaklanmasını ve çarpık ele alınmasını

haklı göstermez.

ÇEL-MER işgal eylemi bu yönüyle sol açısından da bir turunusol görevi görmüştür. Eylemin ve sınıf mücadelesinin toplam çıkarlarından bakmayan bazı sol özneler dayatmacı ve dar grupçu tutumlarıyla direniş alanında konumlandılar. Sınıf dışı konumlanışlarının gereği olarak işgalden dar çıkarları çerçevesinde neler çıkartabileceklerine odaklandılar. Bununla beraber özellikle referandum tuzağına alet olan reformist sol güçler, günlük internet sitelerinde dahi direnişe çok sınırlı yer ayırdılar. Bu sitelerde tali konular ön plana çıkarılırken sınıf mücadelesinde yakıcı bir yerde duran işgal eylemi satır aralarında işlendi. Kimi devrimci-demokrat akımlar ise sınıftan ne kadar uzak olduklarını bir kez daha göstererek ÇEL-MER işgalini maalesef ki görmezden geldiler. Görebilenler ise böylesine önemli bir eyleme “gazetecilik” sınırlarında yaklaştılar.

Sınıf devrimcilerinin yaklaşımı

Bizler sınıf devrimcileri olarak direnişin en başından itibaren mücadelenin ihtiyaçlarını önde tutan bir yaklaşım içerisinde olduk. Direnişin ilk gününden işgal eyleminin sonuna kadar da direniş ile etkin bir tarzda ilişkilenebilir ve direnişe katkı sağlamaya çalıştık. Direnişin tüm süresi boyunca günlük bir planlama dahilinde davrandık. Bununla birlikte gerek direnişin ve işgalin kamuoyuna maledebilmesi ve eylem ile etkin bir dayanışmanın örgütlenmesi gerekse de direnişin iç örgütlülüğünün güçlendirilerek “fiili-meşru” bir anlayışa kazanılabilmesi için tüm gücümüzü seferber ettik. Değişik araç ve materyallerle direnişin ve işgalin sesini emekçiler ile buluşturmaya çalıştık. Diyebiliriz ki yayınlarımız ÇEL-MER işçilerinin kürsüsüne dönüştü. Dahası direnişin seyrinin belirlenmesi noktasında inisiyatif alan bir taraf olduk. Gerek işgal sürecinin örgütlenmesinde gerekse de işgal eylemi süresince işçilerle doğrudan ilişkide olduk ve eylemin başarısını yine eylemin bir tarafı

olarak örgütlemeye çalıştık.

İşgal esnasında işçilerle yapılan ortak planlamalar çerçevesinde dışardaki desteğin örgütlenmesi ve düzenlenmesi bakımından somut görevler aldık ve imkanlarımızı işgalin başarısı için seferber ettik.

İşgal eyleminin ortaya çıkarttıkları

Sonuç olarak ÇEL-MER işçileri işveren ve polisin tüm baskılarına, sendikal bürokrasinin tüm engellemelerine, tüm elverişsiz koşullara rağmen işçi sınıfının ve kendi mücadelelerin deneyimlerinden öğrenmiş, “sendika nedir bilmezken”, “kazanımlarımızı işçi sınıfına armağan ediyoruz” diyen bir bilinç düzeyine ulaşmıştır. Yasallık dayatmalarına fiili meşru mücadele ile yanıt vermiş ve sermaye düzenini dahi kendi yasalarını çiğnemek zorunda bırakmıştır. Bu haliyle kendi fabrikalarına dönük kazanımlar bir yana, açıklık ve sefalet koşullarında yaşayan işçi ve emekçiler ve özellikle hakları için direnen tüm işlere yol göstermiş ve olumlu bir örnek yaratmıştır. İşgal süresinde aldıkları hatalı kararlarda bile kendilerini düşünmeyen ama işçi sınıfının en genel çıkarlarını savunan bir iyiniyet ve samimiyetle davranmışlardır. Bu haliyle ÇEL-MER işgali dışarıda kalan 11 kişi ile değil, söke söke alınan hakları ve sınıf mücadelesine yaptığı katkılar ile anılacaktır. Keza ÇEL-MER işçileri bunun “kapanmamış bir hesap” olduğunun altını çizmektedir. Bu yerinde bir tespittir.

ÇEL-MER işçisi sınıf mücadelesinde bir mevzi yaratmıştır. Şimdi bu mevziye de yaslanarak daha ileri görevlere yürümenin sermaye ile daha büyük hesaplaşmalara hazırlanmanın zamanıdır. Sınıf devrimcileri bundan sonra da tüm imkan ve olanakları bu hedefe doğru seferber etmeye devam edecektir.

Yaşasın ÇEL-MER işgalimiz!

İşgal, grev,direniş!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Gebze'den sınıf devrimcileri

Bir direnişin öyküsü...

"Yaşasın ÇEL-MER işgalimiz!"

Neden sendikaya üye olduk

Ekonomik kriz ortamında yoğunlaşan hak gaspları bizim fabrikamızda da kendini göstermeye başlamıştı. Özellikle sosyal haklarımızın gasp edilmesi ve ücretlerimizin "düşük zam" dayatmaları ile erimeye başlaması fabrikamızda içten içe bir hoşnutsuzluk ortamı oluşturmaya başlamıştı. Bu hoşnutsuzluk ortamı kısa bir süre sonra da örgütlenme ihtiyacını gündemimize soktu. Kısa süreli bir çalışmanın sonunda örgütlenmemizi tamamlayıp sendikaya üye olduk. Yine kamuoyu tarafından da bilindiği üzere örgütlenme adımımız ÇEL-MER patronu tarafından işten atma saldırısı ile karşılandı. Bu ilk saldırıda 12 arkadaşımız işten çıkartıldı. Böylece de ÇEL-MER işçilerinin direniş öyküsü başlamış oldu.

Bu ilk direnişimiz 19 gün gibi kısa sürede başarıyla sonuçlandı. Ancak ÇEL-MER patronunun bizi pek fazla yormadan 11 arkadaşımızı işe geri alması içimizde "bu kolay zafer, yeni saldırıların habercisi mi?" düşüncesini de uyandırdı. Keza içeride kısa bir süre çalıştıktan sonra ÇEL-MER patronu tekrar ve daha ağır bir biçimde saldırıya geçerek bu kuşumuzda haklı olduğumuzu da göstermiş oldu. Bu ikinci saldırıda (değişik zamanlarda olmak üzere) toplam 23 arkadaşımız işten çıkartıldı. Böylece ÇEL-MER işçilerinin ikinci direnişi de başlamış oldu.

Nasıl bir direniş?

Açıkça ifade etmek gerekirse direnişe ilk başladığımızda kafamızda sadece "bir haksızlığa uğradık" düşüncesinden başka bir şey yoktu. Bırakalım bir sınıf bilinci ile hareket etmeyi, nasıl bir mücadeleye adım attığımızı, nasıl bir mücadele yürütmemiz gerektiğini bile bilmiyorduk. Büyük bir çoğunluğumuz hatta neredeyse tamamımız herhangi bir sendikal deneyime bile sahip değildik. Karşı karşıya kaldığımız haksızlık nedeniyle kapı önüne çıkmıştık sadece. Ama çok geçmeden yaşadığımız deneyimler hepimiz için bir okul işlevi gördü. Kapı önüne çıkışımızla birlikte birçok baskı ve ayak oyunu ile karşılaştık. Bir yandan patron türlü oyunlarla hem içerideki örgütlülüğümüzü kırmaya hem de bizleri dışarıda baskı altına almaya çalıştı. Kolluk güçleri sürekli yasalara işaret etmeye, yasalar yoluyla bizi tecrit etmeye ve bir köşeye sıkıştırmaya çalıştı. Aslında tam da bu karşı karşıya kaldığımız türlü baskı ve ayak oyunları bizim aslında "çok aktörlü" bir savaşın içerisinde olduğumuzu da fark etmemizi sağladı. Yine bu aşamada düşüncelerimizi sendikamızla paylaştık. Baskılara karşı daha etkin bir direniş örgütlenmesi gerektiği yönünde telkinlerde bulduk. Böyle olması gerektiğini biliyorduk. Ama bunun nasıl olacağı konusunda sendikanın daha yönlendirici olması gerektiğini düşünüyorduk.

Ancak maalesef sendikamız bizim bu istemlerimizi "yasal-meşru zeminden ayrılmayalım" sözleri ile karşılıyordu. Bu derece baskı altında iken "yasal meşru" zeminde kalmanın tercümesinin "susalım-bekleyelim" olduğunun da farkındaydık. Bu aşamadan sonra da "sendika önlüğünü giyiyorsak, sendika biziz" bilinci ile hareket etmeye başladık. Madem nasıl bir mücadele yürüteceğimizi bilmiyorduk, o zaman öğrenecektik. İşe direnişteki diğer işyerlerini ziyaret etmekle başladık. Bununla yetinmedik. Geçmiş direnişleri incelemeye ve bu direnişlerin deneyimlerinden dersler çıkartmaya

başladık. Bu girişimlerimiz hem daha büyük bir ailenin parçası olduğumuzu gösterdi, hem de aklımızda "yasal-meşru" değil "fiili-meşru" mücadelenin şart olduğu düşüncesini oluşturmaya başladı. Madem bir savaşın içerisindeydik, madem birileri bizi korkutmak için yasalara işaret ediyorlardı, yasaları çiğneyerek bizi kapı önüne koyuyordu, o zaman artık işçilerin haklı mücadelesi ve bu mücadelenin yasaları geçerliydi bizler için. İşte bu yüzden mücadelede cepheyi en ileriden kurmaya, fabrikayı işgal etmeye karar verdik.

Nasıl bir işgal?

Direniş komitesi olarak işgal kararını aldığımız andan itibaren de artık her açıdan işgalin örgütlenmesi çabasına koyulduk. Bu noktada üç önemli karar aldık:

1. Örgütlülüğümüzü hem direnişçi işçiler hem de içeride çalışan arkadaşlarımız açısından bu eylemi gerçekleştirebilecek bir düzeye kavuşturmak gerekiyordu. Bu amaçla komite sayımızı arttırdık. Dışarıda bir komitenin yanında içeride de bir komite oluşturduk. Üçüncü bir komite ile de bu ikisini birbirine bağladık. Böylece hem içerisini hem de dışarısını tek bir hedefe yöneltebilme zeminini yaratmış olduk.

2. Direnişimizin sesini dışarıya taşımak ve direnişin etrafında bir kamuoyu desteği oluşturabilmek için girişimlerde bulunduk. Bu amaçla basın açıklamaları, yürüyüşler, bildiri dağıtımları, diğer fabrikaların temsilcileri ile görüşmeler yaptık.

3. Sendikamız ile ilişkilerimizi "tabanın iradesini" etkin kılacak şekilde yeniden düzenledik. Bu kararlar çerçevesinde anlamlı bir mesafede kat etmiş olduk. Ancak her şeyin kâğıt üzerinde hesaplandığı kadar mükemmel olmayacağını da biliyorduk. Nihayetinde oluşturduğumuz bu programın hayata geçirilmesi noktasında belirli sıkıntılar da yaşamaya başlamıştık. Kamuoyu desteği ve sendika ile ilişkiler bakımından anlamlı sonuçlar almaya başlamışken, direnişteki işçi arkadaşlarımızın dirençlerinde zayıflama da kendini göstermeye başlamıştı. Elbette "geçim sıkıntısı" bunun başlıca nedeni idi. İşte tam da bu aşamada komite olarak "işgal zamanının geldiği" yönünde karar aldık. Bir iki gün içerisinde işgalin ayrıntılarını planlamaya koyulduk. Avukatlarla toplantılar yaptık. Ve tüm eksiklerimizle ilgili riskleri de alarak içerideki arkadaşlarımızın da katılımı ile 2 Ağustos günü fabrikamızı işgal ettik.

İşgal süreci

İşgalin ilk saatleri bizim için fazlasıyla önemliydi. Polisin saldırısı ile karşı karşıya kalabilirdik. Dışarıda kamuoyu desteğinin oluşacağını tahmin ediyorduk. Hatta bunun için işgal öncesinden de hazırlıklar yapmıştık. Ancak bu destek örgütlenene kadar polis müdahalesi ile karşılaşmamak için işgali metrelerce yüksekte vinç üzerinde gerçekleştirme kararı almıştık. Elbette işgal gibi günlere yayılabilecek bir eylemi bu şartlarda sürdürebilmenin zorlukları da vardı. Ancak tüm zorluklarına rağmen polis müdahalesini mümkün olduğunca zorlaştırmak ve geciktirebilmek için böyle bir karar almış olduk. Keza bu taktiğimiz başarılı da oldu. Bir süre sonra dışarıda destek için gelenlerin slogan seslerini işitmeye başlamıştık. Bu bizim için inanılmaz bir moral güce dönüştü. Bizler de gürültü çıkararak veya slogan atarak karşılık veriyorduk. Dışarıda oluşmaya başlayan desteğin içeriye katkısı çok büyük oldu. Bilindiği üzere sonrasında çeşitli baskılar kendini göstermeye başladı. Üzerimize kapılar kilitlenerek havasız bırakıldı, su ve yiyecek verilmedi. Ancak dışarıdan desteğe gelenlerin önemli çabasıyla kapılar açılabilir, yemek ve su ihtiyacımız karşılandı. Bir aşamadan sonra diploması trafiği ve tehditler devreye sokuldu. Ancak biz bunlara da hazırlıklıydık. Tüm baskılara cevabımız "Taleplerimiz kabul edilene kadar inmeyeceğiz!" oldu. Sonuçta Vali, sendika yöneticileri ve patronun katıldığı birkaç görüşme gerçekleşti. İşgalin 4. günü son görüşme gerçekleştirildi. Bu görüşmede 11 arkadaşımızın işe geri alınmaması dışında tüm taleplerimiz kabul edildi.

İşgalin sonlandırılması

Yapılan protokolün ayrıntıları sendikacılar aracılığı ile bizlere iletildi. Bizler de sendikacıların dışarı çıkmasını, durumu işçiler olarak değerlendireceğimizi söyledik. Çok net bir şekilde ifade edebiliriz ki, işçi arkadaşlarımızın tamamı "Hiçbir arkadaşımızı geride bırakmayacağız" diyerek çok net tutum aldılar. Buna rağmen bizler işgal komitesi olarak işgal eylemimizi bitirme kararı aldık. Bu kararı almamızda olumlu olumsuz birçok nedenin etkili olduğunu söyleyebiliriz.

Olumsuz etkenlerin başında ise vinç üzerinden düşerek ölümler yaşanması olasılığı geliyordu. Ki polis müdahalesi ile de bu yaşanabilirdi, bu göze de alınmıştı.

Ancak bunun yorgunluk sebebiyle yaşanması bizleri endişelendiriyordu. Diğer bir olumsuz etkense sendikamızın işgale müdahaleyi "etkin diplomasi" sınırlarında ele alan yaklaşımıydı. Bizler ÇEL-MER işçileri olarak işgali günlerce sürdürebilecek bir kararlılığa sahiptik. Ancak eylemimizin ve kazanımlarımızın yoğun baskı altında boğulmamasının garantisi, dışarıya ne ölçüde mal edilebildiği, dışarıda ne ölçüde bir kamuoyu desteği örgütlenebildiği idi. Bu bakımdan üzerine düşeni fedakârlıkla yapan tüm güçlere, sonsuz teşekkür ediyoruz. Ama bu noktada asıl sorumlu olarak sendikamızı görüyoruz. Sendikamız açıktır ki bu bakımdan da sınıfta kalmıştır. İşgalin devamında karşılaşılabileceğimiz saldırılar karşısında eylemimize soluk katacak etkin bir dayanışma ve mücadele örgütleyememiştir.

Olumlu etkenlerin başında ise elbette sendikamızın fiilen işyerine sokulması ve 25/2. maddeden verilen çıkışların iptal edilmesi, hukuki olarak yaptırımla karşılaşmayacak olmamız geliyordu. Tabi burada bir yanlış anlaşılma olmasını istemiyoruz. İşgale katılan her arkadaş yasal yaptırımları göze almıştı. Ancak bize direniş esnasında yasaları işaret edenleri kendi yasalarını çiğnemek zorunda bırakmak, fiili meşru mücadelenin gücünü gösterebilmek açısından önemliydi. Ötesinde de artık direniş bizim için birkaç işçinin işini geri kazanması mücadelesinin çok çok ötesine geçmişti. İşçi sınıfı mücadelesine katkı sağlayıp sağlayamadığımız, işçi sınıfını temsil ettiğimiz bu eylemden, işçi sınıfı adına başımız dik çıkıp çıkamayacağımız noktası son derece belirleyici oldu.

Sonuç olarak işgal komitesi bu olumlu-olumsuz etkenleri kendi içerisinde değerlendirdi ve işgal eylemini kazanım ile sona erdirmeye kararı aldı.

İşgalin her saniyesinde daha fazla güçlendik

En başta ifade ettiğimiz gibi işgal eylemimize bazı sıkıntılarla başlamış olduk. Direniş-İşgal Komitesi olarak işgal sürecinde ve sonrasında karşılaşılabileceklerimiz konusunda asgari bir birikim sağlamış ve hazırlık yapmıştık. Ama bu birikim ve düşünsel-pratik hazırlığı diğer arkadaşlarımıza da mal edebilme noktasında eksiklerimiz vardı. Bunu bilerek ve bu açıdan tüm riskleri de üstlenerek işgal eylemini başlatmış olduk. Buna rağmen işgal eylemimizin sadece kendisi bile her saniyesi ile kaygılarımızı ortadan kaldırdı. Vinç üzerinde metrelerce yükseklikte, yoğun sıcak ve düşerek ölme tehdidi altında, kah gözyaşları içerisinde kah halaylar ve türkülerle birbirine kenetlenen her bir ÇEL-MER işçisi arkadaşımızın yarattığı bu 4 günlük işgal öyküsünü hangi kelimelerle anlatsak yetersiz kalacaktır. İşin bu kısmı belki de sadece yaşanınca anlaşılabilir tam bir kararlılık ve fedakârlık hikâyesidir. Asıl kazanımımız da burası olmuştur. İşgal sürecini yaşamış her bir arkadaşımız, artık nasıl bir sınıfa mensup olduğunun farkında, sınıf çıkarlarının bilincinde, örgütlülük ve mücadele bilinci gelişmiş bir biçimde, asgari olarak da işçi ve emekçileri başarı ile temsil edebilmiş olmanın onuru ile başı dik çıkmıştır dışarıya.

ÇEL-MER işçisi, 11 arkadaşının dışarıda kalmasının burukluğunu, ama aynı zamanda haksızlığa uğramış/uğrayan milyonlarca işçi ve emekçinin haklı mücadelesini temsil etmenin onurunu, direnen diğer işçilere moral güç ve olumlu bir örnek olabilmenin gururunu taşımaktadır. Bu açıdan ÇEL-MER işçisi için işgal eylemi bir son değil, aksine yeni bir başlangıç olmuştur. ÇEL-MER işçileri haklarını söke söke almıştır. Sermaye ile hesabımız daha kapanmamıştır. Açıkça ilan ediyoruz:

Eksik bıraktıklarımız boynumuzun borcu olsun!
Kazanımlarımız işçi sınıfına armağan olsun!

Yaşasın ÇEL-MER işgalimiz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

ÇEL-MER Direniş-İşgal Komitesi
12 Ağustos 2010

ÇEL-MER'de işgal kısmi kazanımla sona erdi!

"Kazanımı tüm işçi sınıfına armağan ediyoruz"

ÇEL-MER Çelik Fabrikası'nda Birleşik Metal-İş'te örgütlenmeleri üzerine ÇEL-MER patronunun işten atma saldırısıyla karşı karşıya kalan işçilerin, sendikal hakları için 2 Ağustos günü gerçekleştirdikleri fabrika işgali dördüncü gününde sona erdi.

Kocaeli Valiliği, ÇEL-MER patronu ve sendika temsilcilerinin 5 Ağustos günü gerçekleştirdiği görüşmenin ardından işçilere açıklama yapan sendikacılar, taleplerin kısmen kabul edildiğini söylediler.

Buna göre işten atılan 23 işçiden 12'si işe geri alınacak ve fabrikada sendikal örgütlülük tanınacak. Taraflar arasında imzalanan protokole göre direnişe geçen işçilerin işten atılma gerekçesi olarak sunulan iş kanununun 25/2. maddesi iptal edilirken, diğer 11 işçinin dava açma hakkı saklı tutulacak.

Polis-patron işbirliğinde gerçekleştirilen türlü baskı ve saldırıya rağmen 4 gün boyunca işgal eylemlerini sürdüren işçiler ise sendikacıları fabrikadan çıkararak görüşmeyi değerlendirdi. Direniş komitesi de eylemlerini bitirme kararını açıkladı.

Kararlarını açıklamadan önce konuyu değerlendiren işçilerin tamamı "sonuna kadar kalacağız" dediler. Ancak işgalin 12 metre yükseklikteki vinçlerin üzerinde sürmesinden kaynaklı işçiler yorgunluğa bağlı olarak "düşerek" can kaybı yaşanması riski ile karşı karşıyaydı. İşgal komitesi, dördüncü gününde kendi iradesi ile işgali bitirmesinde özellikle bu noktanın belirleyici olduğunu ifade etti.

İşçiler vinçlerden inerek ailelerinin ve eylem boyunca kendilerini yalnız bırakmayan ilerici ve devrimci güçlerin yanına geldiler.

Daha sonra direnişçi işçiler ve aileler sloganlarla fabrika ana kapısı önüne geldi. Burada pankart açılarak, işgalden önce direnişin sürdüğü alana yürüdü. Canlı ve gür sloganların atıldığı yürüyüşün ardından burada bir açıklama gerçekleştirildi. İlk açıklamayı BMİS Genel Sekreteri Selçuk Göktaş yaptı.

Açıklamasında ÇEL-MER işgalini selamlayan Göktaş, sendika olarak direnişin kazanımla sonuçlanması için çok yoğun bir çaba sarfettiklerini belirtti. Ardından direnişi destekleyen herkese teşekkür ettiklerini belirtti.

Direnişçi işçiler destekçilere teşekkür etti

Göktaş'ın ardından işgale katılan işçilerden **Mahmut Koç** bir konuşma gerçekleştirdi. Koç, "4 gün boyunca bizi destekleyen tüm işçi ve emekçilere, sendika yöneticilerine, ailelerimize ve devrimci arkadaşlarımıza teşekkür ediyoruz. ÇEL-MER'de elde ettiğimiz bu kazanımı tüm işçi sınıfına armağan ediyoruz" dedi.

Yürüyüş ve açıklamanın ardından türküler söylenip halaylar çekildi.

9 Ağustos günü işbaşı yapmak üzere saat 07.30'da servisleriyle fabrikaya giriş yapan ÇEL-MER işçileri patronun işten atılan 11 işçinin listesini fabrikaya astığını gördü. İşe geri alınmayan 11 işçi fabrikanın dışına gönderildi. 11 işçi geriye dönük haklarını almak için fabrika kapısının önünde beklerken, işçilere direnişçi UPS işçileri, BDSP'nin de aralarında bulunduğu devrimci ve ilerici kurumlar destek verdi. İşçilerin bekleyişi sürerken, Çayırova Emniyeti'ne bağlı çevik kuvvet ekipleri, sivil ve resmi polisler, fabrikanın içerisinde dolaşarak, işçilere fabrikayı terk etmelerini söyledi. İşçiler ise geriye dönük haklarını almadan gitmeyeceklerini belirttiler.

Kocaeli Valisi, Çayırova Kaymakamı, Darıca Kaymakamı, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ve BMİS Genel Sekreteri M. Selçuk Göktaş ve Birleşik Metal-İş Gebze Yönetim Kurulu Üyeleri fabrikaya geldi. Çelebi, fabrika girişinde işe geri alınmayan işçilere bir konuşma yaptı. Çelebi, Kocaeli Valisi'ne övgüler yağdırdığı konuşmasında, işçilerin dört günlük işgal eylemini yok sayan bir tutum sergiledi. Kolluk güçlerinin dahi, "Sorun çıkmayacaksa kalabilirsiniz" demesine rağmen Çelebi, desteğe gelen UPS işçilerinden, devrimci ve ilerici kurumlardan "Arkadaşlar, şimdiye kadarki desteğinizden dolayı teşekkür ediyoruz. Ama şimdi gidin, bir sorun çıkmasın!" sözleriyle gitmelerini istedi.

UPS işçileri, Çelebi'nin konuşmasına ilişkin ÇEL-MER işçilerine bir açıklama yaparken şunları söyledi: "Biz size destek vermek için gelmiştik. Ama valiliğin kutlamasıymış. Sendika bizi kovuyor". TÜMTİS üyesi direnişçi UPS işçileri "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla fabrika önünden ayrıldı.

İşçiler adına konuşma yapan Mahmut Koç ise Çelebi'den işçilere verilen sözlerin yerine getirilmesini istedi.

Sınıfın yakıcı silahı: Fabrika işgalleri...

“İki... Üç... Daha fazla ÇEL-MER!”

Volkan Yaraşır

ÇEL-MER fabrika işgali Sinter, Tezcan, Gürsaş fabrika işgallerinin bir devamı olarak gerçekleşti. Kapitalist krizin birinci evresi diye tanımlayabileceğimiz süreçte işçi sınıfı işgal, direniş ve grev şiarını hayata geçirdi. Sinter, Tezcan ve Gürsaş'ta gelişen fabrika işgalleri de bu dönemin özgünlüğüne uygun biçimlendi. Ağırılıkta kendiliğindenci, uzun soluklu olmayan, taban örgütlenmeleri üzerinde şekillenmemiş eylemler olarak dikkat çektiler. Ama yine de sınıfın öfke ve kininin yansımalarının ifadesi oldular. Her şeyden önce fabrika işgal eylemi, uzun zamandan beri sınıf mücadelesinde unutulmuş bir eylem tarzının tekrar gün yüzüne çıkmasını işaretliyordu. İşgaller bir model eylem olarak öne çıkarken, yine krizin bu ilk evresinde bir dizi direnişe damgasını vuran model kimlikler doğdu. İşçi sınıfı, sınıfsal antagonizmanın keskinliği içinde kendi zenginliğini dışa vuruyordu.

Önce Dubai'de, sonra Yunanistan'da yaşanan gelişmeler, kapitalist krizin ikinci evresini işaretledi. Yunanistan mali krizi ve bu krizin senkronizasyon etkisi yeni bir döneme geçişi simgeledi. Bir yandan AB'nin yeniden dizaynını içeren süreç, diğer yandan AB'nin emperyalist çekirdeğinin dışında kalan coğrafyaların hızla Asyalaştığını gösterdi. Asyalaşma süreci aslında Çin çalışma rejiminin bu coğrafyalarda hayata geçirilmesinden başka anlam taşımadı. Bir karşı devrim süreci olan bu gelişmelere Avrupa işçi sınıfının tavrı da net oldu. Yunanistan işçi sınıfı bir öncü güç olarak gerçekleştirdiği grev ve genel grevlerle sürece damgasını vurdu. Benzer gelişmeler başka İtalya, Fransa, İspanya ve Portekiz'de yaşanmaya başladı. Bu ülkelerdeki işçi sınıfı sermayenin açık saldırısına karşı genel grevler, grevler, direnişler ve geniş protesto gösterileri gerçekleştirdi. Krizin ilk evresinde Avrupa işçi sınıfı ağırılıkta sektör bazında yer yer ülke düzeyinde eylemlerle tepkisini göstermişti. Bu süreçte uzun yılların yarattığı ataletten sıyrılan Avrupa işçi sınıfı, Fransa'da olduğu gibi "manager"ları rehin aldı. Fabrikalara yangın bombaları yerleştirerek haklarını korudu. İngiltere'de korsan ve illegal grevlerle

sermayenin saldırılarına karşı kolektif duruşlar sergiledi. Kapitalist krizin derinleşmesi ve özellikle mali krizlerin yayılma riski ve sınıfa yönelik sermayenin açık saldırısı başta Akdeniz havzasını dalgasal bir şekilde harekete geçirdi. Bu evreye geniş kitle gösterileri, yaygın sektörel grevler ve genel grevler damgasını vurdu ve vurmaya devam ediyor.

Türkiye kapitalizmi cari açık, dış borç ve sıcak para sarmalı içinde her an Yunanistan'a benzer bir sürecin içine girebilir. Dış borcu 271 milyar Dolar'a ulaşan, cari açığı 17 milyar Dolar'ı bulan ve ekonomisi 100 milyar Dolar'lık sıcak parayla dönen Türkiye Cumhuriyeti son derece kaygan bir zeminde hareket etmektedir. Başlı başına Yunanistan'daki mali krizin Avrupa'da da yayılması bile, Türkiye kapitalizmini yıkıcı etkilerle karşı karşıya bırakabilir. Uluslararası sermayenin ihtiyaçlarına uygun olarak bir restorasyon sürecine giren Türkiye Cumhuriyeti bir yandan, Ortadoğu'da aktif taşeronluğa ve emperyalizmin lejyonerliğine sıvanırken, öte yandan bu adımların bir yansıması olarak bölgesel güç olma atakları yapıyor. Bu gelişmeler ülke içinde egemen klikler arasında politik bir iç savaşın yaşanmasına yol açıyor. Ayrıca emeğin boyunduruk altına alınması için hızla Çin çalışma rejiminin inşası yönünde düzenlemeler yapılıyor. Sınıfın kolektif gücünün parçalanması, tarihsel kazanımlarının gasp edilmesi hedefleniyor. Sistemik esnekleştirme ve güvencesizleştirme politikaları derinleştiriliyor. Kapitalist krizin bütün yükü işçi sınıfı üzerinden çıkartılmaya çalışılıyor. İşçi sınıfı kronik işsizliğe, açlığa, yoksulluğa ve geleceksizliğe mahkum edilmeye çalışılıyor.

İşçi sınıfı kapitalist krizin bu yeni evresine ve kendine yönelik topyekun saldırıya karşı farklı direniş ve eylem biçimleriyle yanıt üretiyor.

TEKEL direnişi bir yanıla krizin ilk evresinde ortaya çıkan pratiklerin bir konsantrasyonu oldu, diğer yanıla krizin yeni evresinin ilk pratiği olarak dikkat çekti. Aynı zamanda sınıf mücadelesinin yeni bir momentini simgeledi.

İşçi hareketi TEKEL direnişinin sona ermesiyle

ağırılıkta lokal düzeyde eylemler ve direnişler gerçekleştirdi. Özellikle Esenyurt, Marmaray, Kent A.Ş., İski gibi direnişler öne çıktı. Bu birikimler sınıf mücadelesinin "sıcak yaz"ına hazırlık oldu. Ardından İzmir'de taşeron işçilerinin örgütlenme çabaları, İstanbul Belediye-İş üyesi işçilerin toplu sözleşme sürecinde 5 bin kişilik fiili yürüyüşü, Kadıköy Belediyesinde yaşanan kısa grev ve taşeronlara karşı fiili eylemleri gündeme geldi. Bu pratikler sınıfa yeni birikimler sağladı ve deneyimler kazandırdı. Kısaca lokal düzeydeki eylemlerde bir yaygınlaşma dikkat çekti. Her ne kadar aralarında (yer yer destekleyici ilişkiler kurulmuş olsa da) belirli bir koordinasyon olmamasına rağmen işçi hareketi krizin yıkıcı etkilerine karşı yeni örgütlenme arayışlarına girdi, işten atılmalara, toplu tensikatlarla karşı direnişler gerçekleştirdi. Ve bu direnişler yaygınlaşmaya başladı.

Bu arada özellikle UPS direnişi hem mahiyeti, hem kapsamı, hem de etki gücü açısından öne çıktı. UPS uluslararası bir şirket ve Türkiye'nin özellikle metropollerinde geniş kargo ve taşımacılık ağına sahip. 4000'in üzerinde çalışanı bulunuyor. TÜMTİS'in sendikal örgütlenme çalışmalarına başlaması, işveren saldırısıyla yanıt buldu. Sendikal örgütlenmenin dağıtılması yönünde bir taraftan işveren sistematik baskı yaparken, diğer taraftan polis de direnişçi işçilere yönelik ablukasını sürdürüyor. TÜMTİS başından itibaren tutarlı bir tavır gösterdi ve işten atılan işçilerle birlikte direnişi örgütledi. Kararlılıkla sürdürülen direniş, taşıdığı potansiyel itibarıyla sınıf mücadelesinde bir odaklanmayı yaratabilecek içeriğe sahip. Bugün kargo ve taşımacılık sektörü kilit bir sektör olarak dikkat çekiyor. Kapitalist sistemin işleyişini sekteye uğratabilecek ve artı değer realize olmasını engelleyebilecek bir içeriğe sahip. Bu sektörde gerçekleştirilecek yaygın bir eylem mal transferini engellediği gibi, ham maddenin fabrikaya ulaşmasını da engelleyebiliyor. Bunun somut örneği ABD'de 1997'de gerçekleşen UPS greviyle yaşandı. Grev boyunca hayat felç oldu, özellikle değer transferi

noktasında sarsıcı blokajlar yaşandı. Kargo tırlarıyla otoyollar kapatıldı, kargo uçakları kalkmadı.

UPS'nin ülke çapındaki yaygınlığı ve sektörün yukarıda belirttiğimiz özellikleri direnişin önemini arttırmaktadır. TÜMTİS de bu durumun farkında olarak UPS örgütlenmesini kendisi için yaşamsal bir örgütlenme olarak deklare etmiştir. UPS direnişi bu özellikleriyle bugün lokal düzeyde gerçekleşen eylemleri kendi yörüngesinde toplayabilecek bir çekim gücüne sahiptir. Bu aşamaya gelme direnişin ve örgütlenmenin yaygınlaşmasına bağlıdır. UPS direnişi bu nitelikleriyle ele alınıp, değerlendirilmelidir. UPS direnişi yeterli destek ve yaygın örgütlenmeyle TEKEL'in yarattığı atmosferi yaratabilir. Hatta global bir marka olması uluslararası boyutta sarsıcı etkiler ve bir dizi enternasyonal sonuçlar doğurabilir.

Sinter'den ÇEL-MER'e ve yeni ÇEL-MER'lere

ÇEL-MER işgali daha önceki Sinter, Gürsaş ve Tezcan işgallerinin bir devamı ve ileri bir adımı olarak gerçekleşti. Krizin yeni evresinin yarattığı sınıf pratiği olarak dikkat çekti. ÇEL-MER işgali küresel krizin başladığı dönemdeki fabrika işgal eylemlerinden bir dizi farklı özellikler gösterdi. İşgal, taban örgütlenmelerinin bir yansıması olarak gerçekleşti. Eylemin direniş aşamasında çalışan işçilerle, direnişi işçiler arasında bağlar kopmadı. Çalışan işçiler aktif bir şekilde, (işten atılma dahil) birçok riski göze alarak, fabrika önünde direnişi arkadaşlarına destek verdi. Bu ilişki işgalin gerçekleşmesine de zemin yarattı. Hem atılan işçiler, hem de çalışan işçiler kolektif bir şekilde ve taban örgütlenmesinin yönlendirmesiyle işgal eylemine başladı. Böylesi bir şekillenme doğal olarak eylemin uzun soluklu ve kararlı bir biçimde hayata geçirilmesine yol açtı. İşgalciler, haklarını ve taleplerini son derece net ve uzlaşmaz bir şekilde ifade ettiler. İşgalci işçilerin bu tavrı sendikal bürokrasinin blokajlarını kırdı, hatta harekete geçmelerine yol açtı. Polisin engellemeleri boşa çıkartıldı. İşgal süresinde valilikle sendika yöneticileri arasında görüşmeler yapıldı. "80 kişilik" bir metal fabrikasının etkisi bütün bölgeyi sardı ve sarstı.

Eylemin iç örgütlenmesinin yanında, işgalin dışarıdan desteklenmesinde de önemli adımlar atıldı. Eylemci işçilerin aileleri ve demokratik güçler işgalcileri aktif bir şekilde, hatta çadırlar kurarak destekledi. Bu yön bugün yetersiz ve güçsüz olmasına rağmen son derece önemlidir. Gelecekte işgal ve direnişlerde ailelerin, devrimci, demokratik kurumların yanında, havzadaki işçiler ve bölge halkı tarafından aktif bir şekilde desteklenmesinin önü açılmıştır. En azından böylesi pratiklerin zeminleri oluşturuldu. 1968-1969 fabrika işgal eylemlerinin en çarpıcı yanlarından biri havzadaki işçilerden, bölge halkından ve ailelerden yoğun destek almalarıdır. Bu destek bazen polis ve askeri birliklerle açık çatışmaya dönüşebilmiştir.

ÇEL-MER işgali bu yönleriyle yeni dönem fabrika işgallerinin prototipidir. Bu işgal eylemlerinin yaygınlaşması ve derinleşmesi sınıf hareketinde son derece muazzam kazanımları beraberinde getirecektir. Böylesine işgaller bir havzadaki, kapitalist krizinde yarattığı, patlamaya hazır sınıfsal öfke ve kini ateşleyebilir. Havzanın harekete geçmesinde katalizör rolü oynayabilir. Yine bir havzada ÇEL-MER benzeri birkaç işgalin gerçekleşmesi sınıfın tüm dikkatini bu alana odaklayacaktır. Benzer bir durum bazı kentlerde, (örneğin Manisa gibi) bütün kenti harekete geçirebilecek sarsıcı sonuçlar doğurabilir. Güney Kore işçi hareketinin en önemli pratiklerinden biri

spontane gerçekleşen işyeri grevleridir. Bu grevler son derece yıkıcı niteliktedir ve militan karakterdedir. Ve Güney Kore işçi hareketinin dalgalı yükselişinin mayalanmasını sağlamıştır. ÇEL-MER benzeri gelişmeler de sınıf hareketinin hızla şekillenmesinin önünü açabilir.

Bugün bir yandan ÇEL-MER benzeri fabrika işgal eylemlerini yaygınlaştırmak gerekirken, diğer yandan bu işgallerin bir adım daha ötesine geçmenin projeleri oluşturulmalıdır.

Kapitalist kriz, devletlerin mali krize girmesiyle birlikte yeni bir aşamaya geçti. Kriz giderek derinleşiyor. Bir katastrof niteliğine bürünerek, daha yıkıcı ve daha sarsıcı yeni bir finans krizinin doğma olasılığı artıyor. Bu sürecin Türkiye'ye yansımalarının da son derece sarsıcı olacağı ortadadır. Yunanistan'a benzer bir mali krizin işçi sınıfı için anlamı topyekun saldırdır. İşçi sınıfı kendi ontolojisine yönelik böylesine bir saldırıya yanıtı net olmalıdır. Bugün ÇEL-MER işgali aslında sınıfsal antagonizmanın son derece sert geçeceği dönemlere ışık tutmaktadır. 2001 Arjantin krizinde yaşandığı gibi, işçi sınıfı salt işgal eylemleriyle yetinmemeli IMPA, Zenon, Chivilart gibi, işgalden özyönetim pratiklerine geçebilmelidir. Zaten Türkiye işçi sınıfının tarihinde 1968-1969 fabrika işgal eylemlerinin yarattığı muazzam birikim kendini Alpagut ve Günterm özyönetim pratikleriyle dışa vurmuştu. Şimdi yine aynı yoldan yürümek gerekiyor. İşgal eylemleri üretime el koyma ve özyönetim pratikleriyle taçlandırılmalıdır. Çünkü fabrika işgalleri işçi sınıfına hedefin neresi olduğunu (yani kapitalizmi ve onun ruhu olan özel mülkü) gösterirken, özyönetim pratikleri ise nasıl bir dünya istediğini ortaya koymaktadır.

Fabrikayı işgal etme kültürü anti-kapitalist bilincin hızla şekillenmesini yaratacaktır. Bir taraftan fabrika işgal eylemleri yaygınlaştırılmaya çalışılırken, diğer taraftan bu eylemlerin üretime el koyma ve özyönetim pratikleriyle derinleştirilmesinin propagandası yapılmalıdır. Özellikle krizin yıkıcı etkilerinin açığa çıktığı dönemlerde (toplu tensikat, işyeri kapatma, makineleri kaçırma) sınıf, elindeki en önemli yıkıcı silah olan fabrika işgal eyleminin yanında üretime el koyma pratiğini de gündemine alabilmelidir. Bugünden bu perspektifle hareket ederek, üretime el koyma pratiklerini tartışmalı ve sınıfa hedef olarak göstermeliyiz. ÇEL-MER işgali aslında böylesine bir adıma son derece yaklaşmıştır. İşçiler sendikal örgütlülük haklarını kazanarak, eylemi başarıyla bitirmişlerdir. Ama önmümüzdeki günler sistematik güvencesizleştirme ve esnekleştirme politikasının bir yansıması olarak

yoğun işten atılmalara, işyeri kapatmalarına, toplu tensikatlara ve her türlü örgütlenme çabasının şiddetle bastırılmasına gebe günlerdir. İşçi sınıfı ÇEL-MER pratiğinde olduğu gibi, işsizliğe, geleceksizliğe, güvencesizleştirmeye karşı yanıtı fabrika işgal eylemleri ve yaygın direnişler olmalıdır.

ÇEL-MER işgali kapitalist krizle birlikte doğan model eylem pratiğinin en konsantre halidir. 1968-1969 fabrika işgal eylemleri* öne çıkan işyerleriyle (Derby işgali 1968, Singer işgali 1969, Demirdöküm işgali 1969, Sungurlar işgali 1970 gibi) anıldı. Bu işyerleri "tarih yazan işyerleri" olarak iz bıraktı. ÇEL-MER bu anlamda da bundan sonraki süreçte yaşanacak fabrika işgal eylemlerine hem örnek oluşturmada, hem de izlenecek yolu göstermektedir. Artık ÇEL-MER gibi direnişler yeni Derby'ler, Demirdöküm'ler olarak anılacaktır. Adlarıyla bir eylem tarzını ve karakterini işaretleyeceklerdir.

UPS direnişi ve ÇEL-MER işgali bugün sınıf hareketinde yaşanan yaygın lokal direnişleri kendi yörüngesinde toparlayacak ve şekillendirecek eylemlerdir. Yaşanan eylemlerin lokalizasyon sınırını kırarak kolektif bir aşamaya gelmesi, yeni işçi örgütlenmelerinin yaratılmasıyla olanaklıdır. Bugün yetersiz ve palyatif de olsa Direnişçi İşçiler Platformu gibi örgütlenmeler önem taşımaktadır. Sorun sınıfın yaratıcı ve yıkıcı gücünün bu örgütlenmelere taşınması ve bu örgütlenmelerin direnişlerden güç ve direnç almasıdır. UPS direnişi ve ÇEL-MER işgali bu anlamda da lokal düzeydeki direnişlerin şekillenmesine yol açabilir. Önmümüzdeki dönemde İstanbul Büyükşehir Belediyesi işçileri, Samka, İSKİ, İzmir taşeron işçileri gibi işyeri temelli, lokal karakterli eylemler yaygınlık göstermesi olasıdır. Sorun bu direnişlerin ortak bir mecrada toplanması ve sınıfın kolektif gücünün açığa çıkartılmasıdır. Bu alanlardan gelecek birikimler, deneyimler ve sarsıcı pratikler 2011 yılında gerçekleşecek kamudaki toplu sözleşme sürecine yön gösterecektir. Bugünden anlaşıldığı kadarıyla bu toplu sözleşme sürecinin sert geçmesi olasıdır. Yüz binlerce kamu işçisinin dikkati UPS'de ve ÇEL-MER gibi pratiklerde olacaktır. Bu işçilerin sendikalı olmasından kaynaklanan ortak hareket etme zeminleri de oldukça fazladır. UPS direnişi ve ÇEL-MER fabrika işgali gibi eylemler olası grev ve direnişlerin yol göstericisidir. İşçi sınıfı muktedir olduğunu hissettiği an harekete geçtiği andır. Bu anlamda krize karşı sınıfın eylem şiarını bütün havzalara, işyerlerine, atölyelere taşımak son derece önemlidir. Yaşasın işgal, direniş, grev!

* Bu konuda daha geniş bilgi için bakınız Volkan Yaraşır, *İşgal Direniş Grev*, Mephisto Kitabevi, 2006

Birleşik Metal-İş Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci ile Metal TİS süreci üzerine konuştuk...

İşçi sınıfı sarı sendikaları çığneyip geçecektir!

- Krizden sonra şubenize bağlı iş yerlerinde ne gibi gelişmeler yaşandı?

2008 krizinde işyerlerinde büyük bir durgunluk yaşandı, bundan biz de sendika ve çalışan üyelerimiz olarak nasibimizi aldık. Şubemize bağlı işyerlerinde kısa çalışma uygulandı. Kısa çalışmadan faydalanan iş yerlerimiz oldu. Biliyorsunuz krizle birlikte biz iki fabrikada birden greve çıktık. O grevlerden bir tanesi bitti ama bir tanesi devam ediyor. Biri Asil Çelik fabrikası, diğeri ise Asemat fabrikası. Asemat fabrikasında grev devam ediyor. Gerek kablo üretiminde gerek otomobil yan sanayide örgütlü olan sendikamız, metal iş kolunda ve özellikle çelik sektöründeki krizle birlikte büyük bir sıkıntı yaşadı. Tabii bu sıkıntı sadece Birleşik Metal-İş olarak bizleri değil, tüm metal işkolunu ve diğer iş kollarını da etkiledi. Bunun sıkıntılarını çalışanlar ve işçi sınıfı olarak birlikte ödedik. Şubelerimizde üyelerimizi krizle birlikte bir korku kapladı. Bugün 'işimi kaybedersem yarın ne yapabilirim?' sıkıntısı vardı. Bunu 2009 yılının son çeyreğinde ve 2010 yılı içerisinde yavaş yavaş atlattırıyoruz. Açıklanan bilançolar da işverenlerin bu krizle birlikte 2009 ve 2010 yılı içerisinde büyük kârlar topladıklarını gösteriyor. Maalesef işçiler açısından durum aynı değil. Neden aynı değil? İşçiler kriz döneminde kazanılmış haklarına yönelik baskıları bu dönemde metal iş kolunda yaşayabilirler.

Kriz sürecinde esneklik uygulamaları diğer uygulamalar nedeniyle işverenler krizi atlattılar. Bugünkü ortamda işten atılmaların yanısıra hükümet tarafından çeşitli baskılar devreye sokuluyor. Kıdem tazminatının kaldırılması, esneklik, ikramiyelerin kaldırılması, fazla mesailerin kaldırılması gibi uygulamalar işverenler tarafından hayata geçirilmeye çalışılıyor.

Bizim artık bugünden sonra kaybedecek bir şeyimizin olmadığını en azından metal işçileri görüyor. Çünkü Türkiye'nin en büyük ve kurumsal işyerlerinin bulunduğu bölgemizde işçilerin açlık sınırının çok altında ayda 600-700 TL'ye çalıştığı gözlemleniyor. Bu 12-14-16 saat çalışmaya vücutlar dayanmıyor. İş yerlerinde bu krizle birlikte yüksek ücretli işçilerin işten atılması ve yeni işçilerin işe başlaması ön plana çıktı. Bu durum da metal iş kolunda bu dönem imzalanacak sözleşmenin yaşamsal bir toplu sözleşme olacağını gösteriyor. Çünkü sendikaların artık çalışanlarına söyleyebileceği bir şey kalmadı. Çünkü çalışanlar 8 saat çalışmanın 10 saate, 12 saate çıktığını, fazla mesailerin gittiğini, sosyal haklarının eridiğini ve yaşam standartlarının her geçen gün kötüye gittiğini görüyorlar.

- 2010-2012 MESS Grup toplu sözleşmelerinden beklentileriniz nelerdir?

BMİS olarak Mart ayından bu yana tüm bölgelerde iki üç toplantı yaptık. Bu toplantıları ilk etapta şubemizde MESS üyesi işyerlerinde çalışan işçilerle eğitim çalışmaları ve toplantılar biçiminde yaptık. Taleplerimizi ve birlikte nasıl hareket edeceğimizi belirledik. Daha sonra bölgemizdeki MESS üyesi iş yerleriyle ayrı ayrı toplanarak işçilerin beklentilerinin ne olduğu konusunda bir toplantı yapıldı. Son olarak merkez TİS komisyonunu toplayıp tüm bölgelerde

yapılan toplantıların özeti çıkarılarak merkez TİS komisyonu üyelerine bölgelerdeki değerlendirmeler aktarıldı.

Bu değerlendirmelerin en can alıcı noktası, yeni işe giren arkadaşlarımızın öncelikle yaşam standartlarının açlık sınırının altında kalmayacak bir zam yakalandıktan sonra onun üzerinde bir toplu sözleşme yapmaktır.

İkinci olarak gözlemlediğimiz ise bölgelerdeki kural dışı çalışmaya karşı çalışanların büyük bir tepkisinin olduğuydu. Bu toplantılarda, kural dışı çalışma konusunda işçilerin, patronun istediği zaman işe getirip istediği zaman göndermesini tasvip etmediklerini, fazla mesailerin gasp edilmesine göz yummayacaklarını, kıdem tazminatıyla ilgili değişikliklerde hem işverenlere hem hükümete karşı büyük bir tepkinin oluştuğu izlenimi aldık. Bunun haricinde çalışanlar 4 kişilik bir ailenin geçim düzeyini yakalamak istiyor. Onun üzerinden sözleşme yapmak istiyorlar. Kazanılmış hakları konusunda herhangi bir kayıp vermeden bu toplu sözleşmeyi bitirmek istiyorlar. Bu koşullar altında metal işçileri payına hangi taleple nasıl bir mücadele yürüteceğimizi merkez TİS komisyonumuzda dile getirdik.

Geçtiğimiz dönemlerde yaptığımız cuma eylemleri, fazla mesai etkinliklerinin haricinde bu dönem belki de bölgesel eylemlilikler (sadece Birleşik Metal üleriyle değil tüm metal işçilerini kapsayan) yapabiliriz. Bu çalışmalar tabii ki metal işçilerini doğru yolda yönlendirmek anlamında olacak. 2010-2012 toplu sözleşmesi içerisinde hükümetin ve işverenlerin metal işçilerine neler dayattığını ve bunların metal işçilerine neler getirdiğini gösterip mücadeleyi bu şekilde örmek istiyoruz. Bu mücadeleyi bölgemizdeki diğer sendikalarla ve sendikacılarla yani bu işin başında olan,

hakikaten bu mücadele sonucunda temsil ettiği kitlelerin kazanımlarını görebilecek sendikacılarla, şube yönetimleriyle, temsilcileriyle, fabrikadaki öncül işçilerle birlikte yapacağımıza bizler inanıyoruz. Bu doğrultuda çalışanlarla birlikte önce komitelerimizi kurduk. Öncelikle iç örgütlülüğümüzü güçlendirip diğer metal işçileriyle nasıl buluşabileceğimizi ortaya koyduktan sonra bu konuda üzerimize düşen görevleri hem bölgemizde hem de diğer bölgelerdeki metal işçilerine anlatıp bu toplu sözleşmeyi iyi bir şekilde bitirmeyi hedefliyoruz.

- Türk Metal'in bu süreçteki rolü sizce nasıl olur?

Türk Metal'i sendika olarak değil de artık kanıtlanmış bir mafya, bir çete örgütü olarak görüyorum. Bursa bölgesi bunların en yoğun örgütlü olduğu bir bölgedir. 30 yıldan bu yana yapılan sözleşmelerde hep ortaya çıkıp en iyi sözleşmeyi biz yaptık diyenlerin aslında arkalarına dönüp işçi sınıfını ne hale soktuklarını metal işçilerinin ve sınıf mücadelesinin nereye getirdiklerini görmeleri lazım. Bugün işçi sınıfının önünde en büyük engel bence sermayeden önce bu çeteler geliyor. Bu çetelerin işçiler tarafından yok edileceği gün yakındır.

Bu toplu sözleşme döneminde yalpaladıkları takdirde '98 yılını aşan bir tepkiyle karşılaşacaklardır. Bu örgütün yöneticileri bunu görüyorlar. Onun içindir ki kendilerine Ergenekon'dan yargılanan başkanları haricinde daha değişik bir hava vermeye çalışıyorlar. O çamuru kendi üstlerinden temizleyemiyorlar. İşçileri bölen, parçalayan ve kanını emip kendi hayatlarını idame ettirenler bugün aslında bir panik içerisindedir. Dün işverenlerin etrafında dolanıp onlar tarafından korunurlarken bugün artık o da yetmiyor. Çünkü işçiler artık onları çığneyip geçmek üzere yola çıktı. Bu toplu sözleşmede kıdem tazminatlarının 15 güne düşürülmesi isteniyor. Bunun politikasını da Türk Metal'e yaptırıyorlar. Aslında 30 günlük kıdem tazminatını da 15 güne düşürme konusunda hükümetle Türk Metal'in mutabakata vardığı duyularını kulağımıza geliyor. Bunları üyelerine anlatmakta sıkıntı duyuyorlar. Önümüzdeki toplu sözleşme konusunda biz metal işçilerine geçmiş dönemlerden büyük olmayacağını kendi üyelerimize söylüyoruz. Kendi tabanımıza anlatıyoruz ama yeterli midir? Değildir ve bu diğer metal işçilerine anlatılmalıdır. Geçen dönemki kıdem tazminatı ve esnek üretimi önümüze getirip sonra geri çekip belirli rakamlarla imzalayanlar bugün artık kıdem tazminatını önümüze getirip kaldıramayacaklarını çok iyi biliyorlar. Onun için kıdem tazminatıyla kazanılmış haklarla oynandığı taktirde şimdi buna bir kılıf arıyorlar. Bu kılıfı da uydurabilmiş değiller, işçinin tepkisinin çok sert olacağını biliyorlar. Metal iş kolunda Türk Metal'in hükümeti ve işvereni arkasına alarak günü kurtarmayacağını çok net görüyoruz. Metal işçilerinin bundan sonraki sözcüsünün BMİS olduğunu biliyoruz. Bu dönem değişimden bahsetseler de bu sarı sendikacıların bunun altında kalacaklarını düşünüyorum. Önümüzdeki günlerde işverenlerin talepleri ve hükümetin iş yasasındaki yapmış olduğu değişikliklerle çalışanlar yani işçi sınıfı karşı karşıya geldiği zaman bu tür sarı sendikacıları çığneyip geçeceklerine inanıyorum.

Birleşik Metal-İş üyesi Çimsetaş işçileriyle Metal TİS süreci üzerine konuştuk...**“Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!”**

- Fabrika ve çalışma koşullarınız hakkında bilgi verir misiniz?

- Çimsetaş işyeri temsilcisi: Çimsetaş kendi alanında döğme, döküm ve üretim olarak üç birimin aynı fabrikada olması açısından Türkiye’de bu alandaki tek fabrika olma özelliği taşıyor. Üretimimizin büyük bir bölümü ihracata yönelik çalışan bir fabrika. Çalışma koşullarımız çok ağır ve zamanla yarışıyoruz. Sürekli üretimi arttırma baskısı var.

- Çimsetaş işçisi: Ben döğme bölümünde çalışıyorum. 7,5 saatten sonra çalışma ağır geliyor. İş üretimi o kadar yükseldi ki önceden örneğin 100 üretiliyorsa şimdi 200’e çıktı. Aşırı derecede arttı. Önceden 4 vardiya vardı. Şimdi 3 oldu ama çalışma sistemimiz aynı, üretim kapasitesi yükseldi.

- TİS dönemiyle ilgili ne düşünüyorsunuz?

- Çimsetaş işyeri temsilcisi: MESS’in esnek çalışma, fiili çalışmaya göre sosyal hak ödeme gibi dayatmalarına imza atmamız kesinlikle mümkün değil. Kesinlikle grev deriz. Türk Metal Sendikası’nın bunları kabul edeceğini düşünerek bu yönde Türk Metal’in tabanını bilinçlendirmek asli görevimizdir.

- TİS ile ilgili talepleriniz nelerdir?

- Çimsetaş işyeri temsilcisi: Kendi taleplerimiz arasında düşük ücretli işçilerin menfaatine dayalı bir sözleşme istiyoruz. Sosyal haklarımızın düşük olduğunu düşünüyoruz. İzin parası, yakacak, çocuk, eğitim, evlenme, izin vb. haklarımızın yükselmesini istiyoruz. Bu yeni dönemde emeklilik yaşının yükseltilmesi sebebiyle ücretlerde kayıp çalışma saatinin düşürülmesi talebimiz de olacaktır.

- Çimsetaş işçisi: TİS taleplerimizden biri de

fabrikada performans belirlenirken sendikadan da bir yetkili olmasını isteyeceğiz. Keyfiligi kaldırmak istiyoruz.

- Bu sürece ilişkin şimdiye kadar yaptığınız hazırlık çalışmalarınız nelerdir?

- Çimsetaş işyeri temsilcisi: Şimdiye kadar iki defa TİS toplantısı yapıldı. TİS komisyonumuz var. Bütün işyerlerinde var. Genel merkezde TİS komisyonu toplantısı yapıldı. Şu anda taslağımız hazırlanmadı. Son halini almak üzere.

- Bu süreçte MESS’in dayatmaları karşısında nasıl bir hazırlık içindeisiniz?

- Çimsetaş işyeri temsilcisi: Mutlaka eylemsel süreçler olur. Geçen sözleşme döneminde olduğu gibi Cuma eylemleri, sakal eylemi, kokart eylemi gibi eylemler yapılacaktır.

- Yayınımız aracılığıyla metal işçilerine bir mesajınız var mı?

- Çimsetaş işyeri temsilcisi: Bütün işçilerin sendikacı olarak çalışmasını isterim. Üyelerin sendikalarını sorgulamalarını, kendi çıkarları doğrultusunda sendikaları zorlamalarını istiyorum. Metal işçiliği gerçekten zor bir iş. Şu an metal işçileri emeklerinin karşılığını alamıyorlar. Emeklerinin karşılığını alabilmeleri için bütün metal işçileri bir araya gelmek zorundadır. Bütün metal işçilerinin Birleşik Metal-İş’te birleşmelerini istiyoruz. Çünkü şu anda işçilerin hakkını savunan tek sendika Birleşik Metal-İş’tir.

- Çimsetaş işçisi: Metal işçisi arkadaşların birlik

beraberlik içinde olmalarını, haklarını aramalarını istiyorum. Ona yapılmış, buna yapılmış dememeler. Örneğin Türk Metal üyelerinin haklarını yedirmemeleri, sahip çıkmaları, sendikalarının ne yaptığını bilmelerini

istiyoruz. Çoğu kişi TİS dönemini bilmiyor. Birlikten güç doğar. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!

Kızıl Bayrak / Mersin

Ücretli kölelik kaderimiz değildir!

Burjuvazi ile proletarya arasındaki savaşta proletaryanın örgütlü olduğu dönemlerde kazandığı her hak, örgütlü gücünün zayıflamasıyla burjuvazinin saldırısına maruz kalmıştır. Bu eşyanın tabiatı gereği böyledir. Bu iki sınıf var olduğu sürece bu böyle olmaya devam edecektir.

İşçi sınıfı hak arama mücadelesi için kitlesel olarak alanlara döküldüğü dönemlerde ödediği bedellerin sayesinde iş kanununa az da olsa işçi sınıfı lehine maddeler yazdırabilmişti burjuvaziye. 1475 sayılı iş kanunu kısmen buna örnek verilebilir. Ancak Türkiye sınıf hareketi 2000 yılından sonra tarihinin en örgütsüz en dağınk ve güçsüz dönemini yaşamaktadır. Sermaye de bunu fırsat bilerek yürütücüsü olan dönemin AKP hükümetine iş kanunu değiştirtmiştir. 4857 sayılı iş kanunu getirilmiş, işçi sınıfının kâğıt üzerindeki hakları dahi ortadan kaldırılmış, işçi lehine çok az sayıda madde bırakılmıştır.

Örgütsüzlüğümüzden ve dağınkığımızdan kaynaklı patronların gasp etmek için saldırdığı haklarımızdan biri de yılbaşı ve 6. ay zamlarıdır. Yılbaşında asgari ücrete zam geldiğinden, 5-10 TL bile olsa zam olması çok meşru ve vazgeçilmez bir hak gibi kabul edilmektedir. Sermaye bu nedenle bu hakka dokunmamakta ama saldırıyı bir başka boyuta taşımaya da ihmal etmemektedir. Bu da “bölgesel asgari ücret”tir. Patronların şimdiye kadar bu konuda en başarılı oldukları iş 6. ay zamlarının gaspidir. İzmir, büyük şehirler içerisinde işçi sayısının çok fazla olduğu ancak asgari ücretin neredeyse 20-30 TL fazlasıyla çalıştırıldığı bir şehirdir. Bu haliyle de bizler, büyük şehrin ekonomisi küçük işçiler ordusunu oluşturuyoruz. İşin daha da kötü yanı bu durumun biz işçiler tarafından kanıksanmış olmasıdır. Asgari ücretin insanca yaşama seviyesinden çok uzak olması her 6 ayda bir aldığımız zamları bizim için daha da önemli yapmaktadır. Ancak bu hak bugün için fazlasıyla gaspedilmiştir ve işçi hafızasından çıkarılmaya çalışılmaktadır. Bu nedenle İzmir metal işçileri için Metal İşçileri Birliği’nin, metal grup toplu iş sözleşmelerindeki taleplerinden biri olan “İnsanca yaşamaya yeten ücret” talebi fazlasıyla önemli ve anlamlıdır.

İzmir’de Torbalı, Gaziemir Bölge, Çiğli OSB, Kemalpaşa OSB, Pınarbaşı, ve Bakırçay havzası temel sanayi havzalarıdır, işçi yataklarıdır. Gaziemir serbest sömürü bölgesinde işverenler vergi yükünden kısmen kurtuldukları için bu farkı da işçilere verdiğinden, buradaki işçilerin maaşları asgari ücretten fazla olmaktadır. Bakırçay havzasındaki demir-çelik fabrikalarında da asgari ücretten 30-40 TL daha fazla alınabiliyor. Çiğli ve Kemalpaşa OSB’de ise asgari ücret uygulanıyor. Torbalı’da köyden gelen işçi üfusu biraz daha fazla olduğundan burada asgari ücretin altında maaş alan işçilerin oranı oldukça fazladır. Pınarbaşı’ndaki eski büyük fabrikalarında asgari ücretten biraz fazla ödenmektedir. Ama İzmir’de işçi sınıfı ezici bir çoğunlukla asgari ücrete çalıştırılmaktadır. Senede bir kez zam almakla 2 kez

zam almak arasında az da olsa fark vardır. Bu zam her 6 ayda alınırsa işçiler uzun vadede ekonomik olarak biraz daha rahatlayacaklardır. Aynı zamanda işçiler bu haklarını patronlara yedirmemiş olacaklardır. Tabii bu zammın en önemli özelliklerinden biri de insanca yaşama koşullarını kolaylaştıracak bir miktarda olmasıdır.

Benim çalıştığım sanayi bölgesinde de 6. ay zamları unutturulmak istenmektedir. Yılbaşı zammı tek geçerli zam olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. O da asgari ücret düzeyindedir. Özellikle kriz döneminde işçi sınıfı karşısında örgütsel ve psikolojik üstünlüklerini de kullanarak bu hakkın üstüne yattılar. Fabrikalardan buna yönelik tek bir ses çıkmadı neredeyse. Öyle ki ikramiyelerimizi ödemediler, 6. ay zammımızı vermediler ve niyetleri yılbaşında da zam vermemektir. Ancak krizi bahane edenlerin kârına kâr katışı, giden mal yüklü tırlardan gözlemleniyordu. Bütün bunlar işçilerin bireysel ve örgütsüz homurtularına maruz kalınca herkese göstermelik 30 TL zam yaptıklarını açıkladılar. Aradan geçen 6 ay boyunca yine kendiliğinden iş bırakma eylemi olunca fabrikanın tarihinde şimdiye kadar yapılmamış olan en yüksek zam yapıldı.

Bir hakkı koruyabilmek onu kazanmaktan daha zordur. Çünkü bu hakkı kazanırken düşmanımızla karşılaşır ve o an kozlarınızı paylaşırsınız. Ama düşmanınız yaşadığı sürece o hakkınızı korumak için uyanık ve hazır olmak zorundasınızdır. Maalesef kaybedilmiş birçok hakkımız gösteriyor ki biz işçiler yeterince uyanık ve hazır olmamışız. 6. ay zamlarına karşı uzun zamandır bir saldırı var. Ancak bu hakkımız yasal olarak ve fiiliyatta henüz tamamen gasp edilmiş değil. Dertleri her ne kadar bu olsa da. O nedenle sahip çıkmak için geç kalmış sayılmayız. Bu hak halen bizim. Ama bu hakkımızı da güvenceye almamız gerekiyor. Bu da işçilerin birliğiyle sağlanabilir. Mesela her 6. ayda bir zammın olduğu sözleşmenin geçerli olduğu bir fabrikada çalışırsak, tabanın gücünü örgütlersek bu hakkımızı gasp ettirmeyiz.

Bugün patronlar yaşamımızı o kadar çok cehenneme çevirmişler ki her zamankinden daha fazla insan olmaya ihtiyacımız vardır. Patronları bizi hem ekonomik yönden çökertmekte ve bu sayede de kendine daha fazla bağlayarak düşkünleştirmektedir. Aynı zamanda daha fazla köleleştirmekte, bilincimizi benliğimizi yok etmekte, dumura uğratmaktadır. Ancak biz işçiyiz, biz insanız. Bugün her zamankinden daha fazla insan olmaya ve onurumuzu korumaya ihtiyacımız var. 6. ay zamlarımıza sahip çıkalım. Değil 6. ay zamları, patronlar bizden bir kibrit çöpü bile isteseler onlara vermeyelim. Bütün haksızlıkların karşısına dikilelim. İşimiz, onurumuz, geleceğimiz için insanca yaşam ve çalışma koşulları için örgütlenelim ve hak arama mücadelesini büyütelim.

İzmir’den bir metal işçisi

Hindistan, Çin, Pakistan ve Avrupa'da "sel felaketleri..."

“Doğal afetler”in yıkıcı etkisini sınırlamanın yolu sistemi yıkmaktır!

Pek çok ülkede sıcaklık mevsim normallerinin üzerinde seyrederken, Hindistan, Çin, Pakistan gibi Asya ülkeleri ile bazı Avrupa ülkelerinde muazzam yıkımlara yol açan seller oldu. Özellikle Asya ülkelerinde binlerce kişinin ölümüne, milyonlarca insanın yardıma muhtaç duruma düşmesine neden olan sellerden zarar görenlerin sayısı ise, on milyonlarca kişiye ulaştı. Son olarak Pakistan'da etkili olan seller, ülkenin yoksul emekçileri için ağır bir yıkıma yol açtı.

Yüzlerce köyün sular altında kaldığı son 80 yılın en şiddetli sellerinde, 1600'ü aşkın kişi hayatını kaybetti. Pakistan'ın hem güneyi hem de kuzeyinde etkili olan sellerden etkilenenlerin toplam sayısı 14 milyonu aşarken, 4 milyon kişi de yiyecek yardımına muhtaç duruma düştü.

Her ülkede olduğu gibi, Pakistan'da da sellerde en ağır bedeli ödeyen yoksul emekçiler oldu. Ülkedeki kokuşmuş Amerikancı rejim, olası seller için herhangi bir önlem almadığı gibi, feci bir durumda hayatta kalma mücadelesi veren halka da gerekli yardımı ulaştırmakta son derece ağır davranıyor. Bu akıl almaz ihmallerden dolayı halkta gerici rejime karşı büyük bir öfkenin biriktiği bildiriliyor.

Ülke büyük bir "felaket"le boğuşurken, Cumhurbaşkanı Asif Ali Zardari, Avrupa ziyaretini erteleme gereği bile duymamıştır. Milyonlarca insanın ölüm/kalım savaşı vermesiyle ilgilenmeyen devlet başkanı, emperyalist efendileriyle yapacağı görüşmelere öncelik tanıdı.

Ülkemizde olduğu gibi Pakistan'da, Çin'de, Hindistan'da, Avrupa'da, ABD'de ve diğer ülkelerde, "doğal afetler" öncelikle emekçileri vuruyor.

Kapitalist sistemin baskı ve sömürüsüne maruz kalan emekçiler, çoğu durumda istenirse önlenebilecek "doğal afetler" in de bedelini ödüyorlar.

Kapitalist/emperyalist sistemin efendileri, büyük yıkımlar gerçekleştikten sonra sahneye çıkıp "yardım" ediyorlar. Dünyayı yağmalarken "doğal afetler" e de davetiye çıkartan bu güçler, sembolik yardımlarla kendilerini temize çıkarma hesabı yapıyorlar.

"Doğal afetler" in hem sıklığı hem de şiddetinde görülen dramatik artış, "aşırı üretim/aşırı tüketim" döngüsünü esas alan kapitalist sistemin "anarşik"

yapısıyla dolaysız bağ içindedir. Azaltılmak bir yana giderek arttırılan karbondioksit salınımının küresel ısınmayı tetikleyip ekolojik dengeyi bozması, yeni felaketlere kapı aralamaktadır.

Sömürü ve kölelik esasına dayalı olan kapitalist sistem, sadece milyarlarca insanı işsizlik, yoksulluk ve sefaletle mahkum etmekle kalmıyor, çatışma ve savaşları da körükleyerek muazzam yıkım ve katliamlar da yaratıyor. Bunların yanı sıra doğal zenginlikleri de pervasızca yağmalayan bir sistem olan kapitalizm, ekonomik/sosyal alanlarda olduğu kadar, ekolojik alanda da insan soyunu barbarlık içinde çöküşe doğru hızla sürüklüyor.

Kapitalist/emperyalist sistemin egemenliği devam ettikçe, ekonomik/sosyal sorunlara çözüm üretmek mümkün olmayacaktır. Tersine kapitalizmin küresel krizi, milyarlarca insanı etkileyen bu sorunların giderek derinleştiğini gözler önüne sermiştir. Gelinek yerde ekolojik dengenin bozulması açısından da aynı durum geçerlidir.

Enerji tüketimini kısıp atmosfere karbondioksit salınımını azaltmak, küresel ısınmadaki artışı durdurmak, ekolojik dengede olası altüst oluşları önlemek için, insan soyunun yaşam biçiminde köklü değişikliklerin şart olduğu konusunda kayda değer bir tartışma kalmamıştır. Buna karşı, olası "felaketler" i durdurmak veya etkisini azaltmak için gerekli olan köklü önlemleri sermayenin vahşi egemenliği altında almak da mümkün değildir. Bu gidişata dur denemediği sürece, Pakistanlı emekçilerin maruz kaldığı yıkımların daha da ağırlığının dünyanın dört bir yanında görülmesinin önüne geçmek söz konusu bile olmayacaktır.

Kapitalist/emperyalist sistem, insan soyunu birçok açıdan barbarlık içinde çöküşe doğru hızla sürüklüyor. Yerküre üzerindeki yaşam alanlarının savunulup, insan soyunun barbarlık içinde çöküşten kurtulabilmesinin tek yolu var; o da tüm kurumlarıyla birlikte sermayenin vahşi egemenliğine bir an önce son vermektir.

Faşist saldırılar Berlin'de protesto edildi

Almanya'nın başkenti Berlin'de, İnegöl ve Dört Yol'da Kürt halkına yönelik gerçekleştirilen linç girişimleri protesto edildi.

7 Ağustos günü Berlin Demokratik Halk Meclisi tarafından örgütlenen yürüyüş Türkiyelilerin yoğun olarak oturduğu Kreuzberg Oranien Platz'da başladı. Yaklaşık iki saat süren yürüyüşün sonunda miting alanı Hermanplatz'a gelindi. Burada yapılan konuşmalarda ise Kürt halkına karşı büyük bir linç kampanyasının devlet eliyle başlatıldığı, bu kampanyanın ise AKP ve MHP olmak üzere ülkücü-faşist çeteler aracılığıyla hayata geçirildiği vurgulandı. Kürt halkına, açılım adı altında linçin reva görüldüğü belirtildi.

Konuşmalarda ayrıca altı çizilen bir diğer konu ise, Türk ordusunun yıllardır savaşmasına rağmen gerilla mücadelesini yenilgiye uğratamadığını, bu durumun neticesinde ise şiddetin ülkücü-faşist çeteler aracılığıyla yapılan linç girişimleriyle sivil halka yönlendirildiği oldu. Devletin bu tutumu karşısında halkların kardeşliğini savunmanın önemi vurgulandı.

Tüm devrimci, ilerici güçlerin Kürt halkına karşı gerçekleştirilen linç girişimleri karşısında daha duyarlı ve aktif bir tutum ve destek içerisinde olmaları gerektiği vurgulanarak eylem bitirildi.

Yaklaşık 250 kişinin katıldığı yürüyüşe BİR-KAR da destek verirken "Kürt halkına dönük faşist saldırganlığa karşı... İşçilerin birliği halkların kardeşliği şiarını yükseltelim!" başlıklı BİR-KAR bildirisinin dağıtımı yapıldı.

Halil Bakırcı'dan sonra bir AKP klasiği daha...

Başbakan'a üç eşli danışman!

Rize belediye başkanı Halil Bakırcı'nın Kürt kuma alınması önerisinin, her fırsatta kadınlara 3 çocuk doğurmalarını tavsiye eden başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın kadın örgütleriyle yapılan son "açılım" toplantısında kadın ile erkeğin eşit olmadığını söylemesinin tepki toplamasının ardından şimdi de başbakan danışmanlarından Ali Yüksel'in 3 eşli olduğu ortaya çıktı.

Ali Yüksel'in kadrosu 'başbakanlık danışmanı' olarak gözükmüyor ve fiilen Devlet Bakanı Faruk Çelik'in diyanet işleri konusunda danışmanlığını yapıyor. Eski Avrupa Milli Görüş Teşkilatı Genel Başkanı Ali Yüksel aynı zamanda AKP Grup Başkanvekili Suat Kılıç'ın da kayınpederi. Yani AKP içinde "sağlam" bir yere sahip.

Ali Yüksel'in "çok eşli" olduğunun ortaya çıkması yeni değil. Gazeteci Fehmi Çalmuk'un 2004'te yazdığı ve çok eşliliğin konu edildiği 'Merak edilen kızlar' kitabında Ali Yüksel de geçiyor. Kitapta eski Avrupa Milli Görüş Teşkilatı Genel Başkanı olan ve Almanya'da 'şeyhülislam' seçilen Ali Yüksel ve üçüncü eşi Dilber Yüksel'le yapılan röportaj da yer alıyor. Eşini "beyaz atlı prens" olarak tanımlayan Dilber Yüksel çok eşli yaşamın kurallarını da benimsemiş gözükmüyor. Öyle ki yapılan röportajda eşinin adil olduğunu, her gün birine gittiğini, sıra atlamadığını vb. anlatıyor. Dilber Yüksel, çok eşliliği kabul etmesine rağmen Ali Yüksel'in dördüncü evliliğini nasıl karşılayacağı sorusuna ise "Evlenmesin dersem haksızlık yapmış olurum. Onun hakkıdır. Ama hanım olarak, onu seven biri olarak istemem. Çok kırılırım" yanıtını vermekten de geri durmuyor. Röportajda çok eşliliği "sünnet bir ibadet" olarak tanımlayan Ali Yüksel ise niyetinin dörde kadar gitmek olduğunu ama onu da "Allah'ın bileceğini" belirtiyor.

Ali Yüksel bu yıl, CHP Konya Milletvekili Atilla Kart'ın soru önergesiyle yine gündeme geldi ve Başbakanlık'ta danışman olduğu ortaya çıktı. Oysa 'çok eşlilik' 1929'dan beri Türkiye'de suç. Türk Ceza Kanunu'nun 230. maddesine göre, evli olmasına rağmen, başkasıyla evlenme işlemi yaptıran kişi altı aydan iki yıla kadar hapisle cezalandırılması gerekiyor. Ancak aleni bir suç var iken, Ali Yüksel hakkında ne cezai bir işlem başlatılıyor ne de Başbakanlık Danışmanı olarak geçen Yüksel'in görevden alınması gündeme geliyor.

Ali Yüksel bu gücü nereden alıyor?

AKP'nin hükümeti döneminde dinsel gericilik önemli bir güç haline geldi. Devletin kurumlarının büyük çoğunluğuna yerleşen bu gerici güçler, ekonomide olduğu kadar toplumsal hayatta da önemli mevziler kazandılar. Böylelikle toplumun dokusunda da önemli değişiklikler yapma olanağı elde ettikleri kadar, kendi çizgilerini büyük bir pervasızlıkla ifade etme ve hayata geçirme gücü bulabildiler.

Ali Yüksel'in çokeşliliğinin bilinmesi ve halen de Başbakanlık'ta görevini sürdürüyor olması bu açıdan şaşırtıcı değil. Zira bu devletin meclisinde de iki eşli oldukları bilinen AKP'li milletvekilleri, çok eşliliği savunabilen ve halen partisinde ve belediyede yerini koruyabilen bir belediye başkanı var. Dahası kadın ve erkeğin eşit olmadığını alenen söyleyen bir Başbakan var.

Kendi yasalarını bile fiilen çiğneyenlerin, kadını değersiz görenlerin, eşitsizliği meşru gösterenlerin karşısında "toplumsal hayatın her alanında kadın ve

erkeğin eşitliğini" her zamankinden daha fazla savunmak gerekmektedir.

Sakine Aştiyani ölümü beklemeye devam ediyor!

İran'da recm cezasına çarptırılan Sakine Aştiyani bir süredir uluslararası kamuoyunun gündeminde. Aştiyani, eşinin ölümünün ardından iki kez evlilik dışı ilişki yaşadığı iddiasıyla önce kırbaç cezasına çarptırıldı ve bu cezası infaz edildi. Sonrasında, bu iki erkekten birinin kocasının ölümüyle alakalı olduğu başka bir mahkeme tarafından iddia edildi. Ardından Aştiyani hem cinayet, hem de zina suçlamasıyla ölüm cezasına çarptırıldı. Önce recm (taşlayarak öldürme) cezası verilmesine rağmen kamuoyunun tepkisi sonucu cezası asılma biçimindeki idama çevrildi.

Geçtiğimiz günlerde gizlice İngiliz The Guardian gazetesine açıklamada bulunan Aştiyani, İran hükümetinin kamuoyunu oyalayarak kendisini gizlice idam etmeyi planladığını söyledi.

İdama mahkum edilme süreci ile ilgili de şu açıklamalarda bulundu: "Zina davasında suçlu bulundum, cinayet davasından beraat ettim. Kocamı öldüren adamsa, teşhis edildikten sonra hapse mahkum edildi ama idam cezasına çarptırılmadı. (...)

Çünkü ben bir kadınum. Çünkü bu ülkede kadınlara her şeyi yapabileceklerini düşünüyorlar. Onlara göre zina, cinayetten çok daha büyük bir suç. Tabii her zina suç sayılmıyor; zina yapan bir adam hapse bile atılmayabilir ancak bir kadın için bu suç, dünyanın sonu demektir. Çünkü ben, kadınların kocalarından boşanma hakkının olmadığı, kadınların temel haklarından yoksun olduğu bir ülkede yaşıyorum."

Aştiyani'nin recm cezası, ailesi ve avukatlarının çabaları sonucu uluslararası kamuoyunun gündemine girdi. Kuşkusuz kimi batılı güçler ve medya organları, Aştiyani'nin durumunu nükleer kriz yaşanan İran'ı ve yönetimini bir kez daha teşhir edebilmek için ve bu nükleer çatışmanın bir aracı olarak kullanıyorlar.

Ancak ilerici kesimlerin, insan hakları örgütlerinin bu çıkar çatışmalarının dışında çok temel bir talebi var. Sakine Aştiyani şahsında kadınların eşitliği ve özgürlüğü!

Eğitim Sen "kız-erkek ayrı okusun" önerisini değerlendirdi

Milli Eğitim Şurası Bölge Ege Çalıştayı'na İzmir İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından sunulan "kız-erkek okullarının ayrılması" önerisi üzerine Eğitim Sen bir açıklama gerçekleştirdi.

Bu önerinin eğitimde muhafazakârlaşmanın yeni bir adımı olduğunu söyleyen Eğitim Sen, söz konusu önerinin eğitim sisteminin geleceğine ilişkin önemli kararların alınacağı 18. Milli Eğitim Şurası kapsamında gerçekleştirilen Ege Bölge Çalıştayı'nda gündeme getirildiğini hatırlattı. İzmir İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün çalıştaya sunduğu raporda, ortaöğretime erişim ve devamın sağlanmasında bölgesel, kültürel ve geleneksel nedenlerden dolayı sıkıntı yaşandığını belirterek bu sıkıntının ortadan kaldırılması için kız ve erkek okullarının belirli bölgelerde ayrı ayrı kurulması önerisini sunduğu ifade edildi.

"Kız ve erkek okullarının ayrılması konusu, zaman zaman okullarda artan cinsel istismar olaylarına karşı önlem olarak dile getirilmektedir. Gerek İzmir İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün dile getirdiği 'kente göçle gelenlerin kültürlerinden kaynaklı engeller' gerekçesi gerekse de okullarda artan şiddet ile cinsel istismar olaylarının azaltılması gerekçesi, kız ve erkek okullarının ayrılması önerisinin haklı çıkarmaya yetmemektedir." denilen açıklamada her şeyden önce "kültürel nedenlerden dolayı kız çocuklarının karma okullara gönderilmediği" iddiasının, somut verilerle desteklenmediği sürece kente göçle gelenlerin ötekileştirilmesinden ve damgalanmalarına hizmet etmekten başka anlam taşımayacağı belirtildi.

Mevcut iktidar döneminde milli eğitim bürokrasindeki kadrolaşmanın ve bu kadrolaşmaya hâkim olan dünya görüşünün bu önerinin getirilmesinde etkili olduğu ifade edilirken 18. Milli Eğitim Şurası için çağrılan katılımcıların arasında Eğitim Sen temsilcisinin bulunmamasının bir tesadüf olmadığı ifade edildi.

Referandum ve Kürtler

M. Can Yüce

Bazı arkadaşlar, Kürdistan'da siyasetle ilgili birçok çevre ve kişi, AKP'nin Meclis'ten geçirip referanduma sunduğu Anayasa değişiklikleri paketinin Kürtlerin lehine olduğunu, bu nedenle Kürtlerin oylarını "evet" yönünde kullanmaları gerektiğini yazmakta ve söylemektedirler.

Kuşkusuz, yapılan değişikliklerin, var olan Anayasa maddelerine göre belli "ileri" yönler taşıdıkları söylenebilir. Ancak bununla birlikte burada üzerinde durulması gereken bazı noktalar var.

Birincisi şu: Bu paketin özündeki temel neden, demokratikleşme, 12 Eylül ile hesaplaşma ve başta Kürtler olmak üzere bu düzen tarafından ezilen "kesimleri" belli ölçülerde "rahatlatma" düşüncesi ve amacı değildir; bu, çok açıktır. Bir hafta önceki yazıda vurguladığımız gibi, AKP "iktidar yürüyüşünde" önünü ve yolunu düzlemek, önündeki engelleri "temizlemek" istiyor. Bu, onun temel hareket noktasıdır!

İkincisi; bunu yaparken Kürtlerin varlığını tanıyan, belli ölçülerde haklarını teslim eden politik bir programa sahip mi? Sahipse ne kadar? Bunun somut işaretleri nelerdir?

"Açılım" laflarının havada uçuştığı dönemde, iktidar kavgasını, belli bir "politik programla" birlikte götürüyor izlenimini veriyordu. Ancak "Habur Vakası"ndan sonra bu izleniminin altının boş olduğu ortaya çıktı. Özel savaştan, inkâr ve imha programından başka bir programının olmadığı da öyle... Bir kez daha şunu gördüler ki, iktidar savaşında "açılım", "yeni bir ulus tanımı" gibi yaklaşımlar, son derece "tehlikeli" silahlardır, sahibinin elinde patlamaya hazır birer bomba niteliğindedir. Dolayısıyla hızla özel savaş söylem ve silahlarını yeniden kuşandılar ve bu konuda hiç kimseden geri olmadıklarını kanıtladılar. "Açılım" edebiyatını sürdürmeleri durumunda iktidar savaşını yürütmek bir yana, tam bir çözülmeyi yaşayabileceklerinin işaretlerini aldılar. Hem de kendi içlerinde. Bilindiği gibi AKP, önemli bir MHP kökenli kadro ve tabana dayanmaktadır. Bir bu, bir de tüm ırkı, şoven ve özel savaşçı güçlerin topyekûn saldırıları altında kalabilirdi. Daha da önemlisi ve belirleyici olanı ise, AKP'nin TC'yi "reform etme" programına ve niyetine gerçekten sahip olmamasıdır!

Eğer öyle olsaydı bir referandumu göze alacak kadar önem verdiği Anayasa paketi içinde Kürtler açısından kimi kırıntılara yer verir ve BDP'nin desteğini almak için belli bir çaba içinde olurdu. Ama bunların hiçbiri olmadı. Bu, rastlantı değil, çok bilinçli ve hesaplı bir yaklaşımdı. Özellikle Kürt sorunu konusunda hiçbir kırıntıya yer vermediler. Bunun oluşan politik ve psikolojik ortamda kendisine puan kaybettireceğini, iktidar savaşında "karşı cephenin" elini güçlendireceğini düşünüyorlardı. Kürdistan sorunu konusunda bu kadar samimiyetsiz ve özel savaşçılık konusunda "diğerleri" ile yarışan bir parti ve hükümetin iktidar oyunlarında Kürtlerin payanda olmasını istemek, bunun da kendilerinin lehine olacağını söylemek, en yumuşak ifadeyle, ayrıntılara takılıp esası görmemek demektir!

Bu Anayasa değişikliklerinin hangi maddesi Kürtlerin, emekçilerin yararınadır? Değişiklik öncesi maddeler de kuşkusuz Kürtlerin ve emekçilerin lehine değildiler. Ancak burada veba ile kanser arasında tercih yapmak zorunda mıyız? Kaldı ki, bu tercih zemini "bize" ait değil, "atlar ile fillerin tepiştiği" bir zemin...

"Evet" demezen, "statükodan yana" bir tavır takınmış olursun ya da "ergenekon yanlısı" bir tutum

almış olursun gibi ucuz yakıştırmalar da yapıyor. Hemen vurgulamalıyız ki, bu tür damgalayıcı tanımlamalar, her şeyden önce "demokratik" değildir. Özgür tartışma zeminini ortadan kaldıran yaklaşımlardır. Tekçi, despotik ve kendi "doğrularından" başka doğru tanımayan susturucu ve demagogik yaklaşımlardır. Öncelikle despotik politika ve politik kültürden çok çekmiş ve çekmeye devan eden Kürtlerin, Kürt aydın ve siyasetçilerin bu tür yaklaşımlardan son derece uzak durması, hatta buna karşı etkin bir tutum geliştirmesi gerekmektedir.

Yeniden referanduma sunulan Anayasa değişiklikleri paketine dönecek olursak, şunları eklememiz gerekir. Bu paket 12 Eylül ile bir hesaplaşma paketi değildir. Anayasanın geçici 15. maddesi kaldırılıyor; evet ama bunun gerçekte pratik bir anlamı var mı? Elbette bu maddenin kaldırılmış olması çok iyidir ama pratik ve hukuksal sonuçlar doğurmaktan uzaktır. Bu, hukuksal bir yargılama sürecini açmayacaktır. "Zaman aşımı" kuralı geçerli olduğu için böyle bir yargılama süreci olmayacaktır. AKP, gerçekte samimi olsaydı, CHP'nin sunduğu 12 Eylül süreci için zaman aşımı kuralını işlemez kılabilir, tek bir cümlelik ekle bunu sağlayabilirdi. Ancak AKP bunu reddetti, 12 Eylül'ün sorumlularından hukuksal olarak hesap sorma olasılığının önüne geçti. Pratik ve hukuksal hesaplaşma olanağı olmamakla birlikte bu maddenin kalkmış olmasının psikolojik ve politik anlamları vardır. Türkiye'de de darbecilerin yargılanabileceği düşüncesinin gelişmesi önemlidir, olası darbeciler üzerinde psikolojik ve politik baskı yapabilecek bir anlama sahiptir!

12 Eylül ile hesaplaşmak, kuşkusuz, 12 Eylül'ün politik ve hukuksal zemininin dışında ve karşısında bir konumda olmakla mümkündür! Bu hükümet ve düzen partileri, 12 Eylül Anayasası, onun yarattığı kurumlar, temel yasalar üzerinde varlık buluyor ve o zemin üzerinde siyaset yapıyorlar. Neden partiler ve seçim yasalarına dokunma gereğini duymuyorlar? Neden hemen hemen her çevre tarafından yüksek bulunan seçim barajı indirilmiyor veya tümünden ortadan

kaldırılmıyor? Bu sorunun iki temel nedeni var:

Bir: Kürtlerin politik bir güç olarak meclislerinde temsil edilme şansını işin başından önlemeyi amaçlıyorlar.

İki: Yüksek seçim barajı, en yüksek oyu alan partiye aldığı oyların çok üzerinde milletvekili seçilmesini olanaklı hale getiriyor. Örneğin, üçte birlik bir oy oranı ile üçte iki oranında sandalye sahibi olmak olanaklı hale geliyor. Bugün AKP bu kadar sandalye sahibi ise bunda yüksek seçim barajının etkisi çok büyüktür.

Dolayısıyla bu tür konularda 12 Eylül ile hesaplaşma gereğini duymuyorlar. Peki, bu paketin içinde bunun gibi temel konularda neden tek bir imada dahi bulunulmuyor?

Nedense karşılaştırma yapılırken hep en geri nokta ve ölçüler esas alınıyor; olması gereken nokta ve ölçüler değil. Anılan pakete yaklaşım da böyle... Daha da önemlisi işin özü, paketin arkasındaki temel dürtüler gözlerden kaçırılıyor. Öyle olunca "şu şu madde değişikliği kötü mü" gibi sorular soruluyor ve "biz" ikna edilmeye çalışılıyor.

Bugün meydanlarda ve medyada sergilenen bayağı burjuva ve bu düzen siyasetçiliğini, hiçbir ahlaki ölçüyle bağdaşmayan samimiyetsizlikleri teşhir etmeden, gerçekleri bütün çıplaklığı ile açıklamadan tutarlı bir konumda kalmak, devrimci yurtsever bir yürüyüşün sahibi olmak mümkün mü?

Biz, üzerimizde süren egemenlik savaşının payandası olmayı reddediyoruz. Biz, onun veya bunun değil, kendi zeminimizde ve kendi bağımsız duruşumuzla politika yapmak durumundayız. Gelecek ve özgürlük ancak bu yaklaşımla kazanılabilir. Bugüne kadar kaybedişimizin en temel nedeni, "**kendimize**" ait stratejik bir "**duruşumuzun**" olmamasıdır! Yüksek politika yaptığını iddia edenlerin en yüksek hedef olarak "**Demokratik Özerklik**" koymaları, bu stratejik duruş yoksunluğunun en somut göstergesi değilse nedir?

Referandum ve "Demokratik Özerklik" konusunu bir sonraki yazımızda değerlendirmeye çalışacağız...

Mamak 7. Kültür Sanat Festivali gerçekleştirildi...

“Geleceksizliğe ve güvencesizliğe karşı örgütlü mücadeleye!”

Mamak 7. Kültür Sanat Festivali 6-7-8 Ağustos tarihlerinde gerçekleştirildi.

1. gün: 3 bin emekçi yan yana geldi

Sermaye devleti festivali, bu yıl da engellemeye çalıştı. Ancak her türlü baskıya ve engelleme çabasına rağmen Mamaklı emekçiler “gündüzlerinde sömürülmeyen gecelerinde aç yatılmayan bir dünya” mücadelesinin etrafında halaylarla, türkülerle yan yana geldi.

Mamak Belediyesi, park alanındaki elektriği keserek festivalin yapılmasına engel olmaya çalıştı. Farklı yerlerden alınan elektrik ise, ses düzeninin ve elektrik tesisatını ihtiyacını karşılamadı. Jeneratörde yaşanan teknik sorunlar ve etkinliğin ilk saatlerinde başlayan sağanak yağmurdan kaynaklı açılış etkinliği 1,5 saat gecikmeyle başladı.

Açılış konuşmanın ardından sahneye Gökhan Kılıç çıktı. Programın gecikmeli başlamasından kaynaklı Mustafa Özarslan etkinlikte yer alamadı.

Mamak İşçi Kültür Evi adına yapılan konuşmada geleceksizliğe ve güvencesizliğe karşı örgütlenme ve mücadele çağrısı yapılırken Mamak İşçi Kültür Evi’ni sahiplenmenin önemi vurgulandı.

Konuşmanın ardından oynanan Ve Sanat Tiyatro Atölyesi’nin oyunu ilgi ile izlendi. Ardından Umut Yurdusar ve Yeter Sarıateş türküler, devrimci marşlar ve halaylarla sahneye çıktı.

BDSP’den boykot çağrısı

Festivalde BDSP adına sermaye düzeninin referandum oyununa karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltme çağrısının yapıldığı bir konuşma gerçekleştirildi. İşçi ve emekçilerin karşısına çıkartılan “evet”in de “hayır”ın da aynı safta yer aldığı ifade edildiği konuşmada, sermaye devletinin anayasa referandumunu aldatmacasına karşı devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesi gerektiği vurgulandı.

BDSP konuşmasını Sincan İşçi Derneği Müzik Atölyesi’nin çalışmaları izledi. Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu’nun devrimci ezgileri ile söylenen türküler ve çekilen halaylardan oluşan programı da ilgi ile dinlendi.

2. gün: Referandum oyunu tartışıldı

Festivalin 2. gün programı çocuklarla yapılan resim atölyesi ile başladı. Ve Sanat topluluğunun yönlendirilmesi ile çalışmaya 20 çocuk katıldı.

Devrimci Liseliler Birliği “Gençlik geleceğini tartışıyor” şiarlı bir söyleşi gerçekleştirdi. Söyleşide gençliğe dayatılan geleceksizlik, meslek liselerinde staj sömürüsü, okullardaki polis baskısı ve paralı eğitim uygulamaları tartışıldı.

Etkinliğin devamında Mamak İşçi Kültür Evi’nin çocuklardan oluşan bağlama grubunun dinletisi, **Ve Sanat Tiyatro Topluluğu**’nun sergilediği oyun, **Ersin Perçin Şelpe** deyişleri yer alırken müzisyen **Taylan** da Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu ile birlikte sahneye çıktı.

Mamak İşçi Kültür Evi adına yapılan konuşmalarda aile hekimliği uygulaması üzerinden sağlık hakkının gaspı ve ticarileştirilmesi ele alınırken sermaye iktidarın, işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenmesine karşı arttırdığı baskı ve zordan bahsedildi.

Ağır çalışma koşullarından meslek hastalığına yakalanan **Bu-Se Metal** işçisi **Yunus Dönmez**’in konuşması alanda büyük bir etki yarattı.

BDSP konuşmasında ise kapitalist sömürünün işçilerin yaşamını tehdit edecek boyutlara ulaşmasının Yunus Dönmez örneğinden daha iyi anlaşıldığı vurgulanarak, işçi sınıfının ve emekçilerin örgütsüzlüğünün sonucunda sorunlarımızın daha da arttığı belirtildi. BDSP’nin referandum oyununa karşı boykot tutumunu anlatan konuşma “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganıyla son buldu.

Referandum oyununa karşı boykot tutumu festivalde en çok konuşulan ve emekçilerle tartışılan gündem oldu. Oldukça sert ancak anlamlı tartışmalarla düzenin işçi ve emekçilerin bilincinde yarattığı yanılısma ve tahribatı kırma hedefiyle hareket edildi.

3.gün etkinliği

3. gün etkinliği sabah yapılan kahvaltı ile başladı.

Kahvaltı bittikten sonra festival alanı ve standlar düzenlenmeye başlandı. Festival çocuklarla birlikte yapılan resimlerle birlikte başladı. **Barış Çetin**’in türküleriyle etkinlik programı devam etti. Barış Çetin’in Türkçe ve Kürtçe türküler eşliğinde çekilen halayların ardından **Ve Sanat Tiyatro Atölyesi**’nin hazırladığı oyunlar emekçiler tarafından ilgiyle izlendi. Program **Mamak İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu**’nun şiir dinletisi, **Deniz Arslanbaş**’ın türküleri, **Mamak İşçi Kültür Evi Halkoyunu Atölyesi**, **Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu** devrim şehitleri anması ile devam etti.

Festival programına gündemlerinin yoğunluğundan kaynaklı gelemeyen **ÇEL-MER** işçileri ve **Tersane İşçileri Birliği Derneği**’nin yolladığı mesajlar emekçilerle paylaşıldı. Mesajlar emekçiler tarafından dikkatle dinlenirken güçlü bir alkışla karşılandı. İzmir’den **Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi** çalışanlarının ve Partizan’ın mesajları da program içerisinde okundu.

BDSP adına yapılan konuşmada ÇEL-MER direnişi selamlanırken, referandum gündemi de ele alındı. Referandum gündemi festivalin son gününde de, gün boyu işçi ve emekçilerle sıklıkla tartışıldı.

Festivalin 1. gününde 3 bin emekçi etkinliklere katılırken 2. gün ve 3. günlerinde yaklaşık biner kişilik bir katılım oldu.

Devrimci Proletarya ve Partizan festivalin son gününde stant açarken, festival boyunca BDSP’nin “Düzen içi dalaşmayı boykot ediyoruz!” şiarlı referandum bildirisi ve Kızıl Bayrak gazetesi emekçilere ulaştırıldı.

Baskılara rağmen...

Sonuç olarak Ankara Valiliği tarafından yasaklanan ve sermaye devleti tarafından baskı ve zorla engellenmeye çalışılan Mamak Kültür Sanat Festivali, Mamaklı emekçilerden aldığı güçle başarıyla gerçekleşmiş oldu. Bu başarı kendini, Mamak İşçi Kültür Evi’nin 1 yıl boyunca karşı karşıya kaldığı saldırılara karşı Mamaklı emekçilerin güçlü bir şekilde İşçi Kültür Evi’ne sahip çıkmaları ile gösterdi. .

Kızıl Bayrak / Ankara

Mamak'ta aile hekimliğine karşı eylem

Aile hekimliği uygulamasını protesto etmek için 9 Ağustos günü Mamak İşçi Kültür Evi bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Veli Gündüz Şahin Sağlık Ocağı önünde gerçekleştirilen eylemde “Aile hekimliği uygulamasına son, herkese parasız sağlık hakkı” ozaliti açıldı. Kolluk kuvvetlerinin ablukası altında gerçekleştirilen basın açıklamasında aile hekimliği uygulamasının sağlıktaki ticari dönüşümün son adımlarından biri olduğu vurgulandı.

“Birinci basamak sağlık hizmetleri toplum sağlığını koruma amacından uzaklaşarak bireye yönelik ve tedavi edici sağlık hizmetine dönüştürülmektedir. Çocuklarımız hasta olmadan, hastalıkları sağlık ocağından yardım alarak önleyebilmekteydik. Artık çocuğumuz ,annemiz hastalanmadan ‘hekimimize’ gidemeyeceğiz... Koruyucu sağlık hizmeti böylece tamamen ortadan kaldırılmış oluyor.” denilen açıklamada, sağlık hakkının gaspedilmesinin ve ticaretin konusu yapılmasının ölüm demek olduğu söylendi.

Sağlık ve sosyal haklar için mücadele edilmesinin gerektiğinin altı çizilirken herkese parasız, eşit, nitelikli, ulaşılabilir sağlık hizmeti çağrısıyla basın açıklaması son buldu.

Kızıl Bayrak/ Ankara

Sömürsüz bir yaşam için...

Bir kuşun kanatlarında özlüyor insan özgürlüğü. Fabrikanın kapıları kapanıyor bir cehennem sıcağına daha...

Bazen düşen terimi hesaplamaya çalışıyorum. Bir masurun üstüne, bazen bir bobinin, bazense bir fitilin üstüne düşüyor. Gün geçtikçe damlalıktan çıkıyor ter.

Bozuk bir musluğun sürekli akışı ve aralıksızlığıyla değişiyor. Elimi değdirdiğim, ürettiğim her şeyin üzerinde buharlaşıyor zaman.

Gün geçtikçe artan sömürü ve benim, bizlerin sessizliğinden doğan güçleriyle. Üç kişinin işini yaptığım günden beri bir makinenin ayarlı herhangi bir yeri gibiyim. Üretimin durmaması için uygulanan sistem vücudumuzun dengesini değiştiriyor.

Benden istenen daha fazla iş üretmem ve söylenen sayıyı yerine getirmem.

Bedenime uyguladığım sıkıyönetimli terbiye sadece ve sadece artı değerini çoğaltmasını sağlıyor. Tuvalete gidemiyor, su içemiyorum. Zaten 20 dakika olandan 5-10 dakika feda ediliyor. İnsanlık dışı bir uygulamanın yaşandığı, insan olmayı unutmış boğaz tokluğuna çalışan, çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu, sömürünün gün geçtikçe katmerleştirdiği bir iplik fabrikası.

Elbette ki bu sömürü düzeni devam ettikçe hiçbir zaman ürettiğimiz karşılığını tam olarak alamayacağız.

Pamuğun ham halinin ipliğe dönüşmesi gibi, çalışanlar üzerinde de büyük bir değişikliğin sebebini oluşturuyor. Çalışma koşulları vücudunu artık bir makinenin parçası gibi hareket ettiriyor. Bel, boyun fitiği, yürüyüş bozukluğu ve varis de beraberinde geliyor. Tozun fazla olmasından kaynaklı faranjit, astım; sıcaklığın fazla olması nedeni ile de nefes daralması, pişik ve alerji...

Bir diğeri de psikolojik baskıdır. Rekabet duygusunun farkında olmadan içimizde yeşermesi, içsel olarak iliklerimizde bunun acısını hissetmemiz, yapılan işte verimin devamlı daha fazlasının istenmesi ve iş yükünün her gün arttırılmaya çalışılması yüzünden, kişinin kendini işe yaramayan biri, yetersiz ve yeteneksiz hissetmesine neden olur.

İşçiye işçi arkadaşlarını açıktan satmalarını emretmeleri, işçinin karşısında uzunca bir süre gözlerini ayırmadan dikilerek taciz etmeleri, kadın olmaktan kaynaklı cinsel ve alt kimliğinden dolayı hakaret ve aşağılanmalar... Bir hiçlik kuyusuna terk etmek kadar rezil ve korkunçtur.

Fakat bu sömürü karşısında ücretler hiçbir zaman artmaz. Yemek 20 dakika fazla olmaz. Kimse sana "Yoruldu mu?" diye sormaz.

Daha fazla! İşte kapitalizm tüm gerçekliğiyle karşımızda duruyor.

İplik fabrikalarına 12, 13, 14 yaşlarında başlayanlarımız vardır. Kesintisiz, tatilsiz, yıllarca gece gündüz çalışırız. Pamuğun ekilmesi, toplanması ve fabrikaya getirilmesi, fabrikanın kara makinalarında insanlar eliyle işlenişini durmayan çarkları kimi zaman parmağımızı, kolumuzu, saçlarımızı götürür.

İlk önce bir pamuk, sonra kalın bir şerit, bir diğeri orta, biri daha ince iplik... Artık gönderebiliriz dokumaya...

Diyorum ki iplik bir baş, daha buradan başlıyor. Parmaklarımda ince ince nasırlar ellerimde ve ayaklarımızda...

Çoğu zaman 8 saat, çoğu zaman 16 saat, 8 saat ara

ile yine iş başı yapılır. Vücut yorgun, eller ayaklar şişmiş ve gözler fazla ışık görmekten sarımtıraktır. En esmeri gelse güneşsizlikten bembeyaz. Umudumuz aç kalmamaktır. Ona buna boyun eğmemek, el aman dememektir. İşçiliğimizi unutmuş, yabancılaşmış insanlardan, aileden, sevdiklerden soyutlanmış bir iş masalı. Helal olması çok çok önemli ne de olsa... Helalinden çalışmış didinmiş patron, bir iş yeri açmış, emeğine saygı duymak gerekir.

Sabahın 5-6'sında işyerini denetlemeye gelir. İşine gelmediğinde söver söver... Kimimiz ağlar içten bir feryatla.. Evli kadınlarımız "Ah ah mecbur kalmasam.." bekarlarımız "Evlenip de kurtulsak" deriz.

Her haliyle bir cehennemdir yaşadığımız. Kimimiz arkalarında ağlayan çocuklarının göz yaşları ile gelirler. Mecburiyetin kara bir masal oluşu işte bu yüzdendir.

Fabrikanın tüm bölümleri de kolektif bir ürünün doğuşuna işaret eder. Tarak cere, cer fitile, fitil ringe ringe bobine bağlıdır. En ufak bir arızanın, makineden doğan bir arızanın bile işçinin sırtına yüklenmesi işçinin aylığından kesilmesi olasıdır. İşin ehli insanlar, makinalar zarar görmesin diye korumasız çalışarak kalemlere, iğlere, bobinlere canlarını verir.

Her bölümün bir şefi ve genel bir amiri mevcuttur. Şefin azarı kesin katmerli olan amirin azarını da getirir. Cevap vermen bir ihtar sebebi, susmansa sömürünün dallanıp budaklanıp kaya gibi üstüne düşmesidir.

Sıcaktan bayılanlar olsa da bu onların suçudur. Yüzüne bir iki bardak su, burnuna kolonya, sigara dumanı, yanağına iki tokat 10 dk mola yeter. İşbaşı!

İzin almadan işe gel(e)memek üç günlük yorucu iş gününün parasını unutmak demektir. Telefonla ya da başka bir bildirimle haber vermek yasaktır. Senelik izinler üretime bağlıdır. Çünkü sen de bir makinesindir ve senede üç dört sefer makinaların randımanı artsın diye makinalar kapatılır ve bakımı yapılır. Eksiği gediği düzeltilir. Gayet nazik ve meşakkatli bir iştir. Ama bir işçi makinenin ötesinde bir makinaya büründüğü için yıllarca izin kullanmasa da olur. Gerçek olan ise her zaman işçinin birden fazla yedeği vardır. Bir makineci makinenin her şeyinden sorumludur. Kolunu kaptırır ama üretim sayısından ödün vermez.

Fabrikamızın bir bölümünde dokuma makinaları bulunmaktadır. Dokumadan çıkan genelde çarşaf ve perdedir. Boyanıp kullanışlı hale geldikten sonra işçinin alamayacağı bir fiyattan satılır.

Yemeğe her bölüm ayrı ayrı çıkar ve yanındaki işçi arkadaşı makinasına bakmak zorundadır. Yani yemek mi bizi yer biz mi yemeği bihaberizdir. Düşünün yemek molamız 20 dk. ve çoğu zaman bunu bile kullanamıyoruz. Varsayalım kulandık, el yüz yıkamak, ihtiyaç gidermek 10 dk. yani biz çoğu zaman değil her zaman aç biał çalışıyoruz ve yemek saati ayrı bir stres getiriyor. Çünkü o zaman 6 kişinin işini birden yapıyoruz. Işık yanmamalı, ipler kopmamalı, kovası, bobini dolu olmalı bir insanın tam iyilik hali gibi düşünebiliriz.

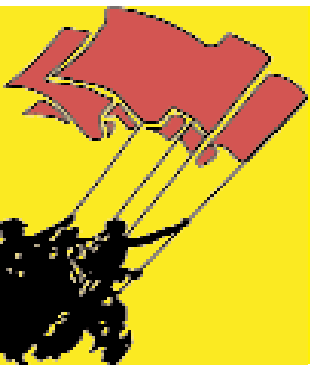
Erkeklerin küçük bir kısmı vardiyada çalışır, geneli tek vardiyada çalışır. Fakat kadınlar üç vardiyanın tozunu yutar durur. Mesai sirkülasyonu da elbette daha çoktur. Erkekle aynı işi yapan kadın genelde daha az ücrete tabi tutulur.

Genelde işçiler makişnalaştığı için politik yanları ve bilinçleri gelişemez. Hiçbir toplumsal olayın farkında olmadan kısır bir kısır döngü yaşarlar. İşçilerin birlikteliği kolay olmadığı gibi işçiler arası dayanışma da çoğunlukla gerçekleşemez. Artık işçiler de birbirlerine bir makinenin ötesinde bakmamaktadır. Rekabet ise bunun temelini oluşturmaktadır. Alt kimliğin hemen devreye girmesini sağlar. Yörelere, şehirlere, Alevi, Sünni, Türk, Kürt diye gruplaşmalar canlanmaya başlar. Kapitalist sistemin yarattığı yoz kültür fabrikaları da ele geçirmiş, kadın erkek cinsinin ve yine erkek egemenliğinin bir dışa vurumu olmuştur.

Birçok işyerinde eminim ki iyi ya da kötü bu koşullar dayatılıyordur. Önümüzde korkunç bir tablo var. Evet, bir çırpıda sular durulmaz. Fakat taşı delen suyun sertliği değil, sürekliliğidir. Bizler ezilen sınıfta üyeleriyiz. İnsan olarak daha anlamlı, daha sağlıklı yaşayabilmek bizlerin nasırlı ellerindedir. Daha fazla bilinçlenip sınıf kinimizi bileyerek bu gidişe dur demeli ve varlığını ortaya koymalıyız. Biz biliyoruz ki, biz üretenler olmazsak kapitalistler bir hiçtir. Ama onlar olmadan bizler yaşayabiliriz. Daha güzel günlerin ufkunda sömürsüz bir yaşam dileği ile...

Buca'dan bir tekstil işçisi

Mücadele Postası

İMO Ankara Şubesi Yenimahalle Belediyesi'ni uyardı!

İnşaat Mühendisleri Odası Ankara Şubesi, Ankara Yenimahalle Belediyesi'nin gerçekleştirdiği yıkım saldırısına ilişkin bir açıklama yaptı.

Açıklamada, kent topraklarının rant uğruna ve insanların yaşamları pahasına pazarlanması olarak uygulanan kentsel dönüşüm projelerinin Ankara'da tüm hızıyla devam ettiği hatırlatıldı. Bunun son örneği olarak Yenimahalle Belediyesi'nin hayata geçirilen uygulamalar gösterildi.

"Mehmet Akif Ersoy Mahallesi'nde AKP'li Belediye Yönetimi tarafından uygulanmaya başlanan ve mahalleli için büyük mağduriyetler yaratan rant projesi, aynı şekliyle CHP'li Belediye tarafından da mahalle halkını hiçe sayarak uygulanmak isteniyor." denilen açıklamada mahallelilerin tüm itirazlarına ve çözüm arayışlarına kulak tıkayan belediyenin son müdahalesinin durumu sosyal faciaya dönüştürecek nitelik olduğu söylendi. Daha önce "içinde insan olan evleri yıkmayacakları" sözünü veren belediye yönetiminin, 5 Ağustos sabahı Mehmet Akif Ersoy Mahallesi'ne yıkım ekipleri ve çevik kuvvetten oluşan bir "saldırı birliği" gönderdiğine dikkat çekildi.

Açıklamada şu ifadeler yer verildi: "Halkın barınma hakkını hiçe sayan, kamu yararı içermeyen, adaletsiz sözleşmeler üzerine kurulan, hakkaniyet gözetmeyen, dayatmacı, hukuken sorunlu olan, demokratik katılımcı bir sürece dayanmayan, hiçbir meşru temeli olmayan ve doğrudan şirket mantığıyla oluşturulan böylesi bir projede ısrarcı olmak, yoksul hayatların rant uğruna peşkeş çekilmesine razı olmak demektir"

İMO Ankara Şubesi'nin Mehmet Akif Ersoy Mahallesi'nde yaşanan hukuksuzluğa karşı barınma hakkını sonuna kadar savunacağını vurgulandığı açıklama, belediye yönetimine sağduyu çağrısı yapılarak son buldu.

Mersin'de nükleer mitingi

Mersin Akkuyu'da Rusya tarafından kurularak işletilecek nükleer santrale ilişkin anlaşmanın Cumhurbaşkanı tarafından onaylanarak Resmi Gazete'de yayımlanmasının ardından, Nükleer Karşıtı Platform (NKP) nükleer santrallere karşı 8 Ağustos günü miting düzenledi.

Sendikaların, meslek örgütlerinin, ilerici ve devrimci kurumların yer aldığı miting Mersin Akkuyu'da yapıldı.

Mersin Nükleer Karşıtı Platform sözcüsü Sebahat Arslan mitingde yaptığı konuşmada, Japonya'nın Hiroşima kentine atılan atom bombası sonucu hayatını kaybedenleri anmak ve Akkuyu'ya nükleer santral kurulmasını istemediklerini belirtmek için toplandıklarını dile getirdi.

Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarının üzerinden 65 yıl geçtiğini hatırlatan Arslan, bu felaket sonrasında 350 bin insanın hayatını kaybettiğini, 1 milyon insanın da yaralandığını, bu insanlık ayıbının izlerinin bugün de halen devam ettiğini söyledi.

6 Nisan 1986 tarihinde yaşanan Çernobil faciasının tarihte görülmuş en büyük facialardan biri olduğunu da vurgulayan Arslan şunları söyledi: "Çernobil kazası sonucunda dünyada yaklaşık 169 bin kilometrekare toprak kirlenmiştir. Bu topraklarda yüzlerce yıl tarım yapılamayacaktır. Ayrıca kanser oranlarında artışlar olmuş, sakat bebek doğum oranları artmış, orada yaşayan insanların genetik yapılarının bozulduğu tespit edilmiş, yaklaşık 9 milyon insan etkilenmiştir. Çernobil kazası Ukrayna'ya 352 milyar dolara mal olmuştur. Çernobil kazası yüzünden doğu Karadeniz bölgemizde her evde en az bir iki kanser vakasına rastlanmaktadır. Nükleer santral kazaları tüm ölümlere rağmen engellenememektedir. Kazaların çoğu da medyadan ve halktan gizlenmektedir. Dünyada en son teknolojiyi kullanan Japonya bile nükleer santral kazalarını engelleyememektedir. Nükleer santrallerde kaza olmasa bile çevreye sürekli radyasyon yaymaktadır"

Arslan, Akkuyu'ya nükleer santralin kurulması halinde Rusya'nın kendi ülkesinde imha edemediği ve güvenli olarak saklayamadığı tonlarca nükleer atığı da Akkuyu'ya gömeceğini sözlerine ekledi. Akkuyu'dan elde edilecek elektriğin çok pahalıya alınacağını belirten Arslan "Burada elde edilen elektrik enerjisi dünya fiyatının iki katı olan 12,35 centten ve 15 yıl alım garantili olacaktır. 15 yıl süresince bizim cebimizden Rusya'ya 71 milyar dolar ödenecektir. Bu paranın Rusya'ya ödenmesi ile biz ülke olarak daha çok yoksullaşacağız" dedi.

Miting İlkay Akkaya'nın şarkılarıyla son buldu.

İşçi-köylü gazetesine 1 ay kapatma

İşçi-Köylü gazetesi, gazetenin 6-19 Ağustos 2010 tarihli 71. sayısında yer alan haberlerde "terör örgütü propagandası" yapıldığı gerekçesiyle 1 ay süreyle kapatıldı. Bununla beraber gazetenin söz konusu sayısına el konularak Türkiye genelinde satışı ve dağıtımının yasaklanmasına da karar verildi.

İşçi-Köylü gazetesi kapatma kararına ilişkin olarak yaptığı açıklamada, bir taraftan demokratikleşme söylemleri altında 12 Eylül anayasasının makyajlanarak tekrar sunulduğunu diğer taraftan emekçilere, ezilenlere yönelik saldırıların son hız devam ettiğini ifade etti. "Sisteme karşı çıkarılan en küçük muhalif ses yasaklamalarla, kapatmalarla boğulmaya, halkın gerçeklere ulaşması engellenmeye çalışılıyor. Ancak ne sansürler, ne kapatmalar, ne yasaklamalar halka ulaşmamızı dün olduğu gibi bugün engelleyemeyecektir." diyen İşçi-Köylü gazetesi sosyalist basının susturulamayacağını dile getirdi.

Av. Taylan Tanay yargılanıyor

19 Aralık 2000 Cezaevi Katliamı'nın sorumlularını bir bir aklayan sermaye devleti, katliamın aktörlerinin gerçek yüzlerini teşhir edenleri ve eleştirenleri ise yargılıyor.

19 Aralık Katliamı sırasında Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü olan ve operasyon sonrasında kendisine "başarıları" nedeniyle devlet üstün hizmet madalyası verilen Ali Suat Ertosun'un şikayetiyle Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay ve bianet sitesi koordinatörü Ertuğrul Kürkçü hakkında tazminat davası açıldı.

Ankara 25. Asliye Hukuk Mahkemesi, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) üyesi ve eski Ceza ve Tevkif evleri Genel Müdürü Ertosun'un şikayetiyle Av. Taylan Tanay'ın 31 Temmuz 2009 tarihinde bianet'te çıkan "Ali Suat Ertosun'un Yeri HSYK Koltuğu Değil Sanık Sandalyesidir" başlıklı yazısı nedeniyle Tanay ve Kürkçü'yü 15 bin TL tazminat istemiyle yargılayacak.

Kişilik haklarına saldırıda bulunulduğunu iddia eden ve tazminat talebinde bulunan Ertosun'un şikayetiyle açılan davanın ilk duruşması 2 Kasım 2010 tarihinde görülecek.

Daha önce Ali Suat Ertosun tarafından açılan davada ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı, manevi tazminat ve hakaret ile yargılanmıştı. Kozağaçlı hakkında 19 Aralık Katliamı'yla ilgili ÇHD adına yaptığı bir basın açıklamasından dolayı dava açılmıştı.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

**Proleter sanatın
çalışkan işçisi
Bertold Brecht
14 Ağustos 1956'da
aramızdan ayrıldı...**

**Devrimci sanatçılarımızı
saygıyla anıyoruz...**

İspanya'nın kızıl çiçeği

F. Garcia Lorca

19 Ağustos 1936'da

Franko faşizmi

tarafından

katledildi...